

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ε'

Αρ. 36
261

Παύλος

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ - ΓΑΜΟΙ - ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ
ΜΠΟΜΠΟΝΙΕΡΕΣ, ΣΤΕΦΑΝΑ, ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΑ

ΚΟΥΦΕΤΑ, ΔΙΑΔΗΜΑΤΑ, ΠΑΙΔΙΚΑ, ΤΟΥΔΙΑ,
ΑΝΘΟΔΕΣΜΑΙ όλων των τιμών, ΠΕΠΛΑ

40% ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΤΕΦΑΝΩΝ
ΚΑΙ ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΩΝ

ΚΑΝΑΚΑΡΗ

ΟΔΟΣ ΛΥΣΙΟΥ 11 (Αέριδες)

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ Ο "ΦΟΙΝΙΞ",

Αποφεύγετε τα πολυδάπανα ταξίδια εις τὰς διαφόρους
ιαματικές πηγὰς, προτιμώντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ
ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5,
παραπλευρῶς θεάτρου Κοτοπούλη. Τὰ ἱαματικά τεχνητὰ
Λουτρά τῶν διαφόρων Λουτροπέλεων Αἰδηΰσου—ΜΕΘΑ-
ΝΩΝ—ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ—ΥΠΑΤΗΣ, μὲ βάσιν τὸ θαλάσσιον
ὕδωρ, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἱαματικά λουτρά τῶν ὡς ἂν
ἀναφερεμένων ἱαματικῶν πηγῶν. Ἱατρικαὶ συμβουλὴ δω-
ρεάν. Τελεία ἀνακαινίσαις.

Ὡραὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ.—8 π. μ.

ΚΟΡΙΤΣΙΑ!

Τὸ μέλλον σας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ὀραυότητα τοῦ προσώπου σας.
(Dr Franck's).

ΚΥΡΙΔΙ!

Διὰ νὰ εἰσθε εὐτυχισμένοι διατηρήσατε τὴν ὀμορφίαν σας.
(Dr Franck's).

Τὸ νεοφευρεθὲν εἰς Ἀμερικὴν ὑπὸ τοῦ Dr Franck's καλλυντικὸν εἶνε
τὸ μοναδικώτατον διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν ἀσχημιῶν ἐν τοῦ προσώπου σας
καὶ θεραπευτικὸν διὰ τὰ ΜΗΜΠΙΚΙΑ—ΣΚΑΣΜΑΤΑ, καταπραυντικὸν
ΔΙΑ ΤΗΝ ΦΑΓΟΥΡΑ. Ἀπαλλάσσει τὸ πρόσωπον ἐντὸς μικροτάτου χρό-
νου διαστήματος ἀπὸ τὰ ΗΛΙΟΚΑΥΜΑΤΑ, ΠΑΝΑΔΕΣ, ΣΤΙΓΜΑΤΑ
κ. λ. π.

Τὸ FRANK-KAHAR-TON εἶνε ὑγρὸν ἐκχύλισμα φυτικῶν οὐσιῶν καὶ
βοτάνων ἀδολέστων, ἡγυημένον μὲ 1000 Δολλάρια.
Ζητήσατέ το ἀπὸ τὸν φαρμακοποιὸν σας. Ἐάν δὲν τὸ ἔχει, ἀποτανθῆτε
εἰς τὰ Γραφεῖα: THE FRANK CLEAR TONE, ὁδὸς Ἐρμού 25α, ἐμβά-
ζοντες δραχμὰς 85 δι' ἕκαστον φιαλίδιον.

Αἱ ΝΕΑΙ ΤΕΡΑΣΤΙΑΙ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ
ΤΩΝ ΘΕΡΜΟΚΗΠΙΩΝ ΜΑΣ, ΕΠΙΤΡΕΠΟΥΝ
ΝΑ ΕΧΩΜΕΝ ΤΑ ΣΠΑΝΙΩΤΕΡΑ, ΕΥΜΟΡ-
ΦΟΤΕΡΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑ 50 % ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑ
ΑΝΘ-ΦΥΤΑ

ΑΓΓ. ΑΓΑΛΙΩΤΗΣ & ΣΙΑ

Εἶνε γνωστοὶ οἱ
ΤΙ ΕἰΜΕΘΑ ΛΕΥΓ-
ΚΡΙΤΟΙ Εἰς ΤΕ-
ΧΝΗΝ ΚΑΙ ΑΣΥΝΑ-
ΓΩΝΙΣΤΟΙ Εἰς ΤΑΣ
ΤΙΜΑΣ

Αἱ ΠΛΕΟΝ ΜΟΝ-
ΤΕΡΝΑΙ ΚΑΙ ΚΑΛ-
ΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΣΥΝ-
ΘΕΣΕΙΣ ΑΝΘΕΩΝ
ΔΙ' ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ
ΚΑΙ ΓΑΜΟΥΣ

ΛΕΠΤΟΤΗΣ
ΓΟΥΣΤΟΥ
ΚΑΙ ΣΥΝΑΥΑΣΜΟΣ
ΧΡΩΜΑΤΩΝ
ΑΠΑΡΑΜΙΛΩΣ

ΕἰΜΕΘΑ Οἱ ΜΟΝΟΙ
ΠΟΥ ΔΙΑΛΕΓΟΜΕΝ
Ο.Τ.Ι ΜΟΝΤΕΡΝΟ
ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΥΝ Αἱ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΚΘΕ-
ΣΕΙΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ & ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΛΩ

ΒΑΖΑ, ΚΟΜΠΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ, ΛΑΜΠΕΣ
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥΣ ΜΑΣ
ΔΩΡΕΑΝ.
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53—79.

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

μεταχειρίζονται καθημερινῶς τὸ φημισμένον ANTI — ΙΔΡΩΤΙΚΟΝ ΔΙΑ-
LON. Ἡ χρῆσις τοῦ DIALON ἐπιβάλλεται σὲ κάθε κυρία καὶ δεσποινίδα,
ἰδίως τῶρα τὸ καλοκαίρι. Διὰ τοῦ DIALON ὁ ἀποφύγεται τὸν ἰδρώτα, ὁ

ἄλλοις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶ-
νε δύσσομος, οὕτω δὲ θὰ ἐ-
ξακολουθῇτε νὰ εἰσθε εὐχα-
ριστος εἰς τὰς κοσμικὰς συ-
ναναστροφάς. Ἐκτὸς τούτου
θὰ προφυλάξετε συγχρόνως
καὶ τὰ ἐνδύματά σας ἀπὸ
τὴν καταστρεπτικὴν ἐπίδρα-
σιν τοῦ ἰδρώτος. Ἡ χρῆσις
τοῦ DIALON δὲ μόνον εἶ-
νε ἀβλαβὴς ἀλλὰ καὶ δίδει
τὸ ἀσθημα τῆς εὐχαριστή-
σεως ἀπαράλλακτα ὅπως ἐ-
κείνο πὺδ δοκιμάζουν οἱ λου-
όμενοι.

Ἐπιδοῦ ἀντανακλαστικῶς
διὰ τῶν νεύρων ἐπὶ τῆς δι-
ουρήσεως τὴν ὁποῖαν διευκο-
λύνει δίδον φυσιολογικὴν δι-
έξοδον εἰς τὰ ὅρα καὶ ἐπι-
φέρων οὕτω ἐπαρκὴ ἑσωτε-
ρικὴν πλῆσιν τοῦ σώματος. Συνεπὶς δὲ ἰδρώς, ὅστις περιέχει βλαβερά στοι-
χεῖα, ἀποβάλλεται εὐκόλως διὰ τῶν ὀσφιν. Τὸ DIALON ἐπιδοῦ ὑγιεινῶς
ἐφ' ὅλοκληρον τῆς λειτουργίας τοῦ ἀνθρώπινου οργανισμοῦ.

Οἱ μεγαλείτεροι ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου καὶ τοῦ θεάτρου μεταχει-
ρίζονται ἀποκλειστικῶς ὡς ἀντι-ιδρωτικὸν τὸ DIALON καὶ εἶνε ἐνθουσια-
σμένοι ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματά του. Ζητήσατέ το καὶ σῆς σήμερον ἀπὸ τὸν
φαρμακοποιὸν σας.

Γενικὴ Ἀντιπρόσωποι διὰ τὴν Ἑλλάδα:
Ἑταιρεία «ΔΑΦΝΗ», Βερανζέρου 44, Ἀθήναι.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛ. Β. ΔΑΜΙΑΝΟΥ

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ 209

Ἀναλαμβάνονται παντὸς εἶδους
ἀστικά καὶ ὑποθέσεις παρ' ἅπασιν τοῖς
ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίοις.

Εἰδικότης: Φορολογικαί, Διοικη-
τικαὶ καὶ ἐν γένει Οἰκονομικαὶ ὑ-
ποθέσεις. Ὡραὶ γραφείου 8—9 π. μ.
καὶ 4—5 π. μ.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑψηλῆ-
τοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ
Πανεπιστημίῳ.

ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΘΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ
ΚΑΙ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ

Τὸ καλλίτερον φάρμακον διὰ τὴν
θεραπείαν τῆς ἀρθριόσκληρώσεως
καὶ ἀρθρίτιδος ἀπεδείχθη εἶναι
ἡ Αrteriovacine Dr Cilimbaris.
Ἡ ἀρθριόσκληρωσις θεραπεύεται
ταχέως διὰ τῆς ἀρθριοβακίνης Τοι-
λιμάρη, ἄνευ διαίτης καὶ ἀραιμά-
ξεω, ἐπίσης καὶ ἡ ἀρθρίτις ἄνευ
λουτρῶν.

Τὴν συνιστοῦν οἱ διαπρεπέστεροι
ἱατροὶ τῆς Εὐρώπης.

Εἶνε ἐγκρινομένη ὑπὸ τοῦ Ἱατρο-
συνεδρίου τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τῆς
Γερμανικῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπὸ
τοῦ Διεθνoῦς Ἱατροσυνεδρίου τῆς
Βέρνης. Εὐρίσκεται εἰς τὰ φαρμα-
κεία.

Ἀντιπρόσωπος:
Σ. ΒΟΥΝΙΩΤΗΣ
Φαρμακοποιός, Ἀγίου Κωνσταντι-
νου 15, Ἀθήναι.

HERB

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΑΣ ΩΜΟΡ-
ΦΙΑΣ

Τὸ καλλυντικὸν ΧΕΡΜΠ δὲν χρειά-
ζεται οὐδὲν, εἶνε παγκοσμίως γνωστὰ
τὰ ἀποτελέσματά του, ἡ παρούσα εἰδο-
ποίησίς μας δὲν ἔχει χαρακτηριστὰ διαφε-
ρίσματα, εἶνε ἀπὸ τὴν ἀνάγκη, διότι εἶνε
τὸ μόνον εἰς τὸν κόσμον ἡγυημένον,
ἀγνὸν ἀπόσταγμα ἐκ βοτάνων. Ἐξαι-
ρεῖ ΤΕΛΕΙΩΣ ὅλας ἐν γένει τὰς ἀ-
σχημίας τοῦ προσώπου. Παλεῖται παν-
τοῦ.

Διαρκὴς παρακαταθήρη: Φαρμακεί-
ον Κ. Σιόχου, Πειραιῶς 2, Ὁμόνοια.
Γενικὸς ἀντιπρόσωπος Σ. Χριστιᾶς. Ζη-
τοῦνται ἀντιπρόσωποι.

Οἰκονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΧ. 150
» ΕΞΑΜΗΝΟΣ 80
» ΕΞΟΤΕΡΙΚΟΥ 1
» ΑΜΕΡΙΚΗΣ 6
» ΑΦΡΙΚΗΣ 30
» ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 30 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1931

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7

ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21—419

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York U. S. A.
Ἐν Αἰγύπτῳ δ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Ἐν Βελγικῇ Κογκό δ κ. Γ. Ἀντωνιάδης R. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

..... Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΠΕΤΡΟΥ ΣΠΑΝΔΩΝΙΔΗ: Ἡ
διδασκαλία τῶν νέων Ἑλλη-
νικῶν.

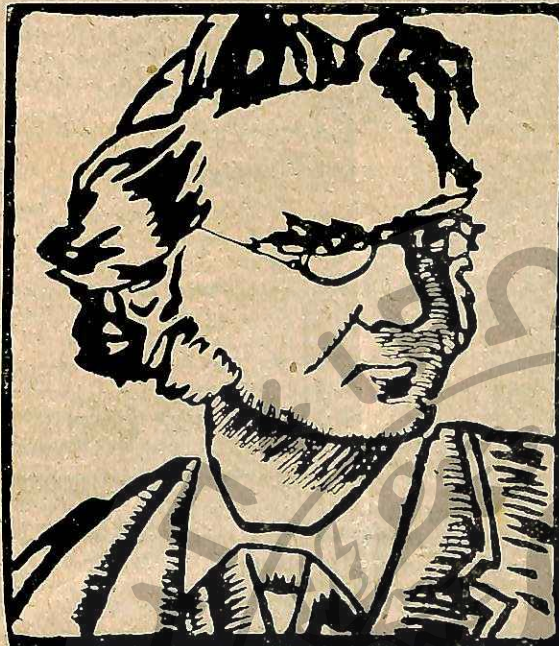
Τὸ καλὸν τῶν νεύρων ἐπὶ τῆς δι-
ουρήσεως τὴν ὁποῖαν διευκο-
λύνει δίδον φυσιολογικὴν δι-
έξοδον εἰς τὰ ὅρα καὶ ἐπι-
φέρων οὕτω ἐπαρκὴ ἑσωτε-
ρικὴν πλῆσιν τοῦ σώματος. Συνεπὶς δὲ ἰδρώς, ὅστις περιέχει βλαβερά στοι-
χεῖα, ἀποβάλλεται εὐκόλως διὰ τῶν ὀσφιν. Τὸ DIALON ἐπιδοῦ ὑγιεινῶς
ἐφ' ὅλοκληρον τῆς λειτουργίας τοῦ ἀνθρώπινου οργανισμοῦ.

Τὸ καλλίτερον φάρμακον διὰ τὴν
θεραπείαν τῆς ἀρθριόσκληρώσεως
καὶ ἀρθρίτιδος ἀπεδείχθη εἶναι
ἡ Αrteriovacine Dr Cilimbaris.
Ἡ ἀρθριόσκληρωσις θεραπεύεται
ταχέως διὰ τῆς ἀρθριοβακίνης Τοι-
λιμάρη, ἄνευ διαίτης καὶ ἀραιμά-
ξεω, ἐπίσης καὶ ἡ ἀρθρίτις ἄνευ
λουτρῶν.

μα τῆς τέχνης καὶ θρίσκει ἐπιτυχεῖς
χαρακτηρισμούς, ἰδίως ὅταν πρόκειται
νὰ σκιαγραφῇ τὴν νεοελληνικὴν πραγ-
ματικότητα. «...Παρουσιάζουμε, γρά-
φει, μὴ ἐκδηλῇ εἰσπραχτικὴ ἀντοχή.
Μὰς δέρονται ἡ ἀρρώστειες. Ἡ κά-
θε μας δρᾷ εἶνε θραύση καὶ ἡ
κάθε μας πρᾶξι ἀποσπασματικὴ. Μὰς
λείπει ἡ δύναμις τῆς ἐπίμονης παρα-

γὰ νὰ ἀναστήσουμε ἀπὸ κεῖ μέσα μὴ
σύνθεσι πλέρια πὺδ ὀνομάζεται ἔργο
τέχνης κ' ὄχι στιγμίστικη ζωῆς».

Ὁ κ. Σπανδωνίδης δὲν ἀγνοεῖ πόσο
εἶνε ἀπαραίτητος γὰρ μὴ καλὴ διδα-
σκαλία τῶν νεοελληνικῶν ἕνας καθη-
γητῆς μὲ εἰδικὴ λογοτεχνικὴ μόρφωσι,
πρᾶγμα πὺδ λείπει ἀπ' τὸ σημεῖον ἐκ-
παιδευτικὸν κλάδον μας. Ὁ συγγραφεὺς

Ὁ Νορβηγὸς μυθιστοριογράφος καὶ δραματογράφος Μπγι-
έρστενε Μπγιόρσον.

τηρήσεως καὶ συλλογῆς, ὥστε νὰ
φτάσουμε στὴν ἀκρὴ καὶ νὰ κτίσουμε
ἐνα ἔργο τέλει. Ἐτοὶ δὲν πετυχαί-
νουμε τὴν πλέρια ὀργάνωσι καὶ τὴν
ἐνοποίηση τοῦ νηκικοῦ μας κόσμου.
Εἴμαστε ἀπρόκοιοι. Ἡ ἐνότης πὺδ
θαίρει ὡς πέρα, δὲν ὑπάρχει μέσα
μας. Δὲν μπορούμε νὰ νητάξουμε
ὅσο βαθεῖα καὶ πλατεῖα χρειάζεται
στὴν πραγματικότητα τοῦ ἔργου μας

προτείνει σχετικῶς νὰ ἐξωριστοῦν προ-
σωνιά ὅσοι ἀπ' τοὺς διακόλους ἔχουν
φιλικότερες σχέσεις μὲ τὰ νεοελληνι-
κά καὶ νὰ δροιστοῦν γὰρ τὸ μᾶθημα
αὐτὸ λογοτέχνης ἀναγνωσμένης ἀξί-
ας μέχρις ὅτου ἰδουθεῖ εἰδικὸ τιμημα
λογοτεχνίας στὸ διδασκαλεῖο τῆς Με-
σης, ἀπ' ὅπου νὰ παύουν εἰδικὸ πτυ-
χιο λογοτεχνίας φιλόλογον. Ἀλλὰ τὸ
καλύτερον θάνα, καθὼς τοῦ εἶναι κ'

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΗΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

«Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ»

Ὑπέροχο Βυζαντινὸν ρομάντζο, γραμμένον ἀπὸ γνωστὸ λο-
γιο, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Βυζαντινῶν χρονικογράφων καὶ πάσης
ἄλλης σχετικῆς πηγῆς.

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ εἰκὼν τοῦ ἐξοφύλλου μας εἶνε ἐρ-
γον τοῦ Ζαροντῶ μὲ τὸν τίτλον: «Μὴ
Κόρη».

ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΛΜ ΠΟΥ ΘΑ ΔΗΤΕ ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΑ

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟΝ ΗΛΙΟ ΤΟΥ ΤΡΟΠΙΚΟΥ

Ταινία ήχητική. Σκηνοθεσία Έρ-
ρίκου Κίρκ. Παραγωγή Έταιρείας
Ηνωμένων Καλλιτεχνών.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΛΟΥΠΕ ΒΕΛΕΖ... Άννιτα
ΖΑΝ ΧΕΡΣΟΛ... Χόρνγκολντ
ΓΖΩΝΧΟΠΑΝΤ... Μπόμπ Βάντε
ΓΚΙΜΠΣΟΝ ΓΚΟΟΥΛΑΝΤ... Μόργκαν

Το νησί του αρχιπελάγους των
Καραϊβών, στο οποίο διαδραματίζεται
η ιστορία μας, ήταν άλλοτε, σε και-
ρούς μακρινούς, καταφύγιο πειρατών
και γι' αυτό διατηρεί ακόμα τον
πρωτόγονο πολιτισμό των πρώτων
του κατοίκων. Το πιο σημαντικό πρό-
σωπο του τόπου ήταν χωρίς άλλο ο
Γωσθή Χόρνγκολντ.

Ο Χόρνγκολντ αυτός είχε αγορά-
σει τις ημέρες εκείνες από έναν φα-
ρά, για εκατό λίρες, μια σακκούλα με
μαργαριτάρια και περίμενε έναν Ά-
μερικανό έμπορο, ονομαζόμενο Μπόμπ
Βάντε, για να του τα πουλήσει, δι-
πλώνοντας να πραγματοποιήσει έτσι
μεγάλα κέρδη.

Μετά την αγοραπωλησία αυτή, ο
φαράς τσεπώνοντας τις λίρες του
Χόρνγκολντ, διευθύνθηκε προς το
ντάσιγκ του νησιού, όπου μαζεύον-
τουσαν λογής-λογής άνθρωποι.

Ασυναίσθητα ο Χόρνγκολντ τον
παρακολούθησε ως εκεί, μπήκε μέσα
στο ντάσιγκ ξοπίσω του και τότε είδε
να επιδεικνύει εντελώς ασυλλόγιστα
στος άλλους θαμώνες τα τραπεζο-
γραμματίά του.

Βλέποντας βλοσυρά κι' άρπαχτικά
καρφώθηκαν άμέσως επάνω στις λί-
ρες του, με ο άπλοϊκός ψαχός δεν
έδωσε καμιά προσοχή.

Και ξαφνα το απροσδόκητο έ-
γινε...

Τα φώτα έσβησαν μονομιάς, η
λάμπες κλινοτόκων μαζί με τα τρα-
πέζια στο πάτωμα κι' ένας πυροβολι-
σμός ακούστηκε μαζί με τις υπέλπι-
σμένες κραυγές των θαμώνων, οι ό-
ποιοι είχαν κυριευθεί από πανικό.

Όταν τα φώτα αναψαν πάλι, ένα
πτώμα βρισκόταν κατακόκκινο στο πά-
τωμα... Ήταν το πτώμα του δυστυ-
χημένου φαρά, τον όποιον είχαν δο-
λοφονήσει για να του πάρουν τις
λίρες.

Ο Χόρνγκολντ, ο όποιος μόλις έ-
σβησαν τα φώτα, είχε τρέξει έξω, πα-
ρακολούθησε έλο το δράμα απ' το
δρόμο. Κι' ενώ οι άλλοι έτρεχαν να
φρονιάσουν την αστυνομία, είδ' έναν
άντρα, ο όποιος έφευγε από μια πλα-
νική πόρτα του ντάσιγκ πεζόντας...
Ήταν ο γείτονας του Μόργκαν, ο ό-
ποιος είχε μια όμορφη κουνίδα, την
Άννιτα, που από καιρό ο Χόρνγκολντ
ήθελε να την κάνει γυναίκα του.

Ο Χόρνγκολντ τον παρακολούθησε
κι' όταν ο Μόργκαν μπήκε στο σπίτι
του, πήγε κι' αυτός από πίσω του
και γύρισε την πόρτα.

Ο Μόργκαν κατέβηκε άμέσως και
του άνοιξε.

— Τι θέλεις; τον ρώτησε.

— Θέλω να δω την Άννιτα, του
απάντησε απαντητικά ο Χόρνγκολντ.

— Αν θέλεις την Άννιτα, πρέπει
να μου δώσεις τα διπλάσια απ' όσα
μου πρόσφερες ως τώρα.

— Είσαι ένας ήλιος! του απάν-
τησε ο Χόρνγκολντ...

Και, κάνοντας έναν απαίσιο μορ-
φισμό, πρόσθεσε πονηρά:

— Θα σε κάνω γ' αλλιάζης γυνώκη...
"Ημουν από όλιγο στο ντάσιγκ."

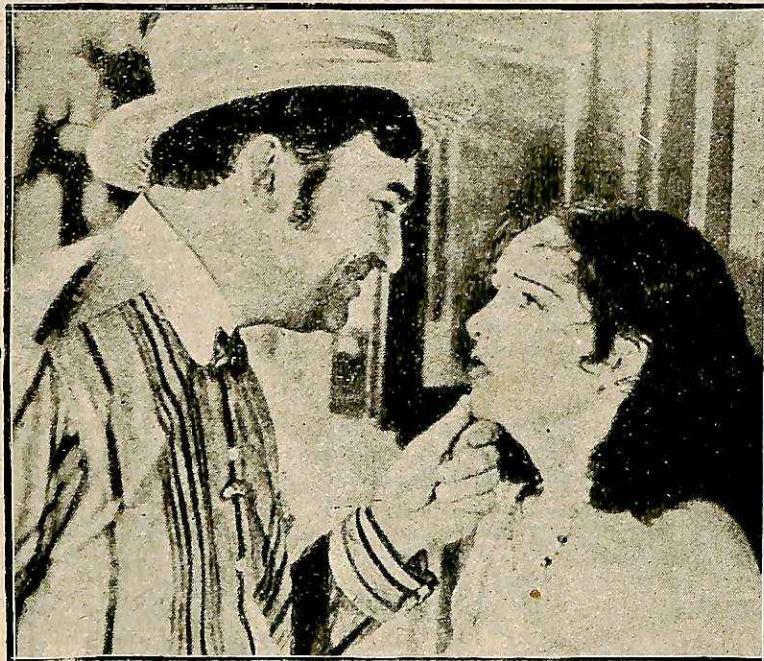
— Πώς; έκανε ο Μόργκαν τρο-
μαγμένος. "Ήσουν εκεί;

— Ναι, ήμουν και τα παρακολού-
θησα όλα... Σε είδα να σβύνεις τα

Ο Μόργκαν ήξερε πως δεν μπο-
ρούσε πειν να του ξεφύγει και γι' αυ-
τό φώναξε άμέσως την Άννιτα.

Η Άννιτα ήταν ένα παράδοχο
λουλούδι, λεπτό κι' όμοιο, φωτεινό
μέσα σ' αυτό το βούρκο.

Μπήκε μέσα τρέμοντας και κύ-
ταξε διαδοχικά τους δύο άντρες, σάν
να προσπαθούσαν κάποιο κακό γι'
αυτή.

Η Άννιτα ήταν ένα παράδοχο λουλούδι λεπτό και όμοιο...

φώτα, να σκοτώνεις τον φαρά, να
παίρνεις τις λίρες του και να το βά-
ζεις στα πόδια.

— Καλά... Καλά... τραύλισε ο
Μόργκαν. Η Άννιτα θα γίνει δική
σου.

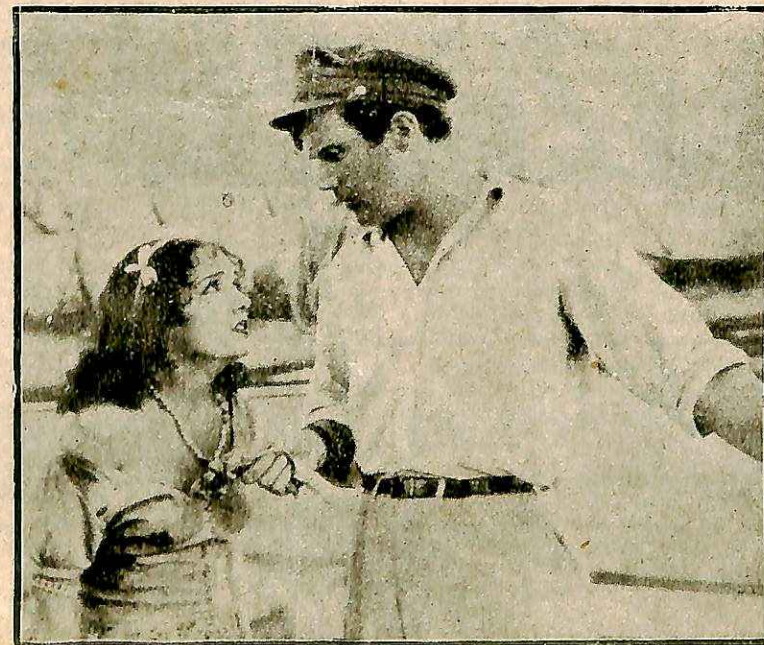
Τότε, για πρώτη φορά, ο Χόρν-
γκολντ άρχισε να χαμογέλει. Είχε
κρυφώσει να επιτύχει επί τέλους
αυτό που τόσον καιρό επεδίωκε.

Τότε ο Μόργκαν έλαβε το λόγο
και της είπε:

— Άρκετά χρόνια ως τώρα ζής
εις βάρος μας. Φρόντισα λοιπόν και
σου βρήκα ένα σύζυγο. Σου τον πα-
ρουσιάζω.

Και της έδειξε το Χόρνγκολντ.

Η νέα κόρη κύταξε επί αρκετή
ώρα τον τυχερό δικό κι' έπειτα απάν-
τησε με φωνή σταθερή στο Μόργκαν:

Έντελως αδόκητα του απεκάλυψε όλη την αλήθεια...

Μου φαίνεται πως, πριν κά-
νεις ένα τέτοιο πράγμα, θα έπρεπε να
ζητήσης τη γνώμη μου... Ο άντρας
που θα κάνω σύντροφο της ζωής
μου, πρέπει να μ' άρεσει. Και, συνε-
πώς, άρνούμαι να παντρευτώ αυτόν
που θές εδώ.

Κατόπιν ο Μόργκαν της απάντησε
θυμωμένος, ότι θα της έδινε για σύ-
ζυγο τον άντρα που της είχε δια-
λέξει αυτός.

Μά η Άννιτα, που ήταν και πο-
νηρούλα, ήξερε ότι ο Χόρνγκολντ
δεν είχε τα χρήματα που έπρεπε να
πληρώσει στο γαμπρό της για να
την αγοράσει. Έπρεπε να περιμένει,
ως ότου να ρθί στο νησί ο Άμερι-
κανός έμπορος Μπόμπ Βάντε, για να
του πουλήσει τα μαργαριτάρια και να
πάρει χρήματα.

Έπειτα απ' αυτό, η Άννιτα βγή-
κε έξω, έχοντας ήδη καταστρώσει
το σχέδιό της στο μυαλό της. Γι' αυ-
τή, ο έγχθρος ήταν τώρα ο Μπόμπ
Βάντε κι' από κείνον εξητάτο η
τύχη της. Διευθύνθηκε λοιπόν προς
ένα γειτονικό σπίτι, όπου καθόνταν
δύο φίλοι της, δυο παλληκάρια που
προκαλούσαν διαρκώς καυγάδες στο
νησί και που θα μπορούσαν να κά-
νουν τα πάντα προς χάριν της.

Οι φίλοι της αυτοί, που λεγότανου-
σαν Μπλίνσκυ και Σπόκ, της ήταν
πράγματι άρρωστοί, μέχρι θανά-
του, και, μόλις τους είδε, τους ξε-
στόρησε τι είχε συμβεί πρό όλίγου.

— Να τί περιμένω από σάς, τους
είπε. Πρέπει να παρασύρετε σε μια
ένεδρα τον Μπόμπ Βάντε, όταν θα
ρθί εδώ. Έτσι θα με απαλλάξετε
για πάντα από τον Χόρνγκολντ.

Πράγματι ο Μπόμπ Βάντε έφτα-
σε την άλλη μέρα. Ήταν ένας νέος
άσπιος και κομψός, ο όποιος έκανε
άμέσως εντύπωση στην Άννιτα, η
όποια δεν τον φανταζότανε ποτέ τόσο
γοητευτικό.

Βλέποντάς τον, κατάλαβε πως ή-
ταν αδύνατος να του κάνει το παρα-
μικρό κακό. Και, εντελώς αδόκητα,
του αποκάλυψε όλη την αλήθεια.
Του διηγήθηκε την ιστορία του Χόρν-
γκολντ και την αισχροτή αγοραπωλη-
σία της, αποκάλυπτοντάς του συγ-
χρόνως τα εγκληματικά της σχέδια
έναντίον του.

Στο τέλος μάλιστα επρόσθεσε με
αφέλεια:

— Έτσι πρέπει να μ' αγοράσετε
τώρα...

Αντί άλλης απαντήσεως, ο Μπόμπ
άκουσε να γελάει και, υψώνοντας
τους ώμους του, ανήγγειλε κατηγε-
νηστικά να δαχτεί την πρότασή της.

Έπειτα πήγε και βρήκε τον Χόρν-
γκολντ και το Μόργκαν, που του έ-
καναν κι' οι δυο αντίπαθητική εντύ-
πωση, και τους προσκάλεσε για το
ίδιο βράδυ στο πλοίο του για να δια-
πραγματευθεί εκεί την αγορά των
μαργαριταρίων.

Το βράδυ όμως πήγε κι' η Άννι-
τα στο πλοίο κι' όταν είδε τους δύο
άντρες να σφάνουν, κρύφτηκε πίσω
από μερικά δέντρα.

Οι δύο τυχοδιώκτες προσπαθούσαν
να εκδιώκουν τον Μπόμπ, ο όποιος

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΛΟΥΚΡΗΣΙΑ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Πρό τριάντα περίπου χρόνων, όταν
ο Γάλλος συγγραφέας Άρμάνδος
Ντρεφφούς έγραψε το γνωστό έργο
του «Ο Μπάτσος», η λογοκρισία που
υφίστατο τότε για τα θεατρικά έργα,
απαγόρευσε το ανέδραμα του στο θέα-
τρο, γιατί σε μια σκηνή, στον αντι-
θάλαμο ενός ύπουργικού γραφείου,
κάποιος απ' τους ήρωες του έργου
δίνει ένα μπάτσο σ' έναν άλλο ήρωα,
υποδυόμενο ρόλο βουλευτού.

Όταν έμαθε την απαγόρευση αυ-
τή, ο Ντρεφφούς πήγε στα Γραφεία
της Λογοκρισίας και ζήτησε να μά-
θι γιατί απαγορεύθηκε το παίξιμο
του έργου του...

— Γιατί δεν μπορούμε ν' αφήσουμε
να γελοιοποιηθεί η κυβέρνηση, του
απάντησε ο διευθυντής της Λογοκρι-
σίας.

— Και πως γελοιοποιείται η Κυ-
βέρνησις; τον ρώτησε ξαφνιασμένος
ο συγγραφέας.

— Με το γεγονός, ότι μπασιζέται
ένας βουλευτής της κυβερνητικής
παρατάξεως.

Ο Ντρεφφούς χαμογέλασε πονηρά
και του απάντησε:

— Μα ο βουλευτής αυτός δεν έινε
της κυβερνητικής παρατάξεως. Άπε-
ναντίας μάλιστα, έινε της αντιπολι-
τεύσεως.

— Αυτό δεν το ξέρουμε...

— Τότε θα βάλω εμένα απ' τους ή-
ρωες του έργου να πη σε μια στιγμή
ότι ο βουλευτής είν' αντιπολιτευόμε-
νος.

— Αν γίνη έτσι, είπε ο Λογοκρι-
τής, εγκρίνουμε το ανέδραμα του έρ-
γου σας.

Και πράγματι μονάχα έτσι παί-
χτηκε το έργο του Ντρεφφούς, το ό-
ποιο σημείωσε τεραστιά επιτυχία.

στο τέλος ανήγγειλε ν' αγοράσει τα
μαργαριτάρια τους.

Τότε η Άννιτα, για να τον ευχα-
ριστήσει, έκλεψε τα μαργαριτάρια από
το Χόρνγκολντ και του τα πήγε. Ο
Μπόμπ όμως, φοβούμενος καμιά πα-
γίδα, ανήγγειλε να τα δεχτεί και τα
επέστρεψε πίσω.

Από τη στιγμή αυτή καινούργιες
περιπέτειες και μαρτύρια άρχισαν
για τη στωική Άννιτα. Ο Χόρνγκολντ
κι' ο Μόργκαν, υποψιαζόμενοι πως
αυτή είχε κλέψει τα μαργαριτάρια,
άρχισαν να τη βασανίζουν.

Τότε οι φίλοι της Μπλίνσκυ και
Σπόκ, ανέλαβαν να την προστατεύ-
σουν και σ' έναν άγριο καυγά με
τους τυχοδιώκτες, τους σκότωσαν
και τους δυο.

Μά αυτό έγινε άφορμή να μεγα-
λώσει ακόμα περισσότερο η δυστυχία
της φίλης τους, γιατί η άρχής τη
συνέλαβαν ως δολοφόνο του Χόρν-
γκολντ και του Μόργκαν και τη φυ-
λάκισαν.

Τότε όμως ο Μπόμπ Βάντε κατά-
λαβε πως την αγαπούσε. Παρουσιά-
στηκε λοιπόν στις άρχες, και για να
τις πείσει πως η αγαπημένη του ήταν
αθώα, δέχτηκε να την παντρευτεί...

Έτσι, οι δυο νέοι γίνθηκαν σύζυ-
γοι κι' έφυγαν απ' το νησί με το
πλοίο του Μπόμπ, το όποιο τους με-
τέφερε τώρα προς τη μεγάλη ευτυ-
χία...

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ

Η περιπέτεια του Καταλανού βαρώνου Άγκιλλάρ. Πώς πέταξε τα ράσα για
να παντρευτεί την όμορφη Έθραισπούλα. Πώς η τεραστία κληρονομία του πα-
ρέμεινε αήθητη επί ένα αιώνα. Ένας Ισπανός βασιλεύς της Μαδαγασκάρης.
Η επιστροφή στο χωριό του. Αντί θριαμβευτικής υποδοχής... πρόγνα. Η εκ-
δίχησις του Βιντάλ. Έπειτα από 14 γενεές, κτλ.

Τον τελευταίο καιρό, έγινε πολύ-
λόγος στον παγκόσμιο τύπο για την
μεγάλη κληρονομία ενός Ισπανού ευ-
παρού, η όποια έμενε αήθητη επί
έναν ολόκληρο αιώνα!... Πρόκειται
για την κληρονομία του Καταλανού
βαρώνου Άγκιλλάρ, ο όποιος, στις
άρχες του περασμένου αιώνας, είχε
καταπαύσει στον κλήρο και είχε γί-
νει επίσκοπος της Βιέννης, μυστικο-
σύμβουλος του αυτοκράτορος της Αύ-
στρίας και ύπουργός. Κάποτε όμως
έσωτεύθηκε πρελλά μιά ώραία Ι-
σραηλίσσα και, επειδή, δεν μπο-
ρούσε να την παντρευτεί αλλοιώς,
πέταξε τα ράσα, άφησε τη ζηλευτή
θέσι που είχε στην Αυστρία, άπαρ-
νήθηκε τον Χριστιανισμό κι' έγινε
Έθραιος. Έτσι μπόρεσε να παντρευ-
τεί την αγαπημένη του. Έπειδή δε
είχε αρκετά χρήματα, πήγε στο Λον-
δίνο, με άλλο όνομα κι' άρχισε τρα-
πέζιτικες εργασίες. Έτσι σε λίγον
καιρό έγινε ένας απ' τους μεγαλει-
τέρους τραπεζίτες της Αγγλίας.

Δεν απέκτησε όμως παιδιά και πέ-
θανε άκληρος. Οι συγγενείς του, έ-
πειδή είχε αλλάξει όνομα, δεν έμα-
θαν ούτε ότι είχε γίνει τραπεζίτης,
ούτε ότι είχε άφησει τεραστία περι-
ουσία. Και έτσι, επί έναν ολόκληρο
αιώνα, κανείς από τους κληρονόμους
του δεν παρουσιάστηκε να την ζητή-
ση. Τελευταία όμως ένας Άγγλος
δημοσιογράφος απέκάλυψε όλη την
αλήθεια και τώρα καμιά έκταστοί
Καταλανοί που έχουν το επώνυμο
Άγκιλλάρ, παρουσιάζονται ως κληρο-
νόμοι του βαρώνου και διεκδικούν
την τεραστία περιουσία του.

Η ιστορία αυτή θυμίζει μια άλλη
περίεργη κληρονομική υπόθεση, την
παραδοξότατη που αναφέρεται στα
χρονικά της ύψηλίου, και για την
οποία πρόκειται ν' άρχισή σε λίγο
ζωηρός δικαστικός αγών.

Εδώ και 400 χρόνια, στις άρχες
του 16ου αιώνας, κάποιος επίσης Κα-
ταλανός τυχοδιώκτης, ο Φραγκίσκος
Μπονέ Βιντάλ, έφυγε απ' την πατρί-
δα του και πήγε στην Αφρική. Εκ-
εί, έπειτα από πολλές περιπλανή-
σεις, έφθασε στη Μαδαγασκάρη.

Οι Ιθαγενείς τον έπιασαν αιχμά-
λωτο, και τον έπλησαν στον βασίλειο
τους. Ο Φραγκίσκος Βιντάλ ήταν
έξυπνος, ρωμαλέος και με πολύ συ-
ναθητικό παρουσιαστικό. Έτσι
έκανε καλή εντύπωση στον βα-
σιλέα, ο όποιος τον κράτησε
κοντά του για σύμβουλό του.

Μεσ' στο παλάτι γνώρισε την
κόρη του βασιλέως, η όποια έ-
ρωτεύθηκε πρελλά τον νεαρό κι'
ώραίο Ισπανό. Αυτός πάλι, βλέ-
ποντας μια ευκαιρία πρώτης τά-

ξεως για να κάνει την τύχη του, αν-
ταποκρίθηκε στο αίτημά της. Ένα
πρωινό είδύλο γεννήθηκε μεταξύ
τους και η κόρη εξομολογήθηκε στον
πατέρα της το μυστικό τους. Ο βα-
σιλιάς, ο όποιος αγαπούσε σαν παιδί
τον τόν ξένο κι' ο όποιος δεν είχε
διάδοχο του θρόνου, άκουσε με χαρά
την εξομολόγησή της. Ο Φραγκίσκος
ήταν ο καταλληλότερος άνθρωπος για
να παντρευτεί τη μοναχοκόρη του και
να γίνη διάδοχός του, μετά τον θά-
νάτό του.

Όλοι στην Μαδαγασκάρη τον ά-
γαπούσαν και τον έκτιμούσαν και
κανείς δεν εναντιώθηκε στον γάμο
του με τη βασίλισσα.

Έτσι ο Φραγκίσκος Βιντάλ παν-
τρεύτηκε τη βασίλισσα και σε λί-

γον καιρό, όταν πέθανε ο πεθερός
του, άνακηρύχθηκε αυτός βασιλιάς
της Μαδαγασκάρης. Ποτέ άλλος οι
Ιθαγενείς δεν είχαν περάσει καλύτε-
ρα από την εποχή της βασιλείας του.

Πέρασαν πολλά χρόνια κι' ο Βιν-
τάλ ζούσε ευτυχισμένος. Σιγά-σιγά
όμως άρχισε να τον κυριεύη η νο-
σταλγία της πατρίδος του, η όποια
μεγάλωνε διαρκώς. Ήθελε να γυρί-
ση, έστω και για μιά μέρα στο χω-
ριό του, την Τσένια της Ταρραγόνης.
Να ιδή το πατρικό του σπίτι, να επι-
δειχθί ως βασιλέως στους συγγενείς
και τους παλιούς του φίλους, να τους
μοιράσει δώρα ανάλογα με την θέσι
που και, αν μπόρεση, να πάρη μετι-
κούς απ' αυτούς μαζί του στη Μαδα-
γασκάρη, όταν θα γύριζε πίσω.

Εβόηλσε, λοιπόν, τρία καράβια
στην κληρονομία, η όποια είχε
τους τόκους και τα επιτόκια ά-
νέμεται σήμερα σε πολλά δια-
κτομωμένα. Η Τράπεζα όμως άρ-
νείται και οι κληρονόμοι των
αδελφών του και των πνι κοντινών
συγγενών του ζήτησαν απ' την Τρά-
πεζα της Αγγλίας να τους παραδώ-
ση την κληρονομία, η όποια είχε
τους τόκους και τα επιτόκια ά-
νέμεται σήμερα σε πολλά δια-
κτομωμένα. Η Τράπεζα όμως άρ-
νείται και οι κληρονόμοι του Κα-
ταλανού βασιλέως της Μαδαγ-
σκάρης ετοιμάζονται να καταφύ-
γουν στα δικαστήρια.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΤΗΣ ΦΙΛΙΡΙΤΑ

ΤΟ ΔΙΔΗΜΜΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΙ

ΜΑΡΘΑ, 20 ετών. ΖΑΝ, 30 ετών. Η μητέρα της Μάρθας.

(Στο προσκήνιο ενός φτωχικού σπιτιού. Η Μάρθα πάει κι' έρχεται άπελπισμένη).

ΜΑΡΘΑ.—Τι θα γίνει, Θεέ μου! Η μητέρα μου είχε άρρωστη βαρέα και δεν έχω πειρά χρήματα... Τι θα γίνει; Πώς θα τη σώσω την δυστυχισμένη μου μητέρα; Πού να δω χρήματα; Είναι τώρα τόσες μέρες που δεν μπορώ να πάω να εργαστώ... Πώς να την αφήσω μόνη; Κι' έχω πληρωμόν μου με την ημέρα... Σήμερα πρέπει να της πάρω χωρίς άλλο το γιατρικό που διάταξε ο γιατρός. Μόνο αυτό το γιατρικό, μου είπε, μπορεί να τη σώσει. Αν δεν το πάρω, θα πεθάνει. Τι θα γίνει, Θεέ μου!... Πώς να το πάρω το γιατρικό; Πούλησα και το ρολόγιστά μου για να μπορώ ν' αγοράσω ως τώρα τα γιατρικά της μητέρας μου... Μα τελείωσαν πια όλα μου τα χρήματα. Και σήμερα δεν μπορώ να πάρω το γιατρικό που πρόκειται να τη σώσει...

(Έξαφνα παρουσιάζεται ο Ζάν. Η Μάρθα τον βλέπει με έκπληξη).

ΖΑΝ.—Καλημέρα, δεσποινίς Μάρθα.

ΜΑΡΘΑ.—Καλημέρα, κύριε Ζάν...

ΖΑΝ.—Δεν ήρθατε και σήμερα στο έργοστάσιο;

ΜΑΡΘΑ.—Η μητέρα μου κινδυνεύει... Δεν μπορώ να την αφήσω μόνη ούτε στιγμή.

ΖΑΝ.—Πόσο σας λυπάμαι, δεσποινίς Μάρθα...

ΜΑΡΘΑ.—Ευχαριστώ, κύριε Ζάν.

ΖΑΝ.—Σας λυπάμαι και σας σκέφτομαι πολύ, αλλά έσείς...

ΜΑΡΘΑ.—'Αλλά εγώ...

ΖΑΝ.—Δεν το καταλαβαίνετε...

ΜΑΡΘΑ.—Τι θέλετε να πείτε;

ΖΑΝ.—Νά... Δεν καταλαβαίνετε πόσο μεγάλο είναι το ενδιαφέρον μου για σας...

ΜΑΡΘΑ, (λίγο ειρωνικά).—'Αρρώ είναι τόσο μεγάλο, πώς δεν το έχω αντιληφθεί ως τώρα;

ΖΑΝ.—Δεσποινίς Μάρθα... 'Αν θέλατε έσείς θα γινόσαστε πολύ ευτυχισμένη...

ΜΑΡΘΑ.—Τι θέλετε να πείτε, κύριε Ζάν; Μιλήστε πιο καθαρά...

ΖΑΝ.—Νά, θέλω να σας προτείνω να δεχθίτε την προστασία μου... 'Εγώ, καθώς έχετε, είμαι ο πρώτος μέτοχος της 'Εταιρείας όπου εργάζεστε. Μια λέξη δική μου φτάνει για να σας δώσουν μια καλύτερη θέση και να σας αυξήσουν το μισθό.

ΜΑΡΘΑ.—Και γιατί δεν τη λέτε

αυτή τη λέξη, αφού είστε τόσο καλός;

ΖΑΝ.—Θα ήθελα να έχω πρώτα την άδειά σας... Θα ήθελα να... (Και προχωρώντας προς τη Μάρθα προσπαθεί να την αγκαλιάσει).

ΜΑΡΘΑ, (υποχωρώντας).—Κύριε Ζάν!

ΖΑΝ.—Μάρθα μου!... 'Αγάπη μου, γιατί δεν με θέλεις;

ΜΑΡΘΑ.—Κύριε Ζάν... 'Αχ, Θεέ μου! Τώρα κατάλαβα... Θέλετε να σας πληρώσω για την προστασία σας.

ΖΑΝ.—Μάρθα...

ΜΑΡΘΑ.—Ναι... Θέλετε να σας πληρώσω με ό,τι πολύτιμο έχω για μια λέξη που θα πείτε στον έργοστασιογράφο.

ΖΑΝ.—'Αγάπη μου!... Μάρθα. Μη με κυττάξεις έτσι. Σ' αγαπώ... Μ' έχουν ξετρελλάνει η όμορφη σου και η αγνότης σου. Σ' αγαπώ!... 'Ακου; Και θέλω να γίνης δική μου, Μάρθα...

Μη μου πής: «Όχι». 'Από σήμερα, απ' αυτή τη στιγμή, θα γίνης βασίλισσά μου... Θα σου δώσω ό,τι θέλεις... 'Η μάλλον θα σου δώσω ό,τι δεν φαντάζεσαι... Χρήματα, διαμάντια, μεταξίνα.

Και τη μητέρα σου θα τη πάρω στο καλύτερο νοσοκομείο για να γίνει καλά.

ΜΑΡΘΑ.—Θεέ μου! Κι' εγώ νόμισα για μια στιγμή ότι είστε καλός.

ΖΑΝ.—Μα γιατί λοιπόν δεν είμαι καλός; Γιατί σ' αγαπώ σαν τρελλός; Γιατί θέλω να σε κάνω ευτυχισμένη;

ΜΑΡΘΑ.—Μα, κύριε Ζάν... Μου φαίνεται ότι είστε παντρεμένος.

ΖΑΝ.—Και τί σημασία έχει αυτό; Σ' η γυναίκα μου είναι γρητά, άσχημη, κουτή... Δεν την αγαπώ... Δεν την αγαπώ...

ΜΑΡΘΑ.—Τότε γιατί την παντρεύτηκες;

ΖΑΝ.—Τι άθωο παιδί! Μα στο δικό μας κόσμο παντρεύονται έτσι γιατί πρέπει, γιατί το θέλει ο μπαμπάς και η μαμά, γιατί το απαιτούν η περιστασία, η κοινωνία...

ΜΑΡΘΑ.—Τι καλὰ λοιπόν, που δεν άνήκαω κι' εγώ στο δικό σας κόσμο!...

ΜΑΡΘΑ.—'Ετσι θα μπορέσω να πάρω μια μέρα τον άνδρα που θ' αγαπήσω.

ΖΑΝ.—Μη μου το λες αυτό, Μάρθα, γιατί ξηλεύω φοιχτά.

ΜΑΡΘΑ.—Κύριε Ζάν, καθώς σας είπα και πριν, έχω τη μητέρα μου άρρωστη βαρέα. Μη με απασχολείτε λοιπόν περισσότερο...

ΖΑΝ.—'Όστε με διαχνείτε, μικρούλα μου;... Μα δεν καταλαβαίνετε ότι διώχνοντας έμένα, διώχνετε την ευτυχία σου και καταδικάζετε σε θάνατο τη μητέρα σου;

ΜΑΡΘΑ, (χλωμαίνοντας).—Τη μητέρα μου!...

ΖΑΝ.—Ναι... Τη μητέρα σου... Για σκέψου... 'Η ζωή της εξαρτάται από σένα. 'Από μια δική σου λέξη.

ΜΑΡΘΑ.—'Όχι!... Θεέ μου!... Μη περνούα μου!...

ΖΑΝ.—Μάρθα!... Γιατί διατάζεις;

'Αν δεχτείς αυτό που σου λέω, θα κάνης τρεις ανθρώπους ευτυχισμένους, έσένα την ίδια, τη μητέρα σου κι' εμένα.

ΜΑΡΘΑ.—Ευτυχισμένους ή μητέρα μου κι' εγώ;... 'Όχι, κύριε... 'Αν το μάθει αυτό ποτέ ή μητέρα μου, τότε... τότε θα πεθάνη χωρίς άλλο.

ΖΑΝ.—Το βέβαιο είναι ότι πεθαίνει τώρα... Μάρθα, σκέψου... Το καθήκον σου είναι να σώσης τη μητέρα σου με κάθε τρόπο. Να θυσιαστής γι' αυτή!...

'Αρρες που εγώ σ' αγαπώ τρελλά... 'Αλλά επάνω απ' όλα πρέπει, όφείλεις να σώσης τη μητέρα σου... Ναι, μιλά μου... 'Εγώ τώρα φεύγω... Δεν θέλω να σε κρατήσω περισσότερο...

Πρέπει να περικοπής τη μητέρα σου. 'Αλλά να ξέρης ότι θα σε περιμένω... Κάθε μέρα, από τις δυό ως τις τέσσερα, από σήμερα. Σ' αφήνω να σκεφτίζεσαι, από σήμερα, θα σε περιμένω...

'Ο,τι κι' αν γίνει, δεν θα μάθω κανείς 'Κι' έννοια σου, δεν θα μάθω κανείς ποτέ τίποτα... 'Αν θέλεις, ούτε ή μητέρα σου θα μάθι ποτέ τίποτα... Θα

της πής ότι όριρες μια καλή εργασία. Τι με κυττάξεις έτσι έκπληκτη με τα όμορφα άγνά σου μάτια; Δεν πιστεύεις λοιπόν ότι σου μιλώ με ειλικρίνεια;... Θα ιδής πόσο μεγάλη είναι η άγασή μου. Πηγαίνω λοιπόν. Και μη ξεχνάς ότι σε περιμένω. (Φεύγει).

ΜΑΡΘΑ, (μόνη).—Θεέ μου! Θεέ μου!... Βοήθησέ με. Τι θα γίνει; 'Όχι, για μένα δεν με νοιάζει. 'Ας πεθάνω εγώ... 'Αλλά ή μητέρα μου; 'Η μητέρα μου!...

'Η ώρα περνάει και δεν μπορώ να πάω το γιατρικό που θα τη σώσει... 'Η ώρα περνάει... Τι να κάνω, Θεέ μου! 'Αλλομονο!... Δεν έχω καμιά έλπίδα για να δω χρήματα... 'Ο μόνος που μπορεί να με βοηθήσει είναι ο κύριος Ζάν. 'Αλλά μου ζητάει πολύ μεγάλη άμοιβή για τη βοήθειά του. Πολύ μεγάλη... Μα... Για της μητέρας μου τη ζωή δεν πρέπει όλα να τα θυσιάσω, όλα;...

Δεν πρέπει, αν την αγαπώ αληθινά, δεν πρέπει να πάω στο σπίτι του κυρίου Ζάν; Για να τη σώσω... 'Αν δεν πάω, ή μητέρα μου θα πεθάνει... Λοιπόν εγώ ή ίδια κρατώ στα χέρια μου τον εγώ ή ίδια κρατώ στα χέρια μου τη ζωή της; 'Εξαρτάται από μένα ή ζωή της; Θεέ μου... Τι τρομερό... 'Αν δεν πάω, θυσιάζω τη μητέρα μου. Νά πάω; Μά... Πώς; Δε μπορώ, Θεέ μου... Δε μπορώ... 'Ο κύριος Ζάν που είπα ότι δε θα το μάθι κανείς, αν πάω... 'Ετσι θα μπορώ να το κρύψω και από τη μητέρα μου. 'Αλλά εγώ θα μπορώ πια να κυττάζω σαν τώρα με άδολα μάτια τα μάτια της μητέρας μου; Δε θα διακρίνη μια μέρα ή μητέρα μου μέσα στη βάρη των ματιών μου την αλήθεια; Θα μπορέσω να της κρύψω πια πάντα. Και τότε, τότε ή μητέρα

μου, όταν μάθει ότι θυσιάστηκα για κείνη, τι θα κάνει; Θα μ' εύλογησ ή θα με καταραστή; 'Η ώρα περνάει... Τι να κάνω; Να πάω... Να πάρω το γιατρικό της μητέρας μου, να τη σώσω και ύστερα να σκοτωθώ; Μα ή καίμενη ή μαρούλα μου να μείνη ύστερα μόνη; 'Όχι, όχι... Δεν είναι δυνατόν αυτό. Δεν θα πάω. Ναι, δε θα πάω... 'Αν πεθάνει ή μητέρα μου θα πεθάνω κι' εγώ μαζί της... Νά τι θα γίνει...

(Μετά ένα μήνα. 'Η μητέρα της Μάρθας βρίσκεται σε άναρρωσι, ξαπλωμένη σε μια καρέκλα, κοντά στο τζάκι. 'Η Μάρθα κεντάει άπέναντί της).

Η ΜΗΤΕΡΑ.—Δεν άφίνεσαι πια, κόρη μου, το κέντημα; 'Εργάζεσαι άρεστά σήμερα.

ΜΑΡΘΑ.—Λίγο ακόμα μητροούλα. 'Η κυρία Λατούρ, αύριο θα έρθη να το πάρη αυτό το κέντημα... Πρέπει λοιπόν να είναι έτοιμο.

Η ΜΗΤΕΡΑ.—Κερδίζεις βέβαια, πολύ περισσότερα με το κέντημα, αλλά κουράζεσαι πολύ.

ΜΑΡΘΑ.—'Όχι όσο φαντάζεσαι, μητέρα. Στο έργοστάσιο κουράζομαι λιγότερο.

Η ΜΗΤΕΡΑ.—Και σου φέρθηκαν τόσο σκληρά... Σ' έλειψαν από την εργασία σου γιατί έλειψες μια έβδομάδα, αναγκασμένη καθώς ήσουν να περικοπής έμένα που ήμουν τόσο άρρωστη τότε.

ΜΑΡΘΑ.—'Ας τα ξεχάσουμε τώρα αυτά, μητέρα.

Η ΜΗΤΕΡΑ.—Καίμενο μου παιδί, τι ύπνερες; 'Εσύ δεν ύπνερες λιγότερα, μητροούλα. Μα, νά, που ο Θεός μ' έσωσε. Κι' εσύ έγινες καλά, κι' εγώ άρχισα πάλι να εργάζομαι.

Η ΜΗΤΕΡΑ.—'Όταν θέλει ο Θεός όλα διορθώνονται. Μ' έσωσε πρώτα ο Θεός και ύστερα ή αυτοθυσία σου. Δεν έμεινε θυσία που να μη την κάνεις για μένα... 'Αγνήτης τόσες νύχτες. Και χωρίς και να έχης την άπαιτουμένη τροφή.

ΜΑΡΘΑ.—'Όχι, όχι, μητροούλα.

Η ΜΗΤΕΡΑ.—Ναι. Τα έβρω όλα. Πούλησες και το ρολόγιστά σου, για να μου πάρης το γιατρικό μου.

ΜΑΡΘΑ.—Μητέρα, για σένα έπρεπε να δώσω και το αίμα μου.

Η ΜΗΤΕΡΑ.—Το ξέρω, ότι θα έκανες κάθε θυσία για μένα, για να μου πάρης το γάλα μου, τα γιατρικά μου.

ΜΑΡΘΑ.—Και όμως, μητέρα. Δεν σου έπληρω ένα γιατρικό που, καθώς έλεγε ο γιατρός, ήταν άταραίτητο. Μόνο αυτό θα σ' έσωζε, έλεγε. Δε μπόρεσα να σου το πάρω, γιατί ήταν πολύ άκριβό.

Η ΜΗΤΕΡΑ.—Φαντάζομαι τη στενοχώρια σου... Μα νά, που έβγα καλά και χωρίς αυτό το γιατρικό.

ΜΑΡΘΑ.—'Ο γιατρός λέει ότι είνε θαύμα πώς έγινες καλά.

Η ΜΗΤΕΡΑ.—Φτωχό μου παιδί!... Φαντάζομαι τί άγωνιώδεις στιγμές περάσες...

ΜΑΡΘΑ.—Μόλις μου είπα ο για-

τρός ότι σώθηκες, πήρα θάρρος και άρχισα να κεντώ.

Η ΜΗΤΕΡΑ.—Μάρθα μου, κόρη μου άγαπημένη, τί ύπνερες για μένα και μόνη όλομόναχη.

ΜΑΡΘΑ.—Ναι, αυτό είναι αλήθεια. 'Ημουν πολύ μόνη. 'Αλλά...

Η ΜΗΤΕΡΑ.—Πόσο μ' αγαπάς, παιδί μου. Πώς θυσιάστηκες.

ΜΑΡΘΑ.—Και όμως, μητέρα, δεν έκανα κάθε θυσία για σένα.

Η ΜΗΤΕΡΑ.—Τι λές, παιδί μου; ΜΑΡΘΑ, (σαν να μετανόησε για ό,τι είπε προ όλίγου).—Πώς σου φαίνονται, μητέρα, αυτά τα χρώματα στο κέντημά μου, το μωβ και το κίτρινο πηγαίνουν έτσι, το ένα κοντά στο άλλο;

Η ΜΗΤΕΡΑ.—Γιατί είπες, Μάρθα, ότι δεν έκανες κάθε θυσία για μένα; Γιατί κοκκίνισες έτσι; Κίτταξέ με στα μάτια.

'Ό, κάτι μου κρύβεις. (Η Μάρθα ξεσπάει σε κλάματα).

Η ΜΗΤΕΡΑ.—Λέγε μου, παιδί μου, τί έχεις, τί συμβαίνει;

ΜΑΡΘΑ.—'Αχ, μητροούλα. Δεν ξέρω αν φέρθηκες καλά ή γενναία.

Η ΜΗΤΕΡΑ.—Λέγε μου...

ΜΑΡΘΑ.—Την ημέρα που κινδύνευες και δε μπορούσα να σου πάρω το γιατρικό, μου παρουσιάστηκε μια ευκαιρία για να σε σώσω, αλλά δεν έπαφελήθηκα από αυτή.

Η ΜΗΤΕΡΑ.—Δηλαδή;

ΜΑΡΘΑ.—Νά, μητέρα μου, κάποιος κύριος προσφέρθηκε να με βοηθήσει...

Η ΜΗΤΕΡΑ.—Ποιός κύριος;

ΜΑΡΘΑ.—'Ο κύριος Ζάν. Αυτός μου πρότεινε να σε νοσηλεύσει με δική του έξοδα... 'Αλλά...

Η ΜΗΤΕΡΑ.—Λέγε...

ΜΑΡΘΑ.—Να μη το άρνθω τίποτα.

Η ΜΗΤΕΡΑ.—'Ο καληνάνθρωπός! Τον έδωξες βέβαια άμέσως...

ΜΑΡΘΑ.—Ναι. Μα για σκέψου, μητέρα μου, σε τί δύσκολη θέση βρισκόμουν τότε... 'Ελθετε να σου πάρω το γιατρικό σου και δεν είχα χρήματα... 'Ο κύριος Ζάν έφυγε, λέγοντας ότι θα με περιμένει. 'Εγώ για μερικές στιγμές δισκοκώμουν σε άγωνία. Γιατί για σκέψου, μητροούλα, ή ζωή σου εξαρτιότανε πια από μένα. Δεν ήξερα τί να κάνω. Δεν πήγα. 'Ο Θεός σ' έσωσε. 'Αλλά δε φαντάζεσαι τί ύπνερες. Και ως τώρα λέω: «'Η μητέρα μου μπορούσε να πεθάνη και θα έφταγα εγώ». Γι' αυτό λέω ότι δεν έκανα κάθε θυσία για σένα.

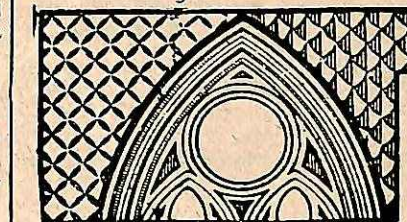
Η ΜΗΤΕΡΑ.—Κόρη μου, έκανες τη μεγαλύτερη θυσία... 'Ηταν πολύ δύσκολο να μην πιάς. 'Ηταν πιο μεγάλος ήρωϊσμός να θυσιάσης τη μητέρα σου παρά να τη σώσης. Μάρθα μου... Είσαι πραγματικά δικό μου παιδί. Και μ' αγαπάς τόσο, ώστε προτιμήσες να με ιδής νεκρή παρά να δέχορασής τη ζωή μου με την άτιμία.

ΜΑΡΘΑ.—'Όχι, μητέρα μου!... Πόσο με άναρρωφούν τα λόγια σου... 'Ετσι έφυγε ένα μεγάλο θάρος από την καρδιά μου... Δεν ήξερα πώς θα με κόνιεις.

Η ΜΗΤΕΡΑ.—Κόρη μου, άς είσαι ευλογημένη για τον ήρωϊσμό σου και τη δύναμη της ηνυχής σου. Είμαι περήφανη γιατί είσαι κόρη μου. Και ο Θεός μια μέρα θα σ' ανταμείβη για τη θυσία σου.

ΜΑΡΘΑ.—Με άντημειψε ήδη άρχατά γιατί σ' έκανε καλά.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μία περίφημη Γαλλίς άκροβάτης. Πώς διέσχισε το Νιαγάρα, πατώντας επάνω σ' ένα τετρωμένο σύρμα. 'Ενα μέρος στο οποίο βρέχει... φάρια! Τ' αποτελέσματα των κυκλώνων. Το μικρότερο άνδρ-γυνο του κόσμου. 'Ο γάμος του 'Ερρίκου 5ου και της Φραγκίσκης της Λωρραίνης. Περιεργες έπιστημονικές παρατηρήσεις. Κινούνται τα κύματα των άκεανών, κτλ. κτλ.

Η περίφημη Γαλλίς άκροβάτης του περασμένου αιώνος δεσποινίς Σπелτερικ έκανε, στα 1885, το πιο τολμηρό και πιο επικίνδυνο άκροβατικό κατόρθωμα που άναφέρουν τα παγκόσμια χρονικά. 'Εβαλε κι' έδεσαν ένα σιδερένιο καλώδιο επάνω απ' τον καταρράκτη του Νιαγάρα, απ' τη μια όχθη του ως την άλλη. 'Επειτα, μία ώριμμένη μέρα, φόρεσε στ' κάθε πόδι της από έναν μεγάλον κουβά, το έσωτερικό του οποίου ήταν σαν παπούτσι, πήρε στα χέρια της κι' ένα κοντάρι για να μπορεί να κρατιέται σε ίσορροπία κι' έπειτα άνέβηκε στο καλώδιο και άρχισε να περπατά...

'Ετσι, περπατώντας με άφάνταστη ψυχραιμία επάνω στο τετρωμένο σύρμα, διέσχισε άναρρώτως τον τρομερό καταρράκτη απ' τη μια όχθη του ως την άλλη.

'Αργότερα επεχείρησαν να τη μιμηθούν και άλλοι άκροβάται. Μα έλοι σχεδόν, μόλις έφτασαν στη μέση του καταρράκτου, κυριεύτηκαν από έλλειψη, έλασαν την ίσορροπία τους και, πέφτοντας μέσ' στα όρυκτικά νερά του Νιαγάρα, πνίγηκαν!...

Στην περιφέρεια Γιόρο της Χοντοβάρας, κοντά στο Μεξικό, συμβαίνει συχνά ένα περιεργότατο φαινόμενο. 'Όσakis δηλαδή ξεσπάζουν εκεί μεγάλες καταιγίδες, μαζί με το νερό, πέφτουν από τα σύννεφα και... φάρια! Το φαινόμενο αυτό όφειλεται στο έξης γεγονός: Της χειμερινής θάλασσας μαστίζουν ταχτικά τρομεροί σίφωνες, τυφώνες και κυκλώνες, οι οποίοι σπώνουν επάνω στις τεράστιες και κινούμενες στήλες που σχηματίζουν στον άέρα μεγάλες ποσότητες νερού και, μαζί μ' αυτό, και χιλιάδες φάρια. Τα φάρια αυτά μένουν μέσα στη δίνη του κυκλώνα, ο οποίος τα μεταφέρει μαζί του με έλιγνιόδη ταχύτητα ως τη Χοντούσα. Μα εκεί ο κυκλών χάνει πια τη δύναμή του και μαζί με το νερό του που πέφτει στη γη, ως ραβδάκια βροχής, πέφτουν και τα φάρια!...

Το μικρότερο άνδρόγυνο που άναφέρει ή ιστορία ύπηρεζαν άσφαλώς ο 'Ερρίκος 5ος της 'Αγγλίας και ή Φραγκίσκη της Λωρραίνης, των οποίων ο γάμος έγινε το 1598.

'Ο 'Ερρίκος ήταν γυνός του βασιλέως 'Ερρίκου 4ου και ή Φραγκίσκη κόρη του δούκα της Λωρραίνης. Οι γονείς των, για λόγους πολιτικούς, ήθελαν να συνδέσουν τις οικογένειές των με στενούς συγγενικούς δεσμούς.

'Αλλά όλα τα μέλη των οικογενειών

τους είχαν ήδη παντρευτεί. Οι μόνοι που έμειναν άνύπαντοι, ήταν ο... τετραετής γυνός του βασιλέως της 'Αγγλίας και ή τριετής κόρη του δούκα της Λωρραίνης! Μα οι γονείς τους, χωρίς να δώσουν σημασία στην ηλικία τους, τους έπαντρεψαν.

'Εννοείται ότι ο γάμος τους ήταν μόνο τυπικός και περιωρίστηκε στην έρετολεστία και τις γιορτές που έπληκολούθησαν. Μόνο δε μετά παρέλευσαν 15 και πλέον ετών, οι δυο σύζυγοι άρχισαν να συζούν σαν άνδρ-γυνο!...

Οι έπιστήμονες κάνουν συχνά πολύ περιεργες παρατηρήσεις. Ποιός θα ήθελε, λόγω χάριν, να φαντα-

στούμε, καταπιάνονται στα σοβαρά, με τη πιο παιδαριώδη πράγματα. 'Ετσι, δύο καθηγητάι του Πανεπιστημίου του Σικάγου άφιέρωσαν επί πέντε όλόκληρα χρόνια τις ώρες της σχολής τους για να μελετήσουν το ζήτημα του... πλυσίματος των πιάτων στα σπίνια. 'Εξακρίβωσαν δέ, έπειτα από συνεχείς καί... έμπεριστατωμένες παρατηρήσεις, ότι μία καλή νοικοκυρά που πλένει τα πιάτα της δυό φορές την ημέρα, κάνει 1954 κινήσεις και χρειάζεται για τη δουλειά αυτή 38 λεπτά και 8 δευτερόλεπτα στο είκοσιτετράωρο. Οι δυο καθηγητάι συμβουλεύουν τώρα σοβαρώτατα τις νοικοκυρές να πλένουν τα πιάτα τους καί σοστά την ημέρα και συγγρόνως πένδησαν έναν άλλον τρόπο πλυσίματος των. Με το σύστημα τους, βεβαίως, κάθε γυναίκα θα κάνει μόνον 950 κινήσεις και θα χρειάζεται 22 λεπτά και 28 δευτερόλεπτα την ή μέρα.

Στη Βαυαρία, όταν γεννιέται παιδί σε μία οικογένεια, οι φίλοι της συνηθίζουν να της στέλνουν διάφορα δώρα άσυνήθιστα όμως κι' έξαιρετικά. Τελευταίως στο χωριό του Σούμπερπεργκ, ένας γαιοκτήμων απέκτησε ένα χαριτωμένο άγοράκι. Κάποιος φίλος του λοιπόν, φοβούμενος, όμορμαζόμενος Τόρβεγκ, του έστειλε ως δώρο μία τεραστιά φραντζόλα μήκους δυό μέτρων και άγιάλογου πλάτους, και ένα καρβέλι ψωμί. Το δώρο η διάμετρος ήταν έναμυρο μέτρο και το ύψος 80 εκατοστά!...

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΟΙ ΣΟΦΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΘΜΟΡΦΙΑ

'Ο Σωκράτης δώνιαζε την ωραιότητα σόντοκη πορνεία, ο Πλάτων προόμιο της φύσεως, ο Θεόφραστος άφωγη εύλογησία, ο Διογένης άφιστο συστατικό, ο Θεόκριτος φειδι-κρυμμένο στα λουλούδια και ο Βίβν τέλος έλεγε για την όμορφιά ότι είνε ένα δώρο που άνήκει στους Θεούς.

Ο Σωκράτης δώνιαζε την ωραιότητα σόντοκη πορνεία, ο Πλάτων προόμιο της φύσεως, ο Θεόφραστος άφωγη εύλογησία, ο Διογένης άφιστο συστατικό, ο Θεόκριτος φειδι-κρυμμένο στα λουλούδια και ο Βίβν τέλος έλεγε για την όμορφιά ότι είνε ένα δώρο που άνήκει στους Θεούς.

Ο Σωκράτης δώνιαζε την ωραιότητα σόντοκη πορνεία, ο Πλάτων προόμιο της φύσεως, ο Θεόφραστος άφωγη εύλογησία, ο Διογένης άφιστο συστατικό, ο Θεόκριτος φειδι-κρυμμένο στα λουλούδια και ο Βίβν τέλος έλεγε για την όμορφιά ότι είνε ένα δώρο που άνήκει στους Θεούς.

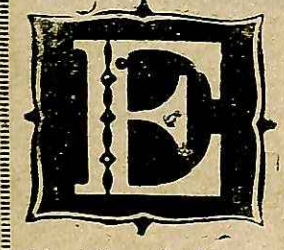
Ο Σωκράτης δώνιαζε την ωραιότητα σόντοκη πορνεία, ο Πλάτων προόμιο της φύσεως, ο Θεόφραστος άφωγη εύλογησία, ο Διογένης άφιστο συστατικό, ο Θεόκριτος φειδι-κρυμμένο στα λουλούδια και ο Βίβν τέλος έλεγε για την όμορφιά ότι είνε ένα δώρο που άνήκει στους Θεούς.

Ο Σωκράτης δώνιαζε την ωραιότητα σόντοκη πορνεία, ο Πλάτων προόμιο της φύσεως, ο Θεόφραστος άφωγη εύλογησία, ο Διογένης άφιστο συστατικό, ο Θεόκριτος φειδι-κρυμμένο στα λουλούδια και ο Βίβν τέλος έλεγε για την όμορφιά ότι είνε ένα δώρο που άνήκει στους Θεούς.

Ο Σωκράτης δώνιαζε την ωραιότητα σόντοκη πορνεία, ο Πλάτων προόμιο της φύσεως, ο Θεόφραστος άφωγη εύλογησία, ο Διογένης άφιστο συστατικό, ο Θεόκριτος φειδι-κρυμμένο στα λουλούδια και ο Βίβν τέλος έλεγε για την όμορφιά ότι είνε ένα δώρο που άνήκει στους Θεούς.

Ο Σωκράτης δώνιαζε την ωραιότητα σόντοκη πορνεία, ο Πλάτων προόμιο της φύσεως, ο Θεόφραστος άφωγη εύλογ

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ

Δέν θέλω γιά ιδώ κανένα, κανένα... Δέν είμαι άρρωστος, αλλά είμαι χειρότερα από άρρωστος... Γιατί; Γιατί;... Αυτή ρωτάω κι' εγώ τον έαυτό μου... 'Αλλοτε δέν ήμουν έτσι... 'Αλλά από τότε έχουν περάσει είκοσι χρόνια... Πριν από είκοσι χρόνια λοιπόν ήμουν ευτυχισμένος... Δέν ήμουν τότε ο χοντράνθρωπος που είμαι τώρα, με τ' αριζα γαλζα μαλλιά... 'Ημουν τότε είκοσι χρόνων... 'Ημουν ζωηρός, λυγρός και, καθώς μου έλεγαν θλι, είχα μάτια πολύ έλκυστικά. Και ήμουν ακόμα τόσο εύχαριστος από τον έαυτό μου και από τους άλλους!...

Μιά μέρα, γνώρισα σ' ένα χορό τη δεσποινίδα Γκάμπυ Νταρμπουά. Ήταν ξανθή, με μαλλιά χρυσά και με μάτια γαλανά, πολύ όμορφα... Κι' ήταν ακόμη τόσο γοητευτική και τόσο χαριτωμένη, ώστε μόλις την αντίκρισα, την έρωτεύθηκα. Πολύ γρήγορα μάλιστα κατάλαβα 'τι κι' εγώ δέν της ήμουν αδιάφορος.

Και από τότε βλέπωστε παχτικά στα κέντρα, στα φίλικα σπίνια, και στο δικό της σπίτι...

Και από τότε βλέπωστε παχτικά στα κέντρα, στα φίλικα σπίνια, και στο δικό της σπίτι...

Και από τότε βλέπωστε παχτικά στα κέντρα, στα φίλικα σπίνια, και στο δικό της σπίτι...

Και από τότε βλέπωστε παχτικά στα κέντρα, στα φίλικα σπίνια, και στο δικό της σπίτι...

Και από τότε βλέπωστε παχτικά στα κέντρα, στα φίλικα σπίνια, και στο δικό της σπίτι...

Και από τότε βλέπωστε παχτικά στα κέντρα, στα φίλικα σπίνια, και στο δικό της σπίτι...

Τίποτε δέν έλειπε πειά από την ευτυχία μου... 'Αλλά... υπάρχει πάντα ένα 'αλλά' σε κάθε περίπτωση...

Εγώ λάτρευα τη Γκάμπυ κι' η Γκάμπυ πέθαινε γιά μένα, αλλά είχαμε έντελως τον ίδιο χαρακτήρα. Αυτό, φαίνεται καλό εκ πρώτης όψης, αφού τ'α διαζύγια έχουν συνήθως ως αιτία, την ασυμφωνία χαρακτήρων. 'Αλλά... 'Αχ αυτός ο μικρός σύνδεσμος... 'Αλλά και η απόλυτος συμφωνία των χαρακτήρων δέν είναι πάντα ευχάριστη... Λοιπόν, τόσο εγώ, όσο κι' η Γκάμπυ, είμαστε περφόρανοι και πεισματάρηδες... Κι' έτσι, παρ' όλη την αγάπη που μας συνέδεε, μαλώνουμε καμιά φορά. Μιά μέρα είπα κάτι στη Γκάμπυ, που αυτή το παρεξήγησε και θυμω-

τητα και γι' αυτό ακόμα δέν υόλησα ποτέ να παντρευτώ.

Από τότε, αν και πέρασαν είκοσι χρόνια, το μόνο που έμαθα γιά τη Γκάμπυ ήταν 'ότι, μετά το θάνατο της μητέρας της, αναγκάστηκε να εργαστή γιά να ζήσει, επειδή δέν της άφισε καμιά περιουσία.

Επειδή μάλιστα δέν ήταν ικανή γιά τίποτε άλλο, είχε αναγκαστεί να γίνει μακενέ...

Επειτα από τον πόλεμο έχασα τ'α γην της. Μά πάντα, πάντα τ'α θυμίζουνα.

Σήμερα το απόγευμα, ήμουν στο 'Υπουργείο όπου εργάζομαι, στο ίδιο γραφείο όπου, όπως πάντα, διάτιρο γραφείο μου, όπως πάντα.

Επειδή έτοιμαζα το λόγο, τον οποίο ο ύπουργός θα έκφωνήσε αύριο στη Βουλή, είχα δώσει διαταγή να μ' ένοχλήσει κανείς.

Εκείνη μέρα ο κλητήρας απήκε μέσα στο γραφείο μου και μου είπε, δίνοντάς μου μία κάρτα.

—Κύριε Διευθυντά, η κυρία αυτή...

Κι' έβλεπα την άγνωριστα... Και, ήταν η Γκάμπυ, αυτή η χοντρή, και μεσόκοπη γυναίκα... Τη γνώρισα τέλος, από τ'α γαλανά της μάτια που μόνο αυτά δέν είχαν αλλάξει.

Μά και σ' αυτά γύρω υπήρχαν φουσκώματα και ρυτίδες, όπως και σ' όλο το πρόσωπό της.

Κι' αυτή όμως δέν με άναγνώρισε άμέσως, γιατί κι' εγώ φαίναται έχω αλλάξει πολύ από τον καιρό που είχαμε να ιδωθούμε.

Όταν σέ λίγο μ' άναγνώρισε, γίως από το χρώμα των ματιών μου, μου είπε με φωνή που μου φάνηκε σαν να έρχεταν από τ'α βάθη των περασμένων:

—Στέφανε... 'Αλλάξαμε πολύ κι' οι δύο. Μά εγώ, γέροσα, γέροσα πολύ πρόωρα. 'Εχω υποφέρει πολύ. Παντρεύτηκα μ' ένα πλούσιο έπαρχιώτη, ο οποίος όμως καταστράφηκε στον πόλεμο. Τί ζωή μαρτυρική, ή ζωή μου!... Σκέψου 'ότι έχω πέντε παιδιά!... 'Ηθελα λοιπόν να σε παρακαλέσω να εύκολύνεις, αν 'ε'νε δυνατόν, τον άντρα μου, σέ μία ύπόθεσί του.

—Καλά, καλά, της απάντησα, θά κάνω 'ότι μπορώ.

Τότε η Γκάμπυ μου εξήγησε τ'α ακριβώς ήθελε. 'Εγώ την άκουα και άνοπομνούσα ποτέ να τελείωση και να φύγω.

Όταν έφυγα, κατάλαβα 'ότι θά ήταν καλύτερα να μ'ην είχε ξαναπαρουσιαστεί ποτέ πειά στη ζωή μου.

Θά είχα φυλάξει—αν δέν έρχότανε ξανά—τη θαυμαδία άνάντησής της νεότητος και της όμορφιάς της, και της περφόρειας της ακόμα.

Επίσης κι' εγώ θά είχα μείνει στη νύχλη της πάντα νέος κι' όμορφος, όπως τότε... 'Ενώ, τώρα...

Ό, είμαι πολύ, πολύ θλιμένος... Είμαι χειρότερα από άρρωστος, είμαι κι' οι δύο τόσο έχουμα γεράσει, τόσο έχουμα αλλάξει...

Είμαι βέβαιος 'ότι κι' εκείνη όπως εγώ, θά 'ε'νε τώρα πολύ λυσιμώρη, γιατί απόψε μόνο θά έννοιωσε κι' αυτή καλά, 'ότι δέν 'ε'νε πειά νέα και άμορφη.

Αχ, 'όσοι αγαπηθήκατε στα πρώτα σας νεάτα, μη τολμάτε να ξαναζωήσετε. Ήταν θά 'ε'στε γερασμένοι και άγνώριστοι. Ήνε πολύ θλιβερό, 'ε'νε πολύ όδυνηρό... Πιστέψτε με...

Τότε ο γιατρός το άπάντησε: —Θά ζήσετε 'ώς το βράδυ, το πολύ 'ώς αύριο το πρωί.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΜΑ δέν ξέρω τίποτε... είπα ο Βλινύ. Πέστε μου τί έγραψε ή επιστολή αυτή...

—Τίποτε... Τίποτε... Φιθύρισε ο ύποκόμης.

—'Οραία!... Έκανε τότε ειρωνικά ο ζωγράφος. 'Αφού δέν θέλετε τίποτε άλλο από μένα, σάς αφήνω... 'Ορεβούρα...

Ο Βλινύ έτόνισε την τελευταία του λέξη και βγήκε έξω, ενώ ο ύποκόμης σωριαζόταν σέ μία καρέκλα... Καταλάβαινε πώς ήταν χαμένος...

Ο Βλινύ είχε στα χέρια του ένα τρομερό όπλο εναντίον του, με το όποιο μπορούσε να τον εκδιώξει σέ κάθε στιγμή...

Τί έπρεπε να κάνει;... Ν' αγοράσει την επιστολή, πληρώνοντας στο ζωγράφο ένα τεράστιο ποσό;...

Μά κι' αν την αγοράζε, έστω και γιά τριακόσιες χιλιάδες φράγκα, πάλι ο Βλινύ θά ήξερε το μυστικό του και θά εξακολουθούσε να τον εκμεταλλεύεται.

Έτσι πέρασε ένας μήνας. Είκοσι φορές τουλάχιστον, κατά τη διάρκεια του μηνός αυτού, ο Λουζέλ σκέφτηκε να πάση σ'α πόδι του Βλινύ και να του πη:

—Δώσε μου την επιστολή!... Σου δίνω τη μισή μου περιουσία!... Μά μία άλλη σκέψις τον έμπόδιζε να το κάνει αυτό.

Μήπως κι' αν του πάρη την επιστολή, έλεγε, θά πάφω να είμαι δούλος του, τη στιγμή που έφερε το μυστικό του...

—Πολύ καλά, έλεπε ο ύποκόμης, και, αφού παρακάλεσε το γιατρό ν' άποσυρθή, κάλεσε το γραμματέα του σ'α όποιον υπαγόρευσε την παρακάτω επιστολή:

Κύριε, 'Ευνομάχησα σήμερα, πληγώθηκα θανάσιμα, και σέ λίγες ώρες θά πεθάνω... Σας περιμένω το απόγευμα στο σπίτι μου... Φέρετε μαζί σας αυτό που έχετε...

Υποκόμης ΝΤΕ ΛΟΥΖΕΛ. Και αφού έκλεισε μέσα στο φάκελο ένα τσάκ εκατό χιλιάδων φράγκων, το έστειλε στο Βλινύ με τον έμπιστό του υπηρέτη...

Ο Βλινύ, μόλις το έλαβε, έτρεξε στο μέγαρο του ύποκόμης, ο οποίος διάταζε άμέσως να τον πάνε στο δωμάτιό του και να τούς αφήσουν μόνους...

Η συνουμία τους δέν εδάσταζε παράγωδ' τη θέπ' μου... 'Αποσύρο-

σαν τη Γρατιανή στο σωματίο του... 'Εκείνη έτρεξε άμέσως πλημμυρισμένη από δάκρυα. Και έβρινε κοντά του 'ώς ότου ξεψύχησε...

Προηγούμενος εξομολογήθηκε το έγκλημά του σ'α γυναίκα αυτή, χάριν της οποίας το είχε διαπράξει, αφού δέν τολμούσε να το εξομολογήθ' σέ παπά...

Η Γρατιανή, μόλις το έμαθε αυτό, έννοιωσε βαθιές τ'αψεις να την πλημμυρίζουν...

Την άλλη μέρα κιόλας, συντριμμένη κι' έκμηδενισμένη, εγκατέλειψε τ'α Παρίσι, αφού προηγουμένως πήγε κι' αποχαιρέτησε την 'Αλφονσίνα Ντυπλεσσί, στην οποία είπε:

—Χαίρε, αγαπητή μου... Ζήσε ευτυχισμένη!... 'Εξακολούθησε ν' αγαπάς, να θάσκεισαι, να θοιμαδεύης... Γλύντα όσο μπορείς... 'Εγώ σου παραχωρώ τη θέπ' μου... 'Αποσύρο-

τουλάχιστο της. 'Επειτα από μία ώρα, έμεινε μαζί με τη Βουρά στο σωματίο της. 'Οπώρας.

Ένα πλήθος κόσμου βρισκόταν εκεί και προπάντων κύριοι, από τούς οποίους οι περισσότεροι ήταν γνωστοί στην 'Αλφονσίνα. 'Αλλ' ακριβώς, έπειδή τούς γνώριζε δέν ήθελε να τους πλησιάσει. 'Εκείνο το βράδυ, όνειροπολούσε μία καινούργια γνωριμία με κανένα όμορφο νέο!...

Η Βουρά την είχε αφήσει γιά να πη δύο λόγια σ' ένα φίλο της. 'Ετσι ή 'Αλφονσίνα περιδιάβαζε μόνη της τούς διαδρόμους του θεάτρου, αναζητώντας τον ιδιώδη νέο...

Είχε αρχίσει πειά ν' απελπίζεται, όταν έβλεπε έννοιωσε κάποιον να της πιάνει το χέρι.

Γύρισε άμέσως πίσω. Μπροστά της στεκόταν ο όμορφοτερος νέος, απ' όσους είχε συναντήσει ώς τότε.

Ήταν ξανθός, λεπτός, κομψός και νεώτατος. Φαινόταν μόλις είκοσιπέντε χρονών...

—Πληγώστε, την ρώτησε. Σάβλεπο πρό αιός 'όσα να περιδιάβαζε μόνη σας... Θέλετε να προσπαήσω να σάς διασκεδάσω;...

—Προσπαήστε, αν θέλετε, τ'α πάντρεσε ή 'Αλφονσίνα.

—Δέν σάς ξέρω, είπε τότε ο νέος, αλλά είμαι βέβαιος πώς θά σάς αγαπήσω...

—Και αν δέν μ'απορέσω να σάς αγαπήσω εγώ;

—Γιατί;

—Γιατί 'ίσως αγαπώ άλλον...

—Μπάρ, δέν τ'α πιστεύω αυτό... 'Αν αγαπούσατε άλλον δέν θά βρισκόσαστε εδώ...

—Και γιατί;

—Γιατί αν αγαπούσατε, θά βρισκόσαστε κοντά στον αγαπημένο σας...

Και ο άγνωστος νέος εξακολουθούσε δίνοντας στη φωνή του ένα τρυφερό τόνο:

—Ακούστε με... Βρίσκομαι στο Παρίσι γιά ένα μήνα μόνο...

—Όποτε δέν είστε Παρισινός;...

—Είπε ή 'Αλφονσίνα.

—Όχι... Μήπως σάς πειράζει τ'αχα αυτό;

—Όχι και πολύ... Λοιπόν;

—Λοιπόν, θέλετε ν' αγαπηθούμε σ' αυτό το διάστημα...

—Ναι, τού είπε ή 'Αλφονσίνα, αλλά με τη συμφωνία 'ότι δέν θά ζητήσετε να μάθετε ποιά είμαι.

—Σας το δοκίμασα.

—'Οραία!... Και πού κατοικείτε...

—Στην οδό Μονμάρτρης 14.

—Νομίζετε λοιπόν πώς θά μ' αγαπήσετε...

—'Ο! σάς αγαπώ από τώρα! φώναζε μ' ένθουσιασμό ο νέος.

—'Οραία!... Τότε προσπαήστε να διασκεδάσετε κι' εγώ θά προσπαήσω να σάς αγαπήσω...

(Ακολουθεί)

Α ΓΑΠΗ μου, έγραφε δ' Αδόλφος στην Έμμα, γιατί δεν απαντάς στα γράμματά μου; Τόσες φορές σου έχω γράψει ως τώρα, τόσες φορές σε έχω ικετεύσει να μου δώσεις ένα ραντεβού για να σου μιλήσω, μα ζούν σιωπής. Δεν καταλαβαίνεις λοιπόν ότι η σιωπή σου αυτή μου κάνει κακό, πολύ μεγάλο κακό, ότι με σκοτώνει; Αν εξακολουθήσεις να μη μου απαντάς, δε ξέρω τι θα γίνει. Η υγεία μου κλονίζεται... Δεν τρώω πια. Δεν κοιμούμαι. Οι γονείς μου ανησυχούν πολύ. Με ρωτούν τι έχω και δεν ξέρω τι να τους απαντήσω...

Η φτωχή μου μητέρα σήμερα μου είπε: «Παιδί μου, μήπως είσαι ερωτευμένος; Πές μου ποιά είνε αυτή που αγαπάς; Αφού την αγαπάς έστω, θα είνε καλή και άγια. Ποιά είνε; Γιατί σε κάνει όμως να υποφέρεις; Τι συμβαίνει; Έγώ όμως δεν μπορέσα να της πω τίποτα από τη συγκίνησή μου. Η φτωχή μου μητέρα!... Δε μπορεί να πιστέψει ότι είνε δυνατόν να μη μ' αγαπά η γυναίκα που έγω λατρεύω. Έμμα, σε ξεροκίζω!... Γράψε μου μία λέξη. Μη μ' αφήσεις ακόμα σ' αυτή την αγωνία!... Πόσες φορές θέλεις να σου πω ότι σ' αγαπώ σαν τρελλός από τη στιγμή που σε είδα να χορεύεις σαν σελίδα, έπαινο στη σκηνή του θεάτρου; Σ' έχω πάντα εμπρός στα μάτια μου, όπως ήσουν τη στιγμή αυτή με το χρυσό σου φόρεμα, το κεκτημένο με διαμάντια. Χόρευες, ανασηκώνοντας τους ανέμους πέπλους σου κι' έμοιαζες με μία μεγάλη χρυσόφτερη πεταλούδα που φτερουγίζει από άνθος σε άνθος. Ύστερα ένα άλλο δράδυ σε είδα μ' ένα φόρεμα κόκκινο με ανταύγειες χρυσόσφουρες. Ήσουν σαν μία φλόγα που τη σάλεινε ο άνεμος. Άλλη μία φορά πάλι σε είδα τυλιγμένη σε δόλεμους πέπλους και ήσουν όμοια με νεράιδα που χορεύει επάνω στα νερά της λίμνης. Έμμα, λατρεύω το λυγρό σου κορμί, τα αβέρια πόδια σου, που μόλις αγγίζουν το έδαφος. Λατρεύω τα χέρια σου, που τα σαλεύεις σαν φτερά... Είμαι τρελλός για το όρατό σου πρόσωπο, το τόσο δροσερό, με τα λεπτά χαρακτηριστικά... Είμαι σαν μια βασίλισσα των παραμυθιών, είσαι σαν μια ζωτική βασίλισσα που χορεύει μόνο για τα μάτια του βασιλιά της. Έσθ' δεν μοιάσεις με τις άλλες χορεύτριες... Έχεις μια τόσο ήγεμονική εμφάνιση και ο χορός σου είνε τόσο εδνεκός! Και, όταν χαμογελάοντας χαϊρεύας το πλήθος που σε χειροκροτεί κι' ενθουσιασμό, μοιάσεις και τότε σαν μια βασίλισσα που μ' εδνεύει, μα και με περηφάνεια χαϊρετά τοδς δημόους της. Έμμα, βασίλισσά μου, λυπήσου έμένα που δεν θέλω να είμαι παρά ένας σκλάβος σου. Γράψε μου μία λέξη μόνο. Η λέξη σου αυτή θα είνε διαταγή και φυλαχτό για μένα. Και αν ακόμα με δωήνεις, κι' αν ακόμα με καταδικάζεις. Γιατί ένα «όχι» από τα δικά σου χέρια θα είνε η καταδίκη μου σε θάνατο. Μα και πάλι θα το φιλήσω αυτό το «όχι», γιατί δι' είνε γραμμένο από τα δικά σου χέρια».

Όταν η Έμμα έλαβε το παραπάνω γράμμα, δεν βίστηκε πια κι' αποφάσισε ν' απαντήσει τέλος στην Αδόλφο.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΑΧΤΙΔΑ ΗΛΙΟΥ

ΤΟΥ J. FROMENT

Κάθισε, με σφιγμένη την καρδιά στο τραπέζι της, μα δεν εύρισκε λόγια για να του κάνει την απάντησή που ήθελε. Έγραφε, έβουνε, πετούσε τα επιστολόχαρτα, ως που τέλος του έγραψε την ακόλουθη επιστολή:

«Κύριε, τα γράμματά σας δε μ' αφιούνουν ανυπόληπτη, όπως νομίζετε. Σας βεβαιώ ότι σας λυπάμαι και σας συμπάσθω επίσης πολύ. Μα γι' αυτό τον λόγο ακριβώς, επειδή σας λυπάμαι και σας συμπάσθω, δεν σας απαντώ τόσο καιρό. Το τελευταίο μου δίνω γράμμα με συγκίνησης περισσό-

λίσσα που χορεύει μόνο για τα μάτια του βασιλιά της... Χορεύω για να ζήσω, καθώς έχετε. Και... Αχ, θεέ μου, πώς να σας το πω... Συχνά είμαι υποχρεωμένη, ύστερα από το χορό, να πίνω και να γλεντώ προς το χορό, γι' αυτό... Βασίλισσά μου. Γιατί, αν δεν το δεχτώ αυτό, τότε ο διευθυντής του θεάτρου θα θυμώσει μαζί μου, επειδή δεν ευχαριστώ τους πελάτες του. Έπειτα, αγαπητό μου παιδί, είμαι πολύ μεγαλύτερη σας. Άλλοίμονο!... Το πρόσωπό μου δεν είνε τόσο δροσερό, όπως φαντάζεστε.

Η Έμμα την άλλη μέρα το πρωί στάς ένδεκα πήγε στο σπίτι του Αδόλφου, ντυμένη μ' ένα άλλο ταγιέρ και με το πρόσωπο ανασηκωμένο μ' ένα πυκνό άσπρο βέλο.

Ο Αδόλφος όλος χαρά τη δέχτηκε και της φίλησε το χέρι, ψιθυρίζοντας λόγια λατρείας. Έπειτα την ώθησε στο σαλόνι όπου περιμεναν οι γονείς του.

Η Έμμα με συγκίνηση έσφιξε τα χέρια των δύο αγαθών γερόντων, οι οποίοι με ανδρόμνη καλωσόνη την παρακάλεσαν να καθήσει στην καλύτερη θέση, στον καναπέ.

Μα η Έμμα πήγε και κάθισε σε μία πολυθρόνα, την οποία εκείνη τη στιγμή πρώτες έντονα μία δυνατή αχτίδα ήλιου.

Η Έμμα, για μία στιγμή, έμεινε άφωνη μέσα σ' εκείνο το ήλιο και αγνώριστο περιβάλλον.

Δεσποίνις, είπε σε λίγο ο πατέρας του Αδόλφου, ανυπομονούσαμε να γνωρίσουμε την έκλεκτή του γιουό μας, τη νεαρά του μηστή.

Η νεαρά μηστή αναστέναξε έλικρα. Δίσταζε ακόμα, και δεν ήθελε να διαλύσει τη γλυκειά αυτή νύχτα. Άλλα... Φοβήθηκε μήπως φωνή η αχτίδα του ήλιου. Και μονομιάς, με μία κίνηση απότομη και απελευσμένη, σηκώσε το πυκνό βέλο από το πρόσωπό της κι' έβγαλε το καπέλλο της. Θεέ μου!... Τι φθιβερά, τί ανέλπιση αποκάλυψε.

Το πρόσωπό της φάνηκε οντισμένο, μαρμαμένο, αξιοθρήνητο, μέσα στο άμεικτο φως του ήλιου. Τα χείλη της ήσαν όλο μικρές-μικρές σχισμές. Για βέβαια της, γεμάτα μικρές οντίδες. Ένα πρόσωπο γερασμένο πρόωρα έσας, άλλα γερασμένο φοιχτά από την άτακτη ζωή, τις αγωνίες, τα κρυφά βόσανα, τα φτειασμένα.

Ο Αδόλφος την κίταζε τώρα με ψυχρή σπαραγγμένη. Αυτή ήταν λοιπόν η σελίδα, η βασίλισσα, η βασίλισσά του; Το φως του ήλιου την είχε μεταμορφώσει σ' αυτή τη μούμα, όπως το ραβδί μιας κακιάς μάγισσας μεταμορφώνει σε μία άπαισία γριά την πιο όμορφη βασίλισσα στα παραμύθια.

Α, πόσο δίκιο είχε η φτωχή Έμμα να λη ότι θ' άλλαζε γνώμη γι' αυτή,

«Αγάπη μου, το γράμμα σου με καταγοήτευσε άντι να μ' απογοητεύσει. Μ' έκανε να καταλάβω πόσο μεγάλη και γενναία είνε η ψυχή σου, και πόσο είσαι ειλικρινής, αλλά και μετρίφρων. Βασίλισσά μου... Αν η Μοίρα σου ήταν σκληρή και άδικη, δεν φταίς εσύ γι' αυτό. Άλλά από τώρα και στο εξής δεν θα είσαι πια δυστυχισμένη σκλάβα της Μοίρας σου. Θα γίνης η γυναίκα μου. Ναι, οι γονείς μου σ' αγαπούν και σε περιμένουν με ανοιχτές άγκάλες σαν κόρη τους. Έλα αύριο το πρωί στάς ένδεκα στο σπίτι μας. Το σαλόνι μας εκείνη την ώρα είνε γεμάτο ήλιο. Έτσι θα σε ιδώ και στο φως του ήλιου. Είμαι βέβαιος ότι θα είσαι τόσο όραία και στο φως της ημέρας, όσο και στα ήλεκτρικά φώτα του δράδυ. Όσο για αυτό που λές, ότι είσαι μεγαλύτερη μου, τι σημασία έχει; Μπορεί να με περιφάρμερικά χρόνια... Μ' όλα ταυτα φαίνεται πολύ μικρότερη μου. Έλα, λοιπόν, Έμμα μου, λατρεία μου. Έλα αύριο. Σε περιμένω με άγωνία».

Η Έμμα την άλλη μέρα το πρωί στάς ένδεκα πήγε στο σπίτι του Αδόλφου, ντυμένη μ' ένα άλλο ταγιέρ και με το πρόσωπο ανασηκωμένο μ' ένα πυκνό άσπρο βέλο.

Ο Αδόλφος όλος χαρά τη δέχτηκε και της φίλησε το χέρι, ψιθυρίζοντας λόγια λατρείας. Έπειτα την ώθησε στο σαλόνι όπου περιμεναν οι γονείς του.

Η Έμμα με συγκίνηση έσφιξε τα χέρια των δύο αγαθών γερόντων, οι οποίοι με ανδρόμνη καλωσόνη την παρακάλεσαν να καθήσει στην καλύτερη θέση, στον καναπέ.

Μα η Έμμα πήγε και κάθισε σε μία πολυθρόνα, την οποία εκείνη τη στιγμή πρώτες έντονα μία δυνατή αχτίδα ήλιου.

Η Έμμα, για μία στιγμή, έμεινε άφωνη μέσα σ' εκείνο το ήλιο και αγνώριστο περιβάλλον.

Δεσποίνις, είπε σε λίγο ο πατέρας του Αδόλφου, ανυπομονούσαμε να γνωρίσουμε την έκλεκτή του γιουό μας, τη νεαρά του μηστή.

Η νεαρά μηστή αναστέναξε έλικρα. Δίσταζε ακόμα, και δεν ήθελε να διαλύσει τη γλυκειά αυτή νύχτα. Άλλα... Φοβήθηκε μήπως φωνή η αχτίδα του ήλιου. Και μονομιάς, με μία κίνηση απότομη και απελευσμένη, σηκώσε το πυκνό βέλο από το πρόσωπό της κι' έβγαλε το καπέλλο της. Θεέ μου!... Τι φθιβερά, τί ανέλπιση αποκάλυψε.

Το πρόσωπό της φάνηκε οντισμένο, μαρμαμένο, αξιοθρήνητο, μέσα στο άμεικτο φως του ήλιου. Τα χείλη της ήσαν όλο μικρές-μικρές σχισμές. Για βέβαια της, γεμάτα μικρές οντίδες. Ένα πρόσωπο γερασμένο πρόωρα έσας, άλλα γερασμένο φοιχτά από την άτακτη ζωή, τις αγωνίες, τα κρυφά βόσανα, τα φτειασμένα.

Ο Αδόλφος την κίταζε τώρα με ψυχρή σπαραγγμένη. Αυτή ήταν λοιπόν η σελίδα, η βασίλισσα, η βασίλισσά του; Το φως του ήλιου την είχε μεταμορφώσει σ' αυτή τη μούμα, όπως το ραβδί μιας κακιάς μάγισσας μεταμορφώνει σε μία άπαισία γριά την πιο όμορφη βασίλισσα στα παραμύθια.

Α, πόσο δίκιο είχε η φτωχή Έμμα να λη ότι θ' άλλαζε γνώμη γι' αυτή,

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

Τόν καιρό που ο Γαμβέτας θροκόταν στο κατακόρυφο της πολιτικής σταδιοδρομίας του, έλαβε από κάποιον γιγατό και επαρχιακό σύμβουλο, όνομαζόμενο Κασαϊνιό, μία ποιητική συλλογή, την όποία, λόγω των πολλών του ασχολιών, δεν διάβασε καθόλου.

Ύστερ' από κάμποσες ημέρες όμως έλαβε εκ μέρους του άπαιτητικού του την εξής πύνη επιστολή:

«Κύριε Γαμβέτα, «Η μικρή άξια των ποιημάτων μου σας δικαιολογεί μέχρι τινός, επειδή δεν καταδεχτήκατε να μου άναγγείλετε τη λήξη τους.

«Θα μού παραχωρήσετε όμως τώρα το δικαίωμα να συμπεράνω ότι, παρ' όλη την εύφρονα σας, έσθε άγενής και άνελεύθερος και μυρίζετε... ταμπάκο!...

Τοιαύτη όμως παράξενη δομή μπορεί όμως να έλψη την άποψη-φρόνητά σας ως προέδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας!».

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΜΑΚΡΟΒΥΜΙΑΣ

Ο Ιούλιος Κίσσορ κάθε φορά που θήμωνε για να κατευάνη την όργη του έπανελάμβανε προτού ξαναμιλήσει δόλοχρη το Λατινικό αλφάβητο. «Ετσι, ως ότου ξαναμιλήσει, ο θυμός του έφευγε.

Έπίσης ο αυτοκράτορ της Ρώμης και περίφημος φιλόσοφος Μάρκος Αύρηλιος έλεγε για την όργη τα εξής: «Ο ένάρετος άνθρωπος πρέπει ν' άγαπά κι' αυτούς ακόμα που τον ξερογίζουν».

Τέλος, ο φιλόσοφος Έπικτήτος έλεγε: «Όποιος βλάπτει έμένα, βλάπτει τον έαυτό του. Υπάρχει λοιπόν ανάγκη να βλάψω άλλον για να βλάψω τον έαυτό μου».

Αν την έβλεπε έσφαγα σε μία αχτίδα ήλιου... Τώρα δεν έννοιωθε γι' αυτή παρά μόνο οίκτο, οίκτο...

Οι όνομας του Αδόλφου έμειναν άσάλευτοι, σαν χτυπημένοι από κεραυνό.

Μα είνε τυφλός η τρελλός ο γιουός μας; άναρωτιόντουσαν.

Η Έμμα κάθισε λίγο ακόμα. Είπε μερικά λόγια τυπικά για τον καιρό, για τα πολιτικά, κι' ύστερα σηκώθηκε. Έδωσε το χέρι της στους γερούς και στον Αδόλφο κι' έβηκε απ' το σαλόνι. Αυτός, από εύγνεια, τη συνόδεψε ως στον προθάλαμο. Εκεί, η Έμμα κατέδωσε το βέλο της στο πρόσωπό της και πάλιν φύγει, είπε στον νέο με φωνή πνιγμένη:

— Χαίρετε, κύριε.

Τότε αυτός της απάντησε:

— Χαίρετε, κυρία.

Και η Έμμα έφυγε.

Όταν δρέθηκε μόνη στο δρόμο, έφυγε να τρέξουν τα δάκρυά της, που τα συγκρατούσε τόσο ώρα στα μάτια της.

Κι' έλαψε σιωπηλά, βουβά, άπελπισμένα, κάτω από το πυκνό άσπρο της βέλο.

ΕΚΛΕΚΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πώς άποχαιρέτησε ένας γιατρός το επάγγελμά του. Ο βασιλεύς κι' ο χωρικός. Μία θαρραλέα απάντησις. Τι είνε ο νυχτοκόρακας. Τό πάθημα ενός ματαιοδόου εύγενούς. Πώς τον έκλεψαν χωρίς ν' άντιληφθώ τίποτε. Μία γενναία κι' ένάρετη άρχόντισσα. Πώς τιμάρησε έναν άδιόρθωτο έρωτευμένο.

Ο περίφημος ιατρός Βεσάγχ. όταν έπρόκειτο ύστερ' από τριακονταετή λαμπρή σταδιοδρομία να έγκαταλείψη το επάγγελμά του, έπτε τα εξής:

—Κουράστηκα πια να παλεύω με το Χάρο!...

Ο βασιλεύς της Ισπανίας Φίλιππος Β', ενώ ταξίδευε κάποτε, νυχτώθηκε σ' ένα χωριό και υποχρεώθηκε να καταλύσει στο σπίτι ενός χωρικού. Κατά τη διάρκεια όμως της νυκτός που έμειναν εκεί, οι συνοδοί του προσένησαν μεγάλες ζυμίες στο νυκτοκρύο του χωρικού.

Τό πρωί, όταν ο μονόκορξ έτοιμαζταν για να φύγη, άποχαιρέτησε το νυκτοκρύο και τον ρώτησε αν είχε να του ζήτηση τίποτε.

—Μεγαλειότατε, άποκρίθηκε ο χωρικός, μονάχα μία χάρι σου γυρεύω: να μην ξαναέρθης ποτέ για φιλοξενία στο σπίτι μου!

Η θαρραλέα αυτή απάντησις άκούσε τόσο πολύ στη Φίλιππο, ώστε πάλιν φύγη άποζημιώσει γενναϊόδωρα το χωρικό, για τις ζυμίες που του είχαν κάνει ο! Αδελκοί του.

Ο Λουδοβίκος ΙΔ', καθώς παρακολουθούσε κάποτε μια λειτουργία της Παναγίας των Παρισίων, άκουσε τον ππά να επαναλαμβάνει επανειλημμένως λατινικά τη λέξη: ανυχτοκόρακας.

—Τι σημαίνει νυχτοκόρακας, σε άσπαιώτατε; ρώτησε ο βασιλεύς τον άρχιεπίσκοπο που στεκόταν κοντά του.

Ο επίσκοπος δεν ήξερε ούτ' αυτός τη σημασία της λέξεως, αλλά κι' θέλοντας να δείξη την άγωνία του στο βασιλέα, έδωσε την εξής άμνηση εξήγησις:

— Νυχτοκόρακας. Μεγαλειότατε, λεγόταν ένας από τους... Αδελκούς του Δαβίδ!

Κάποιοι Γάλλοι μαχητές, ό όποιοι ήσαν από όραίοι, άλλα και πομερά ματαιοδόους, μία μέρα ενώ θροκόταν σε μία έκκλησις, στην όποία πύγαν όραίες γυναίκες, λισθάνθηκε να την σκουρύνει απ' το πλεούσ του τόσο δυνατά, ώστε αναγκάστηκε να γυρίση και να κυτάξει ποιος τον έσπρωχνε.

—Κύριε, του έπτε τότε ο διπλανός του, λαβαίνετε την καλωσύνη να κυτάξετε προς την άλλη μεριά;

—Γιατί παρακαλώ; ρώτησε κατά-πληκτος ο μαχητής.

—Αφού μ' αναγκάζετε, θα σας τό-

πω. Είμαι ζωγράφος κι' ένας άλλος ζωγράφος, ό όποιος θρίσκειται τώρα στα δεξιά του άδωνος, έπιφορτισμένος από μία όραία κυρία να σας κάνη την εικόνα, μού γνέφει να σας τοποθετήσω στη θέση που θέλει για να σας ζωγραφίσω.

Ο σιλόδοξος κι' επίστολιος μαχητής δεν άμείβανε καθόλου για την ειλικρίνεια των λόγων του και γύρισε προς την ύποδειγθεία διέθυνσι, φροντίζοντας να γυρίξη ακόμα περισσότερο κάθε φορά που τον άγγιζε πύ ζωγρά ο διπλανός του, ό όποιος σε λίγο του έπτε:

—Τελεόματε, κύριε. Ξαναπάρετε την πρώτη σας στάσι.

Ο αξιοματικός δέχτηκε την πρόσκλησις και πήγε στην τόπο της μονομαχίας, όπου τον περιέμενε η ένάρετη δούκισσα ατεριοισμένη, σε έντρο.

Αφού μονομάχησαν, η δούκισσα, η όποία κατόρθωσε να τον πληρώση και να τον άροπλήση, του έπτε:

—Ενομήτατε, κύριε, ότι μονομαχείτε με το σύγγό μου; Μήτετε λοιπόν ότι η κυρία του σας άποδδει το ξίφος σας και σας συμβουλεύει να σέβεσθε περισσότερο στο υέλλον τις έντιμες γυναίκες.

Ο αξιοματικός, ύστερ' απ' το πάθημά του αυτό, έμνε άφαντος και δεν ένόλησε ποτέ πια τη δούκισσα.

Τόσο γρήγορα κίλασε, ρώτησε ο μαχητής. «Ω, ό φίλος σας είνε πολύ γρήγορος στη δουλειά του.

Στο μεταξύ ο αντιστατικός ζωγράφος κατόρθωσε να ξεφύγη μες απ' το πλήθος και μονάχα τότε ο μαχητής άντελήφθη ότι έλαπε απ' την τσέπη του η πολύτιμη ταγμασήχη του και το πορτοφόλι του.

Η δούκισσα ντε Σανβαλμούν ήταν μία γυναίκα, η όποία έκτός από την άφραγη και άμειπτη ήλική της, έχε και καρδιά αληθινά ατεριοιστή.

Όταν ό σύγγός της, ό όποιος ήταν άνωτατος αξιοματικός ύποχρεώθηκε κάποτε ν' ακολουθήση τη

πύνη του. Η δούκισσα, η όποία έκτός από την άφραγη και άμειπτη ήλική της, έχε και καρδιά αληθινά ατεριοιστή.

Όταν ό σύγγός της, ό όποιος ήταν άνωτατος αξιοματικός ύποχρεώθηκε κάποτε ν' ακολουθήση τη

πύνη του. Η δούκισσα, η όποία έκτός από την άφραγη και άμειπτη ήλική της, έχε και καρδιά αληθινά ατεριοιστή.

Όταν ό σύγγός της, ό όποιος ήταν άνωτατος αξιοματικός ύποχρεώθηκε κάποτε ν' ακολουθήση τη

πύνη του. Η δούκισσα, η όποία έκτός από την άφραγη και άμειπτη ήλική της, έχε και καρδιά αληθινά ατεριοιστή.

Όταν ό σύγγός της, ό όποιος ήταν άνωτατος αξιοματικός ύποχρεώθηκε κάποτε ν' ακολουθήση τη

πύνη του. Η δούκισσα, η όποία έκτός από την άφραγη και άμειπτη ήλική της, έχε και καρδιά αληθινά ατεριοιστή.

Όταν ό σύγγός της, ό όποιος ήταν άνωτατος αξιοματικός ύποχρεώθηκε κάποτε ν' ακολουθήση τη

πύνη του. Η δούκισσα, η όποία έκτός από την άφραγη και άμειπτη ήλική της, έχε και καρδιά αληθινά ατεριοιστή.

Όταν ό σύγγός της, ό όποιος ήταν άνωτατος αξιοματικός ύποχρεώθηκε κάποτε ν' ακολουθήση τη

πύνη του. Η δούκισσα, η όποία έκτός από την άφραγη και άμειπτη ήλική της, έχε και καρδιά αληθινά ατεριοιστή.

Όταν ό σύγγός της, ό όποιος ήταν άνωτατος αξιοματικός ύποχρεώθηκε κάποτε ν' ακολουθήση τη

πύνη του. Η δούκισσα, η όποία έκτός από την άφραγη και άμειπτη ήλική της, έχε και καρδιά αληθινά ατεριοιστή.

Όταν ό σύγγός της, ό όποιος ήταν άνωτατος αξιοματικός ύποχρεώθηκε κάποτε ν' ακολουθήση τη

πύνη του. Η δούκισσα, η όποία έκτός από την άφραγη και άμειπτη ήλική της, έχε και καρδιά αληθινά ατεριοιστή.

Όταν ό σύγγός της, ό όποιος ήταν άνωτατος αξιοματικός ύποχρεώθηκε κάποτε ν' ακολουθήση τη

πύνη του. Η δούκισσα, η όποία έκτός από την άφραγη και άμειπτη ήλική της, έχε και καρδιά αληθινά ατεριοιστή.

Όταν ό σύγγός της, ό όποιος ήταν άνωτατος αξιοματικός ύποχρεώθηκε κάποτε ν' ακολουθήση τη

πύνη του. Η δούκισσα, η όποία έκτός από την άφραγη και άμειπτη ήλική της, έχε και καρδιά αληθινά ατεριοιστή.

Όταν ό σύγγός της, ό όποιος ήταν άνωτατος αξιοματικός ύποχρεώθηκε κάποτε ν' ακολουθήση τη

πύνη του. Η δούκισσα, η όποία έκτός από την άφραγη και άμειπτη ήλική της, έχε και καρδιά αληθινά ατεριοιστή.

Όταν ό σύγγός της, ό όποιος ήταν άνωτατος αξιοματικός ύποχρεώθηκε κάποτε ν' ακολουθήση τη

πύνη του. Η δούκισσα, η όποία έκτός από την άφραγη και άμειπτη ήλική της, έχε και καρδιά αληθινά ατεριοιστή.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΨΕΙΡΑ ΤΩΝ ΓΕΝΕΙΩΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ

Μια μέρα, εκεί που τον φείριζε, του βρήκε ανάμεσα στα κάτασπρα και μακρὰ του γένεια μια ψείρα και ξεφώνησε από την άπορία της:

—Πωπώ, πατερούλη μου, μια ψείρα!

—Απόρρεσε κι' ο βασιλιάς και της είπε:

—Μην τή σκοτώνεις!... Δείξε μου τη να την ιδώ... Ψείρα στα γένεια μου; Θεός φυλάξει! Κάτι άλλο πράγμα είναι και ποῦ φαίνεται για ψείρα...

Η βασιλοπούλα έπιασε την ψείρα με τὰ δυό της δάχτυλα, τὴν έδωσε στὴν ζερβιά της τὴν απαλὴν και τὴν έδειξε στὸ βασιλιά. Βλέποντας τὴν ὁ βασιλιάς εἶδε πὺς δὲν ἦταν ἀπὸ τίς ἱσῆες τῆς ἀράδας καὶ πὸς σταῖε καὶ τὴν έβλεπαν σ' ἕνα κοῦτί.

Τὴν ἄλλη μέρα ἀνοίγουν τὸ κοῦτί νὰ ιδοῦν τί γίνεται ἡ ψείρα, καὶ τί βλέπουν; Ἡ ψείρα μεγάλωσε τόσο πὺς σὲ λίγο δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴ χωρέσει τὸ κοῦτί, καὶ τὴν έβγαλαν καὶ τὴν έβλεπαν σὲ μιὰ κασέλλα.

Τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα ἀνοίγουν τὴν κασέλλα νὰ ιδοῦν τί γίνεται ἡ ψείρα, καὶ τί βλέπουν; Ὡς γίνετο τόσο μεγάλη, πὺς σὲ λίγο δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴ χωρέσει ὁλόκληρη ἡ κασέλλα.

Εἰσπύρνοντας ὁ βασιλιάς μ' αὐτὸ τὸ μενάλωμα τῆς ψείρας καὶ έδωσε διαλαλητὴ νὰ διαλαλήσῃ σ' ὅλο του τὸ βασίλειο πὺς ἦτοιο; ὁ βασιλιάς δὲν ἔφησε τί ἦταν αὐτὸ τὸ πρῶμα, θὰ τοῦ έδινε τὴ μοναχοθυγάτριά του γυναικά.

Ἐπρεξαν κόσμος καὶ κοσμάκης, ἀλλὰ κανένας δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ καὶ νὰ ἐξηγήσῃ τί ἦταν. Κοντὰ στοὺς πολλοὺς ἦρθε καὶ ὁ Διάβολος —ἔξω ἀπὸ δῶ— καὶ ἔμεινε εἰς, εἶπε:

—Αὐτὸ εἶνε ψείρα, καὶ ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ πῇ βασιλικὸ αἷμα μεγάλωσε τόσο πολὺ καὶ ὑπορεῖ νὰ μεγαλώσῃ ἀκόμα.

Ὅλοι παραδέχτηκαν αὐτὴ τὴ γνώμη, ἀλλὰ ὁ βασιλιάς δὲν θέλησε νὰ τοῦ δώσῃ τὴ θυγατέρα του, γιατί κατὰλαβε πὺς αὐτὸς δὲν ἦταν ἀνθρώπος.

Ὁ Διάβολος τότε τί κάνει; Παρουσιάζεται τὴν ἄλλη ἡμέρα μ' ἄλλα φορέματα καὶ μ' ἄλλο πρῶμα στὸ παλάτι καὶ ζήτησε νὰ ιδῇ τὸ βασιλιά γιὰ νὰ τοῦ κἀνῃ ἕνα παρόπνο πούχε.

Οἱ φύλακες τὸν ἄρσαν καὶ πῆγε γιὰ στὸ δῶμά του ὅπου ὁ βασιλιάς κάθονταν στὸ θρόνο του μὲ τὴν θυγατέρα του τὴ βασιλοπούλα ὁρῶν νὰ τὸν ψεύρῃ.

Δὲν χάνει καιρὸ ὁ Διάβολος, ρί-

χνεται σὺν ἀστραπή, τὴν ἀρπάζει καὶ χάνεται μ' αὐτὴ στὰ κατακλείδια τῆς γῆς.

Ὁ βασιλιάς ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴ λύπη του καὶ πρόσταξε νὰ κλείσουν ὅλα τ' ἀργαστήρια καὶ τὸ θρόνο νὰ μὴν ἀνάψῃ κανένας φῶς.

Ὅλη ἡ πολιτεία δὲν ἄναψε φῶς γιὰ λύπη τοῦ ἀρπαγμοῦ τῆς βασιλοπούλας, ἔξω μονάχα τὸ σπίτι μιᾶς γρηῃς πὺς εἶχε πὺς ἀναμμένο ὅλη τὴ νύχτα καὶ διασκεδάζε μὲ τὰ παιδιὰ της.

Τὸ πρωῒν ἔρχονται καὶ τὸ λέν τοῦ βασιλιά καὶ ὁ βασιλιάς πρόσταξε νὰ παρουσιαστῇ μπροστὰ του αὐτὴ ἡ γρηῃ γιὰ νὰ μάθῃ γιατί παράκουσε τὴν προσταγή.

Ἦρθε ἡ γρηῃ καὶ ὁ βασιλιάς τὴ ρώτησε:

—Γιατί, γρηῃ, παράκουσες τὴν βασιλικὴ μου διαταγή;

—Ἀφέντη βασιλιά μου, τοῦ ἀπολογήθηκε ἡ γρηῃ, ἔχω ἐστὶ παιδιὰ πὺς δὲν τὰ βλέπω τὴν ἡμέρα, γιατί νύχτα φεύγουν καὶ νύχτα ἔρχονται στὸ σπίτι.

—Ὅλη τὴν ἡμέρα κάθουμι σὺν κούτσουρο μὺν αὐτὴ καὶ κλαίγω, ἀπὸ τὸ φόβο μὴ μοῦ πάθῃ κανένα παιδί τίποτε, καὶ ὅταν ἔρχονται λτ-σινάω ἀπ' τὴ χαρὰ μου κάθε προσταγὴ βασιλική. Γι' αὐτό, ἀφέντη βασιλιά μου, ἄναψα φῶς εἰς.

Ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ὁ βασιλιάς εἶπε μέσα του ἀέδω κάτι τοῦ— καὶ λέει στὴ γρηῃ:

—Νὰ πῆς τὸν παιδιὸν σου τὸ θρόνο νὰ περάσουν αὐτοὶ τὸ πρῶ ἀπὸ δῶ νὰ τὰ ιδῶ καὶ νὰ μιλήσω μ' αὐτούς.

—Ὅρισμός σου! εἶπε ἡ γρηῃ καὶ ἔφυγε, καὶ τὸ θρόνο πὺς ἦσαν τὰ παιδιὰ της, τοὺς εἶπε:

—Παιδιά μου, σὰς θέλει ὁ βασιλιάς νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ παλάτι του αὐριο πρῶ νὰ σὰς ιδῇ, γιατί ἔχει μεγάλον λόγο νὰ σὰς πῇ.

Τὰ παιδιὰ πρῶ σὺνταχτα, ξεκινώντας γιὰ τὴ δουλειὰ τους, πέρασαν ἀπὸ τὸ βασιλιά.

—Καλὴ μέρα τοῦ ἀφέντη βασιλιά καὶ πολλὰ τὰ ἔτη σου! εἶπαν ὅλα μ' ἕνα στόμα.

—Καλὴ σας ἡμέρα, παιδιά μου, τοὺς ἀποκρίθηκε ὁ βασιλιάς. Καθῆστε, παιδιά μου.

Κάθισαν ὅλα στὴν ἀράδα, ἀπὸ τὸν μεγαλύτερον ὡς τὸ μικρότερο. Τότε ὁ βασιλιάς ρώτησε τὸν πρῶτο:

—Δὲν μοῦ λές, τί τέχνη ξέρεις;

—Ἐγὼ, ἀφέντη βασιλιά μου, ξέ-

κούμου ὡς τὴν ἄλλη.

—Καλὸ πρῶμα εἶν' αὐτό! εἶπε ὁ βασιλιάς μέσα του.

Ἦστερα ρώτησε τὸ ἴδιο καὶ τὸ δεύτερο, καὶ ἐκείνος τοῦ ἀπολογήθηκε:

—Ἐγὼ προστάζω τὴ γῇ ν' ἀνοίχῃ καὶ ν' ἀνοίγεται.

—Κι' αὐτὸ μὰς χρειάζεται! εἶπε μέσα του ὁ βασιλιάς καὶ ρώτησε τὸν τρίτο, καὶ ὁ τρίτος τοῦ ἀπολογήθηκε:

—Ἐγὼ μπορὼ νὰ κλέψω ἕνα χρυσὸν ἀνθρώπο τόσο τεχνικὰ πὺς νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὸ καταλάβῃ κανένας.

Καὶ ἔδειξε τὸν βασιλιά τὸ μαργαριτάρι τοῦ κομπολογίου του, πὺς τοῦ εἶχε πάρει κείνη τὴ στιγμή, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ.

Ὁ βασιλιάς ἐκπρόρεσε καὶ ρώτησε τὸν ἄλλο:

—Καὶ σὺ τί τέχνη ξέρεις;

—Ἐγὼ, τοῦ ἀπολογήθηκε ἐκείνος, μπορὼ νὰ πετάξω ἕνα πρῶμα ἀπὸ τὴν μὴ τὴν ἀκρὴ τοῦ κόσμου ὡς τὴν ἄλλη καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμένα.

Ἦστερα ὁ βασιλιάς ρώτησε τὸν ἄλλο καὶ ἐκείνος τοῦ ἀπολογήθηκε:

—Ἐγὼ, ἔχω τὴ δύναμη, ὅπου καὶ ἂν θροῦ, ἔχω πῶ νὰ γίνῃ ἕνα κάστρο, ἀμέσως νὰ γίνετα!

Ἦστερα ρώτησε τὸν ἄλλο:

—Καὶ σὺ, ἀφέντη βασιλιά μου, ἀπολογήθηκε ἐκείνος, ἔχω τὴ δύναμη, ὅπου καὶ ἂν θροῦ, ἔχω πῶ νὰ γίνῃ ἕνα κάστρο, ἀμέσως νὰ γίνετα!

Ἦστερα ρώτησε τὸν ἄλλο καὶ ἐκείνος τοῦ ἀπολογήθηκε ἡ μὴ του ἡ διαβολισσα. Νὰ, τὰ δικά μου τὰ ταχυόχια καὶ τρέξτε νὰ τοὺς πιάσετε...

Καὶ, λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἡ διαβολισσα ἔβγαλε τὰ ταχυόχια ἀπὸ τὰ πόδια της καὶ τοῦ τῶμα, καὶ ὁ Διάβολος πετάχτηκε πρὸς τὸ μέρος πὺς ἔχαν φύγει τὰ ἔφτα τ' ἀδέρφια μὲ τὴ βασιλοπούλα.

Τρέχει, τρέχει, τρέχει καὶ τοὺς φτάνει. Στὴ στιγμή ὁ ἄλλος ὁ ἀδερφὸς φωνάζει:

—Νὰ παρουσιαστῇ ἕνα κάστρο!

Καὶ στὴ στιγμή, ἐκεῖ πὺς ἔρχονταν, ἔγινε ἕνα κάστρο κλισμένο χωρὶς θύρα καὶ παράθυρα.

Φέρνει γύρα ὁ Διάβολος καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μῇ ἀπὸ καμμία μεριά. Βλέποντας ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ κἀνῃ τίποτε, παρακαλεῖ τὰ ἔφτα τ' ἀδέρφια κλαίγοντας:

—Σὰς παρακαλῶ πολὺ νὰ μοῦ δείξετε μιὰ στιγμή τὴν ἀγαπημένη μου τὴ βασιλοπούλα καὶ ἔστερα δικά σας νᾶναι!

Τὰ ἔφτα τ' ἀδέρφια τὸν λυπήθη-

καν τὸν Διάβολο πὺς ἔκλαιγε καὶ εἶπαν:

—Ἐμεῖς εἴμαστε τόσοι... Ἄς τὸν ἀφήσουμε νὰ τὴν ιδῇ μιὰ στιγμή.

Ἦστερα ὁ βασιλιάς ρώτησε τὸν ἄλλο:

—Καὶ σὺ τί τέχνη ξέρεις;

—Ἐγὼ, τοῦ ἀπολογήθηκε ἐκείνος, μπορὼ νὰ πετάξω ἕνα πρῶμα ἀπὸ τὴν μὴ τὴν ἀκρὴ τοῦ κόσμου ὡς τὴν ἄλλη καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμένα.

Ἦστερα ὁ βασιλιάς ρώτησε τὸν ἄλλο καὶ ἐκείνος τοῦ ἀπολογήθηκε:

—Ἐγὼ, ἔχω τὴ δύναμη, ὅπου καὶ ἂν θροῦ, ἔχω πῶ νὰ γίνῃ ἕνα κάστρο, ἀμέσως νὰ γίνετα!

Ἦστερα ρώτησε τὸν ἄλλο:

—Καὶ σὺ, ἀφέντη βασιλιά μου, ἀπολογήθηκε ἐκείνος, ἔχω τὴ δύναμη, ὅπου καὶ ἂν θροῦ, ἔχω πῶ νὰ γίνῃ ἕνα κάστρο, ἀμέσως νὰ γίνετα!

Ἦστερα ρώτησε τὸν ἄλλο καὶ ἐκείνος τοῦ ἀπολογήθηκε ἡ μὴ του ἡ διαβολισσα. Νὰ, τὰ δικά μου τὰ ταχυόχια καὶ τρέξτε νὰ τοὺς πιάσετε...

Καὶ, λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἡ διαβολισσα ἔβγαλε τὰ ταχυόχια ἀπὸ τὰ πόδια της καὶ τοῦ τῶμα, καὶ ὁ Διάβολος πετάχτηκε πρὸς τὸ μέρος πὺς ἔχαν φύγει τὰ ἔφτα τ' ἀδέρφια μὲ τὴ βασιλοπούλα.

Τρέχει, τρέχει, τρέχει καὶ τοὺς φτάνει. Στὴ στιγμή ὁ ἄλλος ὁ ἀδερφὸς φωνάζει:

—Νὰ παρουσιαστῇ ἕνα κάστρο!

Καὶ στὴ στιγμή, ἐκεῖ πὺς ἔρχονταν, ἔγινε ἕνα κάστρο κλισμένο χωρὶς θύρα καὶ παράθυρα.

Φέρνει γύρα ὁ Διάβολος καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μῇ ἀπὸ καμμία μεριά. Βλέποντας ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ κἀνῃ τίποτε, παρακαλεῖ τὰ ἔφτα τ' ἀδέρφια κλαίγοντας:

—Σὰς παρακαλῶ πολὺ νὰ μοῦ δείξετε μιὰ στιγμή τὴν ἀγαπημένη μου τὴ βασιλοπούλα καὶ ἔστερα δικά σας νᾶναι!

Τὰ ἔφτα τ' ἀδέρφια τὸν λυπήθη-

καν τὸν Διάβολο πὺς ἔκλαιγε καὶ εἶπαν:

—Ἐμεῖς εἴμαστε τόσοι... Ἄς τὸν ἀφήσουμε νὰ τὴν ιδῇ μιὰ στιγμή.

Ἦστερα ὁ βασιλιάς ρώτησε τὸν ἄλλο:

—Καὶ σὺ τί τέχνη ξέρεις;

—Ἐγὼ, τοῦ ἀπολογήθηκε ἐκείνος, μπορὼ νὰ πετάξω ἕνα πρῶμα ἀπὸ τὴν μὴ τὴν ἀκρὴ τοῦ κόσμου ὡς τὴν ἄλλη καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμένα.

Τί θὰ μὰς κἀνῃ;...

Στὴ στιγμή γίνεται στὸν τοῖχο μιὰ τρύπα ὅσο νὰ χωράῃ νὰ ἔλθῃ ἕνα μάτι.

Ὁ Διάβολος τόσο μονάχα ἤθελε. Ἀπὸ κείνη τὴν τρυπούλα ἀρπάζει τὴ βασιλοπούλα καὶ ἀπὸ τὸ φόβο του νὰ μὴ ξαναμῇ στὴ γῇ πετιέται στὰ οὐράνια. Βλέποντας αὐτὸ ὁ ἄλλος ἀδερφός, τραβάει μιὰ πέτρα καὶ πετοχάινει τὸν Διάβολο στὸ κεφάλι καὶ τὸν σκοτώνει.

Ὁ Διάβολος ἀφίνει ἀπὸ τὴν ἀγκυλιὰ του τὴ βασιλοπούλα καὶ πέφτει κανένας χωριστὰ ἀπὸ τὰ οὐράνια πρὸς τὴ γῇ.

Τότε ὁ μικρότερος ὁ ἀδερφός πετιέται καὶ δέχεται στὴν ἀγκυλιὰ του τὴ βασιλοπούλα, χωρὶς νὰ πέσῃ κατὰ γῆ καὶ νὰ σκοτωθῇ.

Ὅταν λοιπὸν, ἀφοῦ γλύτωσαν ἀπὸ τὸν Διάβολο ἀκόμα μιὰ φορὰ τὴ βασιλοπούλα, ξεκίνησαν νὰ τὴν πάνε στὸν πατέρα της τὸ βασιλιά. Ἐκᾶν ἐστὶ μέρες δρόμο καὶ ἔφθασαν στὸ παλάτι τὸ βασιλικόν.

Ἄμα ὁ βασιλιάς εἶδε τὴν θυγατέρα του, πέταξε ἀπὸ τὴ χαρὰ του, τὴν πῆρε στὴν ἀγκυλιὰ του καὶ τὴν ἐναρμήφησε καὶ τὴ ρώτησε:

—Σὲ ποῖν ἀπ' ὅλα τὰ ἔφτα ἀδέρφια γρωστὰς τὸ γλυτωμὸ σου ἀπὸ τὸν Διάβολο;

—Ὅλοι, πατέρα βασιλιά μου, προσπάθησαν καὶ κούραστηκαν γιὰ τὸ γλυτωμὸ μου, ἀλλὰ πλείστορο ἐκείνος πὺς μὲ δέχτηκε στὴν ἀγκυλιὰ του!...

Ὁ βασιλιάς τῆς ἔδωσε γι' ἄντρα τὸ μικρότερο ἀπὸ τὰ ἔφτα τ' ἀδέρφια καὶ ἔγιναν γάμος καὶ χωρὶς πὺς θάσταζαν ὁδομάδες, καὶ πέρασαν ἐν τῷ καλῷ καὶ ἔμεινε καλύτερα...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΑ ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ ΣΤΗ ΡΩΜΗ

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὴν ἀκμὴ τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ὑπῆρχαν στὴ Ρώμη πλῆθος λιονταριῶν, τὰ ὁποῖα ἦσαν μέχρι τέλους βασιμὸς ἐξημερωμένοι, ὥστε ἔσθοναν...

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὴν ἀκμὴ τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ὑπῆρχαν στὴ Ρώμη πλῆθος λιονταριῶν, τὰ ὁποῖα ἦσαν μέχρι τέλους βασιμὸς ἐξημερωμένοι, ὥστε ἔσθοναν...

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὴν ἀκμὴ τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ὑπῆρχαν στὴ Ρώμη πλῆθος λιονταριῶν, τὰ ὁποῖα ἦσαν μέχρι τέλους βασιμὸς ἐξημερωμένοι, ὥστε ἔσθοναν...

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὴν ἀκμὴ τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ὑπῆρχαν στὴ Ρώμη πλῆθος λιονταριῶν, τὰ ὁποῖα ἦσαν μέχρι τέλους βασιμὸς ἐξημερωμένοι, ὥστε ἔσθοναν...

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὴν ἀκμὴ τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ὑπῆρχαν στὴ Ρώμη πλῆθος λιονταριῶν, τὰ ὁποῖα ἦσαν μέχρι τέλους βασιμὸς ἐξημερωμένοι, ὥστε ἔσθοναν...

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὴν ἀκμὴ τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ὑπῆρχαν στὴ Ρώμη πλῆθος λιονταριῶν, τὰ ὁποῖα ἦσαν μέχρι τέλους βασιμὸς ἐξημερωμένοι, ὥστε ἔσθοναν...

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὴν ἀκμὴ τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ὑπῆρχαν στὴ Ρώμη πλῆθος λιονταριῶν, τὰ ὁποῖα ἦσαν μέχρι τέλους βασιμὸς ἐξημερωμένοι, ὥστε ἔσθοναν...

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὴν ἀκμὴ τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ὑπῆρχαν στὴ Ρώμη πλῆθος λιονταριῶν, τὰ ὁποῖα ἦσαν μέχρι τέλους βασιμὸς ἐξημερωμένοι, ὥστε ἔσθοναν...

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὴν ἀκμὴ τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ὑπῆρχαν στὴ Ρώμη πλῆθος λιονταριῶν, τὰ ὁποῖα ἦσαν μέχρι τέλους βασιμὸς ἐξημερωμένοι, ὥστε ἔσθοναν...

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὴν ἀκμὴ τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ὑπῆρχαν στὴ Ρώμη πλῆθος λιονταριῶν, τὰ ὁποῖα ἦσαν μέχρι τέλους βασιμὸς ἐξημερωμένοι, ὥστε ἔσθοναν...

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὴν ἀκμὴ τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ὑπῆρχαν στὴ Ρώμη πλῆθος λιονταριῶν, τὰ ὁποῖα ἦσαν μέχρι τέλους βασιμὸς ἐξημερωμένοι, ὥστε ἔσθοναν...

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τὴν ὥρα πὺς γένει ὁ ἴλιος ὁ χρυσὸς πέρα στὴ θάλασσα, ὅλα ἀχτιδοβολοῦν, ὅλα ἐκδιώκουν στὴ Βρετάνη...

Μακρὰ, ἀπὸ τὰ χωριουδάκια τὰ σκαπόμενα μὲ καταχνιὰ, ἀκούγεται νὰ σημαίνει γλῶσσά ὁ ἐσπερινός.

Ἀπάνω στὴν ἀπότομη ἀκρὴ, ὅπου εἶνε χτισμένο τὸ παρεκκλήσι τῆς Παναγίας τῶν θαλασσινῶν, ἡ καμπάνα σαλεύει χαρούμενα καὶ τ' ὁμιονιὰ κίματα τῆς ξεκρίνεται στ' ὁλοφάνειο πέλαγο, ὅπου τὰ λευκὰ πανιά χάνονται μέσα στὶς ὀλόχρυσες ἀχτίδες τοῦ ἡλιογέρματος.

Ἀπὸ τὸ μονοπάτι, τὸ γεμάτο πέτρες καὶ βόττους, περνάει μιὰ κόρη ὁμορφῆς, ἡ ὁποία σὲ μιὰ στιγμή πετάει κάτω ἀναστενάζοντας τὸ πρῶτον κλαδί πὺς κρατοῦσε καὶ ἔπαιξε μὲς στὰ δάχτυλά της τὰ λιγνά.

Τὰ μάτια της βγάζουν μιὰ λάμψη μυστικὴ καὶ τὰ χεῖρά της σχεδὸν τρέμουν... Ἡ Μαρία πηγαίνει νὰ προσευχηθῇ στὸ παρεκκλήσι, νὰ προσευχηθῇ γιὰ τὸν ἀρραβωνιαστικὸν τῆς τὸν ταξιδευμένο.

Ἡ νέα σπρώχνει ἦσυχά τὴ σάπια πόρτα τοῦ παρεκκλησίου καὶ μπαίνοντας μέσα, γονατίζει καὶ ἀρχίζει νὰ προσεύχεται μὲς στὴ σιωπὴ καὶ στὴ γαλήνη γιὰ τὸ γρήγορο γυρισμὸ τοῦ ξενητεμένου.

Ἡ στενὴ ἀχτίς τοῦ ἡλίου πὺς μπαίνει ἀπ' τὰ τεῖμα, τῆς καίει τὸν κατὰμαυρο μαλλιά καὶ τὸ λευκὸ τῆς πέλλο, ἐνῶ τὰ μάτια της θερμαίνονται ἀπὸ μιὰ κρυφὴ παρηγοριά.

Ἡ προσευχὴ τῆς εἶνε ταπεινὴ καὶ ἀληθινὴ. Μιὰ πίστι ἀδολὴ καὶ βαθειὰ φωνάζει τὸ κούρασμένο ἀπ' τὴ θλίψη πρόσωπό της.

—Ἄς, Παναγία μου! παρακαλεῖ! Κάμε νὰ ξαναθῶ γρήγορα ἐδῶ μὲ τὸν ἀγαπημένο μου Πέτρο γιὰ νὰ σοῦ φέρουμε τὸ τάμα του μαζί!...

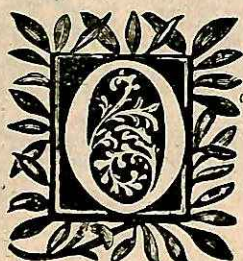
Ἡ Μαρία σπρώχνει ὁρμητικὰ καὶ κάνει νὰ φύγῃ. Ἐξαφνὰ στέκεται καὶ κινεῖται μὲ θαυμασμό, κραιμασμένο ἀπὸ πῆλ καὶ μιὰ κορδέλλα, ἕνα κορδάκι, πὺς τῷ φάσε μὲ τὴν χεῖρα του καὶ τ' ἀφίερε στοὺς παρεκκλησιῶν ὁ ἀκριβὸς της.

Ἡ Μαρία θέλει νὰ σφίξῃ τὸ λατρετὸ αὐτὸ ἐνθύμιο, νὰ τὸ σφίξῃ ἀπάνω στὴν καρδιά της καὶ νὰ τὸ φιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν τοῖμα, γιατί εἶνε ἱερὸ.

Ὁ ἴλιος τότε ἔχει περὶ βασιλεῖ καὶ ἡ Μαρία ξανατιλίγεται στὸ λευκὸ τῆς πέλλο καὶ βγαίνει μὲ σιγανὰ βήματα

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΠΟΥ ΝΙΚΗΣΑΝΕ...

στον κομπλόγιο και τα πουλούσε στο μεγάλο πανηγύρι της Δουβλής. Μόλις η Μονέττα τραβούσε για καμιά δουλειά της κατά το βουνό, έλοι οι νέοι των περιχώρων έτρεχαν, την περικυκλώναν, τη γέμιζαν με κομπλιμέντα και της έστελναν ματιές και χαμόγελα γεμάτα τρυφερότητα.

— Ά, έλεγαν οι χωρικοί. Την ήμερα που θα θελήσει η Μονέττα να παντρευτεί, δεν θα ξέρει ποιά να προτιμάσει απ' όλα τα παλληκάρια...

Κ' η μέρα αυτή, που την περίμεναν με τόσο καρδιοχτύπι τα παλληκάρια, όλοένα ζύγωνε. Από τότε που το κοστούφι είχε ξετρελλαθεί μέσα στα σίδερα, προσκαλώντας την άνοιξη με τ' ωραίο του κελάρισμα, που έμοιαζε με σφύριγμα φλάουτου, η Μονέττα είχε αρχίσει να μεστώνει και να ώμορφαίνει και να λάμπει περισσότερο από πριν...

Κι' ενώ το κοστούφι προσκαλούσε έρωτικά την άνοιξη, η Μονέττα προσκαλούσε κι' αυτή τον έρωτα, χωρίς να το γνωρίζει. Κι' ο έρωτας έφτανε στο κάλεσμά της απ' όλες τις μεριές του καταπράσινου βουνού, απ' όλη την κοιλάδα την πλημμυρισμένη από τον ήλιο, όπου βούιζαν ή μέλισσες.

Δεν ήξερε όμως ποιόν απ' όλους να διαλέξει. Ήσαν όλοι τους τόσο γεροί, τόσο καλόκαρδοι, τόσο έρωτικοί, που δίσαζε να δώσει σ' έναν την προτίμησή της. Η Μονέττα τους αγαπούσε σχεδόν όλους το ίδιο και δεν ήθελε να δυσχεράσει κανέναν.

Ο μπάμπας Περεθώ δεν είχε πάρει κι' αυτός καμιά απόφαση ακόμα. Τη μιὰ μέρα την έταζε στον ένα, την άλλη στον άλλον και την ποίη μετάνοιωνε και για τους δυο. Μια μέρα, εκεί που γύριζε τον πορό, παρατήρησε τη δουλειά του και κάλεσε την κόρη του.

— Με φώναζε, μπαμπά; Ήρθα κιόλας! του αποκρίθηκε η Μονέττα τρέχοντας κοντά του.

— Ναί κάτι θέλω να σε ρωτήσω. Δεν μου λές, θέλεις να παντρευτείς;

— Ω, μάλιστα είνε καμμιό βία...

— Άστα αυτά τώρα. Βλέπεις αυτόν τον απότομο λόγο που ύψωνεται εκεί πέρα;

— Ναί, πατέρα, τον βλέπω.

— Άνεβαινείς ποτέ εκεί ψηλά;

— Ναί, αλλά κάτω το γύρο πίσω απ' το βουνό, γιατί αυτό το μπροστινό μέρος...

— Έ'νε πολύ δύσκολο να σκαρπώνω κανείς. Τ'ό ξέρω! Έ, λοιπόν, ξέρεις τί πρέπει να κάνεις για

να βρεις το γαμπρό; Την έρχομενη Κυριακή, άμα τελειώσει ο εορτασμός, ο' ανέβεις άπάνω σ' αυτόν το λοφο, απ' την πίσω μεριά βέβαια, αφού είδοποιήσης προτιγέρα όλα τα παλληκάρια πως όποιος φτάσει πρώτος εκεί ψηλά χωρίς να κάνει τον κύκλο από πίσω, αυτός θα γίνει άντρας σου...

— Μά τί ιδέα είν' αυτή;

— Πολύ καλή ιδέα, δεν σου άρεσει; Πρώτα-πρώτα, καυμένη, θα ιδής μ' αυτόν τον τρόπο ποιοί σ' αγαπούν σ' αληθινά. Έπειτα, αυτός που σ' άποκτήσει, θ' αγωνιστεί, θα κινδυνεύσει, θα φτύσει αίμα. Τέλος, εγώ σκοπεύω να κάμω το γαμπρό μου τρυφερό και θέλω να μάθω ποιός έχει γερότερα πόδια, γιατί θάν' ανάγκη να σκαρφαλώνη στο βουνό και να κουβαλή ξύλα. Έμπρός, λοιπόν, πήγαινε και πές το νέο σ' όλους. Την Κυριακή, αν κάνει καλόν καιρό, θάχουν τελειώσει όλα...

Την ημέρα της Κυριακής έκανε ωραϊόν καιρό, ο λόφος ήταν σκεπασμένος άπ' σπαρτά και ή ο' μέλισσες ζούζιζαν τρελά γύρω απ' τα λουλούδια.

Η Μονέττα διάδωσε την άποφασί του πατέρα της παντού και εύχαριστημένη τώρα κι' αυτή από την ένπνευσί του, άμα τελείωσε ο εορτασμός, ανέβηκε στην κορυφή του λόφου.

Από τα παλληκάρια της περιφερείας που έιασαν την έλθισι, ξεδιαλέγησαν και βρέθηκαν στους πρόποδες του λόφου κατά την άνομήν του. Τί να κάναμε όμως; Σ' άγαπώ τόσο πολύ, τόσο πολύ...

Αυτά τα λόγια μάντευε η Μονέττα να χαίρουν από την ψυχή του Σεβαστιανού, καθώς έβλεπε τα μάτια του τα λυπημένα να καρφώνονται άπάνω της. Και τόσο πολύ την αγαπούσαν

ποτούς δεκακίχια. Κι' όταν κίνησαν οι άλλοι προεχάτοι, τους ακολούθησε κι' αυτός όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Ω! πόσο παράχτηκε η Μονέττα, όταν κύσταζε από κεί ψηλά κι' άναγνώρισε το Σεβαστιανό! Την αγαπούσε λοιπόν κι' αυτός; Κι' όμως ποτέ δεν της τ'ό είχε πεί. Άπ' όλους όσους έτρεχαν προς το μέρος της, ήταν ο μόνος που δεν την είχε λυγώσει, που δεν την είχε πειράξει καμμιό φορά.

Θυμάται όμως, ότι τα μάτια του, τα μεγάλα και θλιβερά μάτια του, τα γαλανά σαν τα λυπητερά λουλούδια του φθινόπωρου, την είχαν κυτάξει βαθειά και με περιπάθεια πολλές, μάλιστα πολλές φορές. Έτσι λοιπόν της έδειχνε την αγάπη του ο Σεβαστιανός;

Το βράδυ αυτό της φάνηκε πως ξεγύδανε τα ώραία περιλυπα μάτια του τα μάτια του που της μιλούσαν σιγά-σιγά από μακριά, καθώς αυτός ανέβαινε λαχανιασμένος πίσω από τους άλλους. Της μιλούσαν και της έλεγαν:

— Σ' αγαπώ, Μονέττα! Ναί, σ' αγαπώ πολύ! Σε βρίσκω τόσο ωραία, τόσο δροσερή! Έσένα συλλογίζομαι όλες τις ή μέρες... Για σένα προσεύχομαι κάθε νύχτα που πέφτω να κοιμηθώ... Η μόνη χαρά της ζωής μου ως τώρα ήταν να σε βλέπω να περνάς από μπροστά μου, ακόμα κι' όταν έβγαίνεις για να σε δοθούν οι άλλοι... Αυτά είχα να σου πώ, Μονέττα... Εξέρω βέβαια πως, αν δεν γίνει κανένα θαύμα, δεν θα μπορέσω να φτάσω εγώ πρώτος αυτού ψηλά... Τό ξέρω καλά αυτό. Έ'νε αδύνατα τα πόδια μου... Τί να κάναμε όμως; Σ' άγαπώ τόσο πολύ, τόσο πολύ...

Αυτά τα λόγια μάντευε η Μονέττα να χαίρουν από την ψυχή του Σεβαστιανού, καθώς έβλεπε τα μάτια του τα λυπημένα να καρφώνονται άπάνω της. Και τόσο πολύ την αγαπούσαν

ποτούς δεκακίχια. Κι' όταν κίνησαν οι άλλοι προεχάτοι, τους ακολούθησε κι' αυτός όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Ω! πόσο παράχτηκε η Μονέττα, όταν κύσταζε από κεί ψηλά κι' άναγνώρισε το Σεβαστιανό! Την αγαπούσε λοιπόν κι' αυτός; Κι' όμως ποτέ δεν της τ'ό είχε πεί. Άπ' όλους όσους έτρεχαν προς το μέρος της, ήταν ο μόνος που δεν την είχε λυγώσει, που δεν την είχε πειράξει καμμιό φορά.

Θυμάται όμως, ότι τα μάτια του, τα μεγάλα και θλιβερά μάτια του, τα γαλανά σαν τα λυπητερά λουλούδια του φθινόπωρου, την είχαν κυτάξει βαθειά και με περιπάθεια πολλές, μάλιστα πολλές φορές. Έτσι λοιπόν της έδειχνε την αγάπη του ο Σεβαστιανός;

Το βράδυ αυτό της φάνηκε πως ξεγύδανε τα ώραία περιλυπα μάτια του τα μάτια του που της μιλούσαν σιγά-σιγά από μακριά, καθώς αυτός ανέβαινε λαχανιασμένος πίσω από τους άλλους. Της μιλούσαν και της έλεγαν:

— Σ' αγαπώ, Μονέττα! Ναί, σ' αγαπώ πολύ! Σε βρίσκω τόσο ωραία, τόσο δροσερή! Έσένα συλλογίζομαι όλες τις ή μέρες... Για σένα προσεύχομαι κάθε νύχτα που πέφτω να κοιμηθώ... Η μόνη χαρά της ζωής μου ως τώρα ήταν να σε βλέπω να περνάς από μπροστά μου, ακόμα κι' όταν έβγαίνεις για να σε δοθούν οι άλλοι... Αυτά είχα να σου πώ, Μονέττα... Εξέρω βέβαια πως, αν δεν γίνει κανένα θαύμα, δεν θα μπορέσω να φτάσω εγώ πρώτος αυτού ψηλά... Τό ξέρω καλά αυτό. Έ'νε αδύνατα τα πόδια μου... Τί να κάναμε όμως; Σ' άγαπώ τόσο πολύ, τόσο πολύ...

ποτούς δεκακίχια. Κι' όταν κίνησαν οι άλλοι προεχάτοι, τους ακολούθησε κι' αυτός όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Ω! πόσο παράχτηκε η Μονέττα, όταν κύσταζε από κεί ψηλά κι' άναγνώρισε το Σεβαστιανό! Την αγαπούσε λοιπόν κι' αυτός; Κι' όμως ποτέ δεν της τ'ό είχε πεί. Άπ' όλους όσους έτρεχαν προς το μέρος της, ήταν ο μόνος που δεν την είχε λυγώσει, που δεν την είχε πειράξει καμμιό φορά.

Θυμάται όμως, ότι τα μάτια του, τα μεγάλα και θλιβερά μάτια του, τα γαλανά σαν τα λυπητερά λουλούδια του φθινόπωρου, την είχαν κυτάξει βαθειά και με περιπάθεια πολλές, μάλιστα πολλές φορές. Έτσι λοιπόν της έδειχνε την αγάπη του ο Σεβαστιανός;

Το βράδυ αυτό της φάνηκε πως ξεγύδανε τα ώραία περιλυπα μάτια του τα μάτια του που της μιλούσαν σιγά-σιγά από μακριά, καθώς αυτός ανέβαινε λαχανιασμένος πίσω από τους άλλους. Της μιλούσαν και της έλεγαν:

— Σ' αγαπώ, Μονέττα! Ναί, σ' αγαπώ πολύ! Σε βρίσκω τόσο ωραία, τόσο δροσερή! Έσένα συλλογίζομαι όλες τις ή μέρες... Για σένα προσεύχομαι κάθε νύχτα που πέφτω να κοιμηθώ... Η μόνη χαρά της ζωής μου ως τώρα ήταν να σε βλέπω να περνάς από μπροστά μου, ακόμα κι' όταν έβγαίνεις για να σε δοθούν οι άλλοι... Αυτά είχα να σου πώ, Μονέττα... Εξέρω βέβαια πως, αν δεν γίνει κανένα θαύμα, δεν θα μπορέσω να φτάσω εγώ πρώτος αυτού ψηλά... Τό ξέρω καλά αυτό. Έ'νε αδύνατα τα πόδια μου... Τί να κάναμε όμως; Σ' άγαπώ τόσο πολύ, τόσο πολύ...

Αυτά τα λόγια μάντευε η Μονέττα να χαίρουν από την ψυχή του Σεβαστιανού, καθώς έβλεπε τα μάτια του τα λυπημένα να καρφώνονται άπάνω της. Και τόσο πολύ την αγαπούσαν

ποτούς δεκακίχια. Κι' όταν κίνησαν οι άλλοι προεχάτοι, τους ακολούθησε κι' αυτός όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Ω! πόσο παράχτηκε η Μονέττα, όταν κύσταζε από κεί ψηλά κι' άναγνώρισε το Σεβαστιανό! Την αγαπούσε λοιπόν κι' αυτός; Κι' όμως ποτέ δεν της τ'ό είχε πεί. Άπ' όλους όσους έτρεχαν προς το μέρος της, ήταν ο μόνος που δεν την είχε λυγώσει, που δεν την είχε πειράξει καμμιό φορά.

Θυμάται όμως, ότι τα μάτια του, τα μεγάλα και θλιβερά μάτια του, τα γαλανά σαν τα λυπητερά λουλούδια του φθινόπωρου, την είχαν κυτάξει βαθειά και με περιπάθεια πολλές, μάλιστα πολλές φορές. Έτσι λοιπόν της έδειχνε την αγάπη του ο Σεβαστιανός;

Το βράδυ αυτό της φάνηκε πως ξεγύδανε τα ώραία περιλυπα μάτια του τα μάτια του που της μιλούσαν σιγά-σιγά από μακριά, καθώς αυτός ανέβαινε λαχανιασμένος πίσω από τους άλλους. Της μιλούσαν και της έλεγαν:

— Σ' αγαπώ, Μονέττα! Ναί, σ' αγαπώ πολύ! Σε βρίσκω τόσο ωραία, τόσο δροσερή! Έσένα συλλογίζομαι όλες τις ή μέρες... Για σένα προσεύχομαι κάθε νύχτα που πέφτω να κοιμηθώ... Η μόνη χαρά της ζωής μου ως τώρα ήταν να σε βλέπω να περνάς από μπροστά μου, ακόμα κι' όταν έβγαίνεις για να σε δοθούν οι άλλοι... Αυτά είχα να σου πώ, Μονέττα... Εξέρω βέβαια πως, αν δεν γίνει κανένα θαύμα, δεν θα μπορέσω να φτάσω εγώ πρώτος αυτού ψηλά... Τό ξέρω καλά αυτό. Έ'νε αδύνατα τα πόδια μου... Τί να κάναμε όμως; Σ' άγαπώ τόσο πολύ, τόσο πολύ...

ΤΟΥ J. RAMEAU

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΟΥΦΟΣ ΚΑΙ ΣΤΡΑΒΟΣ

λίστα να μου τ'ό πής, του αποκρίθηκε ο Γκαλιμπερτώ. Άν το μυστικό σου είνε ευχάριστο, θα χαρώ, γιατί σ' άγαπώ. Άν πάλι είνε θλιβερό, λέγοντάς το σε μένα, θ' άνακουφιστής. Μήπως πρόκειται για την Έμμα;

— Ναί.

— Τά χαλάσατε;

— Όχι άκόμα, αλλά πρόκειται...

Και ύποφεω πολύ γι' αυτό.

— Μήπως σου έκανε καμμιό άπιστία;

— Άλλοίμονο! ναί...

— Και πώς το έμαθες αυτό;

— Μου τ'ό άπελάμψε όλα ή φιλενάδα της ή Μαρσέλ... Και ξέρεις ποιά ήταν ή άπάντησί της;

— Ήταν ή Μαρσέλ την έσυμβόλεψε να προσέχη μήπως την άντιληφθώ ότι μ' άπατά;...

Σοδ δίνας ότι θέλεις, αν το βρης. Άκου λοιπόν, τί είπα:

«Δεν φοβάμαι ο Λουσιέν, γιατί είνε κουφός και στραβός.»

— Τί λές!

— Ναί. Κουφός και στραβός.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, θα προσποιηθώ πως πάω ταξείδι.

— Και ύστερα; Θα την σκοτώσεις μήπως;

— Όχι! εγώ δεν ξέρω τί θα κάνω... Θα ιδώ.

— Έγώ στή θέσι σου, θα έκανα κάτι το άσυνήθιστο. Έ'να καλλιτέχνης δεν πρέπει να φέρεται σ' αυτές τις περιστάσεις σαν τον πρώτο τυχόντα...

— Μά κ' εγώ ψάχνω από χτες να βρω τί θα κάνω...

— Πές μου, τί θα κάνης;

— Άγρότερα... Θα σού τ'ό πώ όλα, μην άνησυχείς.

Έπειτ' από λίγη άραβό Λουσιέν βρισκόταν στο σπίτι της Έμματος. Της είπα ότι κάποιον σπουδαίο ύπόθεσι τον άναγκάζει να λείπει για τρεις μέρες στην έπαρχία. Η νέα γυναίκα, μόλις άκουσε τα λόγια του αυτά, έκλεισε τα μάτια της, γιὰ να μ'ή φανή ή χαρά που την πλημμύριζε.

Έπειτα, κάνοντας τη λυπημένη, έσύστησε στον Λουσιέν να φυλάγεται στο ταξείδι του από τα ρέματα και να μ'ή λησμονήσει το κάθ'όλ του. Και έπροέβαλε:

— Ποδ πάντων μην άργήσης. Θα σε περιμένω με

άγωνία... Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, του έστρέψε το μέτωπό της για να τ'ό φιλήσει.

«Κουφός και στραβός», συλλογίζονταν εκείνη τη στιγμή ο Κοτάρ. Περίμενε και θά δής σε λίγο, αν είνε μ'ή σου πω ένα μυστικό;

— Σε παρακαλώ μάλιστα μάλιστα...

— Βέβαια.

— Θα μου τηλεγραφήσεις άκόμα και για την ώρα που θα γυρίσης; για να έλθω να σε συναντήσω στο σταθμό;

— Φυσικά.

Φεύγοντας από το σπίτι της Έμματος, ο Λουσιέν άρχισε να τριγυρίζει άσκοπα. Τά βήματά του τον οδηγούσαν στις πιο θλιβερές συνοικίες... Έπί τέλους, όταν ένόμισε πως έφθασε ή κατάλληλη στιγμή, έγύρισε στο σπίτι της φίλης του κ' έξεκλείδωσε με τρεμάμενο χέρι, άδρόμπα, την έξωπορτα. Άκουσε από μέσα θυμίες και ξεχώρισε μια άνδρική φωνή. Άνοιξε την πόρτα, μπήκε

μέσα... Τότε είδε γονατισμένο μπρός στα πόδια της άπιστης Έμμας το νεαρό Ευσέβιο, τον πιο χαριτωμένο, τον πιο σέλοτο, τον πιο καλοντυμένο χορευτή. Τό ζευγάρι άμέσως έμεινε σαν άπολιθωμένο. Κι' ο Λουσιέν έπίσης... Μά έξαφνα, γυποώντας τον άέρα με τ'ά μπράτσα του, φωνάζει:

— Έμμα, είσαι εδώ, αγαπημένη μου;... Μ'ή φοβάσαι... Τη στιγμή που έμπαινα στο σταθμό, άισθάνθηκα μιὰ ζάλη... Ω, θά είνε βέβαια περιττικό. Μην τρωμάξεις... Δεν βλέπω πειά... δεν άκούω πειά... Έμαι κουφός και τυφλός... Σοδ τ'ό άρκίζομαι στη ζωή μου ζωή... Θα σε περιποιηθώ, άνοιχα σου!... Είνε τρωμερό!... Είχα σαν ένα προαίσθημα τη στιγμή που έφευγες!... Κι' αυτός ο Ευσέβιος...

Τό ήξερα πως δεν θα μούφερνε γούρι... Δεν θά τον ξαναϊδώ ποτέ... Μην κουνιέσαι, θησαυρό μου. Πάω να σοδ έτοιμάσω ένα ζεστό. Θα είσαι από τώρα ο μόνος, ο μόνος...

Έαπλωμένος σ' ένα καναπέ, ο Κοτάρ συλλογίζονταν... Όλος του ο θυμός τ'ό είχε περάσει... Συλλογίζονταν τί μίγμα κυνισμού και άφροσύνης, τρωφερότητας και σκληρότητας, ήταν αυτή ή γυναίκοίλα...

Τό μάθημα αυτό της έφτανε. Και καθώς σε λίγο γύρισε μ'ένα φλυτζάνι χαμομήλι στα χέρια, ή Έμμα βόηξε τ'ό Λουσιέν βόηο και γέλασε.

— Επέρασε! της φώναζε έκείνος χαρούμενος. Επέρασε! Ήταν χωρίς άλλο μιὰ νευρική κρίσις...

— Βλέπεις;

— Ναί.

— Άκούεις;

— Θυμάσαι.

— Τί ελθαρισμένη που είμαι! Λοιπόν, αγάπη μου, πήγαινε να πλυνήσης. Θα είσαι κουρασμένος ύστερα από τέτοια συγκίνηση... Έγώ πάλι, στήν αδελφή μου, που ήταν εδώ την ώρα που μπήκες, και που θά είνε τόσο άνησυχη ή κούνησι!...

HENRI DUVERNOIS

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΙΚΗΚΙΡΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

— Για να καθαρίσετε τα γυαλιά σας από διάφορες λιγδερές ουσίες, άρκεί να ρίξετε άπάνω τους καθαρά καθαρά. Τρίψατέ τα έπειτα με καθαρό νερό και θά ιδήτε πως ή κηλίδα θά εξαλειφθών άμέσως.

— Για να πλύνετε τα ρέματα σας και να τ'ά κάμστε να λάμπουν, τρίψτε μέσα σε καθαρό νερό λίγη καλόνια και τρίψατέ τα γερά μ' ένα πανί.

— Άν τ'ά ρούχα σας άρχισαν να νυαλίζον και να παίρνουν ένα έλασρό ποάσινο χρώμα, για να τους ένωδώσετε τη φρεσκάδα τους και τ'ό χρώμα τους, άρκεί να τ'ά τρίψετε με ζεστόν νερό.

Ο Ντούγκλας Φαίρμπανκς, όπως εμφανίζεται σε μιὰ σκηνή του νέου κινηματογραφικού έργου «Για να ξεκαθάρουν το Φεγγάρι».

Η περίφημη καλλιτέχνης του κινηματογράφου Ζανίν Βοναζέν, όπως εμφανίζεται στο νέο φίλμ της «Παραμόνι» «Τίποτ' άλλο απ' την Άλβεια».

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ Κ' ΦΘΕΝΕΙΟΥ

ΤΟ «ΚΑΦΕ-ΠΡΟΚΟΠ»
ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

Η είσοδος του καφέ στο Παρίσι. Μιά επιχείρησις πού «πετυχαίνει». Οι πρώτοι πελάτες του «Καφέ Προκόπ». Ένα τραπέζι πού τὸ έσπασε ὁ Δαντὼν. Γαμβέττας καὶ Μπαρμπάι ντ' Ὁρεβιλιό. Οἱ καφενοδιαιτοὶ ποιηταὶ. Ὁ σωσίας τοῦ Φρανσουά Κοπέ. Τὸ γλέντι τῶν ζωεμπόρων καὶ ὁ ποιητὴς Πουσέν. Μία χαριτωμένη παρεξήγησις κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εν τούτοις, ὁ ἰδρυτὴς τοῦ καφε-νείου αὐτοῦ, δὲν εἶπε, ὡς πιστεύεται γενικῶς, ὁ πρῶτος πού πούλησε καφέ πρὶν σὲ Παρίσι. Τριάντα χρόνια πρὶν ἀπ' αὐτόν, κάποιος ἀσότης, δονομαζόμενος Μαλωρί, ἐπέτυχε ἀπὸ τῆς συντηρίας τῶν παντοπωλῶν τὴν ἀδεια νὰ πούλῃ στὸ κατὰσκήνιον τοῦ πούλῃ σκῆτον στὴν ὁδὸν Ἀγίου Ἰουλιανῶν τοῦ «Πτωχῶν» δὲν τὰ εἶδη τοῦ καφέ σὲ σπόρους καὶ σὲ σκόνῃ. Τὸ ἐμπόριόν του αὐτὸ εὐδοκίμησε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, γιὰ τοὺς ὁποῖοι ἀρχόντες καὶ ἡ κυρία τῆς ἀριστοκρατίας προσηλυτίζονταν ἀπὸ τὸ μαγαζὶ, τὸ ὁποῖο εἶχε τὴν ἐπιγραφή «Ο κ α φ έ σ τ ή ς Ἀ-ρ ο α β ί α ς», τὸ κίμαρσεν αὐτὸ ποτὶ πού-ἄπως γράφει ἡ σύγχρονος κ. ντὲ Σεβινιέ—κάνει τὰ ὄνειρα ὥρατα καὶ τὸν ὕπνο εὐχάριστος.

Ὁ Μαλωρί, ἐκτός ἀπὸ τὸ μαγαζὶ του, πούλησε τὸν καφέ καὶ στοὺς δρόμους, μὲ εἰδικὸς ὑπηρέτες, ὁποῖοι τριγύριζαν σὲ Παρίσι καὶ φώναζαν :

— Πιέτε καφέ κ' ἄς σκάσει ὁ Μω-άμεθ !

Μὰ σὰν ἔγινε πλούσιος, ὁ Μαλωρί κατήργησε τοὺς πλανοδίους αὐτοῦς πωλητὰς καὶ ὁποῖος ἤθελε νὰ πῇ καφέ ἔπρεπε νὰ πῇ σὲ μαγαζὶ του, ὅπου τὸν ἔπαινε ὁρθὸς χωρὶς καμμία ἀπολύ-τως ἀνεσι.

Τότε ἀκριβῶς ὁ Προκόπιος Κοτέλλι, ἀπὸ τὸ Παλέρμο τῆς Σικελίας, εἶχε τὴν ἐμπνευσι ν' ἀνοίξῃ ἕνα καφε-νεῖο μὲ πολλοὺς ἀνέκδοτα καὶ τραπέ-ζακια.

Μόλις τὸ καφε-νεῖο αὐτὸ ἀνοίξε, ἔ-τρεψε σ' αὐτὸ μ' ἐνθουσιασμόν οἱ ποι-ηταὶ οἱ ὁποῖοι συγκεντρωνόντουσαν ὡς τότε στοὺς κήτους τοῦ Λουξεμβούργου καὶ ἔγιναν οἱ τακτικότεροι πελάται του. Ἐκτὸς αὐτῶν, ἐπεὶ τὸ καφε-νεῖο βρι-σκόταν ἀπέναντι σὲ κρατικὸ θέατρο τῆς Κομωδίας, ἀπέκτησε ἐπίσης πε-λάτας καὶ καὶ τοὺς ἡθοποιούς. Ἡ πε-ρίφημος καλλιτέχνης Ἀδριανὴ Λεκου-νιέρ καὶ Λὰ Κλαυδὸν βουσκονόσαν β-λὴ σχεδὸν τὴν ἡμέρα φροντισμένης στίς πολυβρόχους του καὶ τραβοῦσαν κοντά τους πολλὰς δούκας καὶ μα-ρισιόνας ἀπὸ τοὺς θαυμαστὰς του.

Οἱ τακτικώτεροι ὅμως καὶ οἱ περι-σσότεροι πελάται τοῦ «Καφέ—Προκόπ» ἦσαν οἱ ἀνθρώποι τῶν γραμμάτων.

Ὁ Ντιντερό, ὁ ντ' Ἀλαμπέρ, ὁ διὸ Ρουσσώ—ὁ μιανάνθρωπος Ζὰν—Ζὰν καὶ ὁ λογιὸς Ζὰν—Μπατίστι, συναντιόντου-σαν ἐκεῖ ταχτικά σὲ ἴδιον τραπέζι μὲ τὸν Βολταίρο, τὸν ὁποῖο κατασκόπευαν οἱ ἀστυνομικοί.

Ἐκεῖ μέσα ὁ Πιρόν ἔγραψε τὸν δ-

νομαστὸ ἐπιτάφιόν του πρὸς τὸν Καζό, ἐκεῖ σὺνταξε ὁ περίφημος μαρκήσιος ντὲ Μπιέρ, ὁ ὁποῖος δὲν μπορούσε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα χωρὶς νὰ πῇ ἕνα κα-λαμπούρι καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐνδοξοὶ στὴν ἐποχὴ του, μὰ ληρονημένοι σήμερα, ποιητὰ καὶ μυθιστοριογράφοι.

Ἐπὶ ἑκατὸ ὀλόκληρα χρόνια, μέχρι τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, τὸ κα-φε-νεῖο αὐτὸ ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε τῆς μόδας. Μὰ καὶ κατὰ τὴν ἐπανάστασι ἀκόμα, ἡ μόδα τὸν δὲν πέρασε. Ἀ-πὸς ἄλλαξε ἡ πελατεία του.

Ὁ Ροβεσπέρ, ὁ Δαντὼν, ὁ Κάμυ-λος Ντεμουλὲν καὶ οἱ ἀπαδοὶ τοῦ ἀντι-

κατόστησαν τ' ὅρα τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς σοφοὺς ἀδβὰ-τους. Σώζεται μάλι-στα ὡς σήμερα σὲ «Καφέ—Προκόπ» ἕ-

να μαρμάρينو τραπέ-ζι πού ὁ Δαντὼν τὸ ἔσπασε μὲ μέρα μὲ τὴ γροθιά του, πα-ραφροσόμενος ἀπάνω στὴ συζήτησι του.

Ἐπίσης σὺνταξε ἐ-κεῖ καὶ ὁ τρομερὸς Μαρά, πάντα σιωπι-λὸς καὶ σκνυροπόπς, καὶ ἔπαιζε ἀτελείω-τες παρτίδες σκακ-ιστοῦ.

Κατὰ τὴν περίοδον τοῦ ρομαντισμοῦ ἡ μόδα τοῦ κέντρου αὐτοῦ ἔπεσε κάπως. Ἀλλὰ ἀμέσως κατό-πιν, ἀπὸ τὸ 1850 καὶ κατόπιν ἀρχισε πάλι νὰ παίρῃ τὴν παλὴν τὸν δόξα, χάρις σὲ Γαμβέττα καὶ τοὺς φίλους του, οἱ ὁποῖοι πῆγα-ναν σὲ «Προκόπ» γιὰ νὰ συναντή-σουν τοὺς διανοούμενους καὶ τοὺς παρ-νασιακοὺς ποιητὰς. Ἐκεῖ ὁ περίφη-μος συγγραφεὺς Μπαρμπάι ντ' Ὁρε-βιλιό γνωρίστηκε μὲ τὸν Γαμβέττα, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀκόμα ἀπὸς δικηγόρος, καὶ τὸν ἀνάθεσε νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ σὲ μὴ φιλολογικὴ δίκη πού εἶ-χε μὲ τὸ «Διευθυντὴ τῆς ἐπιθεωρήσε-ως τῶν Δύο Κόσμων» Μτυλὸς.

Μὰ ὁ Γαμβέττας μίλησε σὲ δικα-στήριον μ' ἕναν τρόπο πολὺ ἀρηρημέ-νῳ καὶ ἔτσι ὁ ντ' Ὁρεβιλιό ἔλασε τὴν δίκην.

Ἐνὸς μιλῶσε μάλιστα στοὺς δικα-στὰς εἶχε τὴν ἀτυχὴ ἐμπνευσι νὰ πα-ραβῇ τὸν πελάτην του μὲ τὸν ποιητὴ Βοατόν. Γι' αὐτὸ, καθὼς ἔδωσαν ἀπ' τὸ δικαστήριον, ὁ ντ' Ὁρεβιλιό τοῦ εἶπε :

— Ποιὸν παθόν, ἀγαπητὲ φίλε καὶ κύριε, νὰ ἔχῃ τὸ ταλέντο μου κάποια ὁμοιότητα μὲ τοῦ Βοατόν, (βοατοῦ, ὡς γνωστὸν, σημαίνει γαλλικὰ ἀμάξι).

Μὰ πρὸς τὸν ὁποῖο ἀποφάσι-σε νὰ τοῦ ξαναδώσῃ ὅλη τὴν παλὴν τὸν δόξα. Ὁ Μτυλὸν, ὁ ὁποῖος εἶχε κερδίσει πολλὰ χρήματα σὲ ἐμπόριον τῶν κρασῶν, ἔδ-δεψε τὸ μεγαλί-τερον μέρος τῆς πε-ριουσίας του στὴν νέα του ἐπιχειρη-σι. Ἰδιαιτέρως μάλι-στα προσπάθειες κατέβαλε γιὰ νὰ τραβήξῃ σὲ κέν-τρο τοῦ τοῦς ποι-ητὰς, οἱ ὁποῖοι, ὡς γνωστὸν, πάντα θέ-λουν νὰ ποῦν κά-τι, μὰ δὲν ἔχουν πᾶν τὰ χρήματα. Μεταξὺ τῶν ἄλ-λων ἐγκαίνιασε τὰ λεγόμενα «μικρὰ σοὺπὲ Προκόπ», στὰ ὁποῖα, μὲ εἰ-κοσι λεπτά μπορού-σε νὰ φάῃ κανεὶς σούπα μὲ βραστὸ καὶ νὰ πῇ ἕνα πο-τήρι μύρτα. Ἐπὶ-

σης ἀνοίξε μεγάλες πιστώσεις σὲ δ-σους ἀπὸ τοὺς πελάτες του εἶχαν κά-ποια φιλολογικὴ φήμη.

Ἐκτὸς τῶν ἀνακαινίσεων αὐτῶν, ὁ Μτυλὸν ἐγκατέστησε σὲ πρῶτον πά-τωμα τοῦ καφε-νείου του ἕνα μικρὸ θέ-ατρο, σὲ ὁποῖο ἔπαιζαν δραματικά καὶ κωμωδίες, ἀπὸ γυναικῶν στίχους καὶ τραγουδοῦσαν. Ἐπίσης ὁ ἀγαθὸς αὐ-τὸς καταστηματοάρχης ἔγραψε μὲ χρυ-σὰ γράμματα σὲ μὴ στήλῃ, στὴν ἐ-σοδὸ, τὰ ὀνόματα ὁσῶν τῶν ἐνδόξων πελατῶν τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ καφε-νεί-ου. Ὁ κατάλογος αὐτὸς ἀρχίζει ἀπὸ τὸν Βολταίρο καὶ τελειώνει σὲ Βερ-λαῖν, περνοῦντας ἀπὸ τὸ Μυσσὲ καὶ τὸ Ζερρά ντὲ Νερβάλ. Ἡ ἐπιτυχία, χάρις στίς ἀνακαινίσεις αὐτῆς, ὑπῆρξε τερα-στία. Ὁ Μτυλὸν κόντευε νὰ τορλελλ-θῇ ἀπ' τὴν χαρὰ του καὶ κῆταζε μὲ περηφάνεια καὶ τρυφερότητα συγχρό-νως τοὺς ἐνδόξους καὶ ἀδόξους ποιη-

τὰς, οἱ ὁποῖοι μαζεύνονταν στὰ σα-λόνια του καὶ συζητοῦσαν θεωρητι-κάτα.

Μεταξὺ τῶν πελατῶν τοῦ «Προκόπ» —πολλοὶ ἀπ' τοὺς ὁποῖους πῆγαν ἀπ' τὰ χαράμματα καὶ ἔφρεναν ἐργά-τῃ νύχτῃ—ἦσαν ἀπ' τοὺς πῶ ταχτι-κοὺς ἦταν καὶ ὁ λεγομένης σήμερα ποιητὴς Πουσέν, ὁ ὁποῖος δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ πῇ ἀφῆντια, τὸ ἕνα ἀπάνω σὲ ἄλλο. Ὅλο τὸ ποιητι-κὸ του ἔργο ἀποτελεῖται ἀπὸ 300 πε-ρίπου στίχους, μὰ ἐπανεκδίδοντες τὸ διαρκῶς καὶ πούλῳντας τὸ μόνος του εἶχε βρεῖ τὸν τρόπο νὰ ζῇ, χωρὶς νὰ κἀν καμμία δουλειά.

Ὁ Πουσέν λοιπὸν, ὁ ὁποῖος δὲν ἀκολουθοῦσε ποτὲ ἄλλο δρόμον παρὰ αὐτὸν πού πηγαίνει ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ σὲ «Καφέ Προκόπ» καὶ ἀντιστρόφως, ἔνα βράδυ, παρὰ τὴ συνήθειά του, πα-ραπαλινῆθηκε ὡς τὸ Μονπαρνέ. Ἐκεῖ κάθισε στὴν ταράτσα μὴς ταβέρνας, καθόταν ἥδη μὰ παρὰ νορμα-δὼν ζωεμπόρων, οἱ ὁποῖοι βροσκόντου-σαν ἔπειτα ἀπὸ ἕνα γενναῖον αραγοῦτι σὲ κέφι. Ὁ Πουσέν εἶχε κάποια ὁ-μοιότητα μὲ τὸν ἐνδοξὸ τότε καὶ λαο-φιλὴ ποιητὴ Φρανσουά Κοπέ καὶ οἱ ἑωεμποροὶ, βλέποντες τὸν νόμισαν πὸς ἦταν πράγματι αὐτός, καὶ, γιὰ νὰ τὸν τιμήσουν, ἀποφασίσαν νὰ τὸν καλέσουν σὲν τραπέζι τους.

Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς τότε σφωβήθη-καί, προχωρῶντας μὲ τὸ κασκέτο του σὲ χερί πρὸς τὸν Πουσέν, τοῦ εἶπε διὰ-διὰ :

— Ἀγαπητὲ διδάσκαλε, θὰ εὐαρε-στηθῇς ἀντὶ τοῦ πᾶντος τῆς μὴ εὐα-ρίης...

— Δὲν εἶμαι διδάσκαλος, τὸν διέκο-ψε ὁ Πουσέν, ὁ ὁποῖος ἀπεχθανόταν τρομερὰ τὰ κομπλιμέντα αὐτοῦ τοῦ εἰ-δους...

— Μὴν ἀρνεῖσθε, ἀγαπητὲ διδάσκα-λε ! ποὺ εἶπε μὲ σεβασμὸν ὁ ζωεμπορο-ς. Σὰς ἀναγνωρίσαμε... Εἰδοθε ὁ μέγας ποιητὴς Φρανσουά Κοπέ...

Ἐτοί, παρ' ὅλες τὶς διαμαρτυρίες καὶ τὶς ἀντιρροίαις τοῦ εἶνε ὁ Κο-πέ, ὁ Πουσέν ἀναγκάστηκε σὲ τέλος νὰ πῇ νὰ καθίσῃ σὲν τραπέζι τῶν ζωεμπόρων.

— Στὸ κάτω-κάτω, εἶπε φιλοσοφικά μόνος του, ἀφοῦ θέλουν νὰ γλεντήσω μ' ἑξοδά τους, εἰν' ἐλευθεροῦ...

Τὰ ποτήρια διεδέχοντο τὸ ἕνα τὸ ἄλλο καὶ ὁ ποιητὴς ἀνέβηκε στοὺς και-νούργιους του φίλους πὸς ἦταν ἄν-θρωποι πού μπορούσε νὰ τοὺς συνα-γωνιστῇ σὲ ποτὸ.

Ἐτοί τὸ βράδυ, πέρασε περίφημα καὶ, κατὰ τὶς δυνάμεις τοῦ, ὁ Πουσέν ἀφοῦ ἀποχαίρεται τοὺς φίλους του, οἱ ὁποῖοι τοῦ ὑποσχέθηκαν νὰ πῇ νὰ τὸν συναντήσουν σὲ «Καφέ—Προ-κόπ», τράβηξε ἐκτελῶντας γιὰ τὸ σπ-τι του. Ἐκεῖ ἔπεσε σὲν κρεβδῶτι του, χωρὶς νὰ βγάλῃ τὸ ὑπὸ τοῦ καπέλου καὶ κομψήθηκε τὸν ὕπνον τοῦ διακόπ...

Τὴν ἐπομένη ἐβδομάδα οἱ ζωεμπο-ροὶ οἱ ὁποῖοι εἶχαν γοητευθῇ ἀπ' τὴν γοηρικὰ του, πῆγαν καὶ τὸν ζήτησαν σὲ «Καφέ—Προκόπ» ὡς Φρανσουά Κοπέ.

— Ὁ κ. Κοπέ, τοὺς ἀπάντησε τὸ γκαρσόν, εἶνε μέσα.

— Πῆς τρὸς πὸς ἦσαν οἱ φίλοι του οἱ ζωεμποροί.

Πράγματι σὲ λίγο ἔφτασε ὁ Κο-πέ. Βλέποντας ὅμως μπροστά του τοὺς ἀγνώστους του αὐτοὺς ἀνθρώπους, τοὺς

ΑΠΟ ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

Ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου Θεοδόσιος, θέλοντας νὰ δώσῃ ἐντε-λῶς ἐξαιρετικὴ ἀνατροφή σὲ τοῦ καὶ διάδοχον τοῦ θρόνου Ἀρκά-διο, φρόντισε καὶ τὸν βόηκε τὸν κα-λύτερον δάσκαλον τῆς αὐτοκρατορίας, τὸν πολυμαθέστατον καὶ ἐνάρετον Ἀρσένιον.

Ἐπει' ἀπὸ καιροῦ, ὁ αὐτοκράτωρ, θέλοντας ν' ἀντιληφθῇ καὶ ὁ ἴδιος τὰς προόδους τοῦ γιου τοῦ, μῆλκε μὴ μέρα στὴν αἴθουσα τῆς διδασκαλίας. Μπαίνοντας ὅμως μέσα, παρατήρησε ὅτι τὸ βασιλόπουλον καθόταν ἐπάνω στὴν ἔδρα, ἐνῶ ὁ σοφὸς καὶ γρηγορὸς διδάσκαλος τοῦ στεκόταν ὀρθὸς μπρο-στά του.

Ὁ Θεοδόσιος κυριεύθηκε ἀμέσως ἀπὸ ἀγανάκτησι γιὰ τὴν ἀνάρμοστη συμπεριφορὰ τοῦ γιου τοῦ καὶ, γυ-ρίζοντας πρὸς αὐτόν, τοῦ εἶπε μὲ ἀυστηρὸν ὄψος :

— Ποὺς νομίζεις ἀπ' τοὺς δύο σὰς ὅτι ἔχει τὴν μεγαλειότητα ἄξια, ἐπὶ πού ἔχεις τὸ χρωστὰς στοὺς ἄλλους, ἡ ὁ δάσκαλός σου, ὁ ὁποῖος τὴν σοφία του καὶ τὴν ἀρετὴν τοῦ εἶς ὀφείλει μόνο σὲν ἐαυτὸ τοῦ; Σὴκαυ λοιπὸν ἀμέσως καὶ παραχώρησε τὴν ἔδρα σὲν δάσκαλό σου, γιὰτὶ σ' αὐ-τὸν ἀνήκει ἡ τιμητικὴ αὐτὴ θέσις!...

Ἐκεῖς οἱ ἄλλοι πρέπαι νὰ στεκόμαστε ὀρθοὶ μπροστά του καὶ ν' ἀκούμε, μὲ σεβασμὸν τὰ σοφὰ λόγια πού δι-δάσκει.

Ὁ διάδοχος, ὅμως ἄκουσε τὴν πα-ρηγορητικὴν αὐτὴν τοῦ πατέρα του, συ-ναισθάνθηκε τὸ σφάλμα του καὶ ἄλ-λαξε ἀμέσως θέσι μὲ τὸ δάσκαλό του, τὸν ὁποῖον ἔκτοτε σεβότανε βα-θύτατα.

εἶπε πὸς ἔκαναν λάθος καὶ ὅτι δὲν τοὺς ἤξερε. Μὰ ἐκεῖνοι, παραπαλινόμενοι ἀπ' τὴν ὁμοιοτητά του μὲ τὸν Πουσέν, τοῦ ἀπάντησαν :

— Ὁχι, ὄχι... ἀγαπητὲ διδάσκαλε...

Δὲν κάνουμε λάθος... Μὰ μέθυσε τό-σο ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὥστε δὲν θυμᾶσαι περὶ τίποτε. Γιὰ πρᾶξε καλύτερα στὴν μνήμη σου... Μὰς ἀπάγγελες μάλιστα ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸ ποίημά σου «Ἡ Ψόφια Φοράδου», πού δλοὶ οἱ ζωεμπο-ροὶ θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ ἔξουν ἀπ' ἔξω...

Θυμῆσου!... θυμῆσου...

Μὰ ὁ Κοπέ φησικὰ δὲν θυμόταν τίποτε καὶ οἱ ζωεμποροὶ ἀρχισαν νὰ τὸν λένε ἀάριστον, περήφανον, κλπ. Τότε ὁ ἀτυχὴς ποιητὴς, γιὰ νὰ μὴ ρεζιλευ-τῇ περισσώτερον, ἀναγκάστηκε νὰ τὸ βάλῃ στὸ πάδιον...

Ἐπει' ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιον αὐτό, ὁ Φρανσουά Κοπέ δὲν ξαναπάτησε πο-τέ σὲ «Καφέ—Προκόπ», τὸ ὁποῖον ἀν-τικατέστησε μὲ τὸ «Καφε-νεῖον τῶν Βο-σγιάνων». Ἐκεῖ ἔμεινε ταχτικὸς πελάτης μέχρι τοῦ τέλους τῆς ζωῆς του.

Συνιστῶμεν τὴν **ΟΡΘΟΔΟΞΟΛΟ-ΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ** τοῦ κ. **ΣΠΗ-ΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ**, Ὑφηγητοῦ τῆς **Ὁρθοδοξολογίας** ἐν τῷ **Παν/μῳ**. **Μενάνδρου 27, Ἀθήναι, Τηλ. 1-68.**

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τί ἔλεγε ὁ Μπράουνινγκ γιὰ τὰ ποιήματά του. Ἡ μετριοφροσύνη ἐνὸς καλλι-τέχνου. Πὸς δὲν ἐδέχτηκε 20.000 δολλάρια γιὰ μὴ εἰκόνα του. Ἡ μεγαλο-ψυχία καὶ ἡ φιλανθρωπία τοῦ Λαμαρτίνου. Ἡ ἐπίσκεψις σ' ἕναν ἐτοιμθάνατον ποιητὴ. Ὁ Βολταίρος ἐναντίον τοῦ Σαίξπηρ. Μία ἀδίκος ἐπίθεσις κ. τ. λ.

Κάποτε ρωτοῦσε τὸ μεγάλο Ἀγ-γλο ποιητὴ Ροβέρτο Μπράουνινγκ μὴ θαυμάστῃα του γιὰ τὴν ἐννοια ἐνὸς σκοτεινοῦ ποιήματός του.

Καὶ ὁ Μπράουνινγκ τῆς ἀπάντησε :

— Ὅταν ἔγραφα αὐτὸ τὸ ποίημα, δὺδ ὄντα μόνο ἤξεραν τὴν ἐννοια του. Ὁ Θεὸς καὶ ὁ Ροβέρτος Μπρά-ουνινγκ. Σήμερα μονάχα ὁ Θεὸς ἔξεραι τί θέλει νὰ πῇ αὐτὸ τὸ ποίημα...

Ὁ περίφημος σήμερα Γάλλος ζω-γράφος Ντεγκά κατοικοῦσε κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του σὲν πένμπτο πάτωμα ἐνὸς σπιτιοῦ σὲ Παρίσι. Ζοῦσε ἐκεῖ μὲ μεγάλη ἀπλότητη καὶ ἔχε μὴ ὑπερέτρητα, στὴν ὁ-ποια εἶχε ἀναθέσει τὴν λεπτὴ ἀποστολὴ ν' ἀπομακρύνῃ ἀπ' τὸ σπῆτι του τοὺς ἐνοχλητι-κοὺς θαυμαστὰς του.

Ἐνα πρωί, ἐνῶ ἡ ὑπρέ-τρια βρισκόταν στὴν ἀγορὰ γιὰ νὰ ψωνίσῃ, κάποιος γυ-νόπης τὴν πόρτα τοῦ καλλι-τέχνου.

Ὁ Ντεγκά, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀκόμα σὲν κρεβδῶτι του, ὁφ-ρεσε βίαια μὴ πύτζημα καὶ φώναξε μέσα ἀπὸ τὴν πόρτα σὲν ἐπισκέπτη του :

— Ποὺς εἶνε;

— Ὁ Τζέιμς Βίλλυ Χέν-τερσον, ἀπάντησε ὁ ἐπισκέ-πτης μὲ βαρετὰ ἀμερικανικὴ προφορά.

— Τί θέλετε; ξαναρώτησε ὁ ζωγράφος.

— Τὸν κ. Ντεγκά...

— Καὶ τί τὸν θέλετε;

— Θέλω ν' ἀνοράτῃ ἕνα ἔργο του.

— Καὶ πόσα προσφέρετε;

— Εἴκοσι χιλιάδες δολλάρια, ἀπάν-τησε γὰρὶς δισταγμὸν ὁ Ἀμερικανός.

— Εἴκοσι χιλιάδες δολλάρια εἶνε πολλὰ γιὰ μένα... Ἡ ζωγραφικὴ μου δὲν ἀξίζει τόσο... Ἀπευθυνθῆτε σὲν κ. Μπωνγκερό, ὁδὸς Νότερ-Ντάν...

Καὶ, χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε ἄλλο, ὁ Ντεγκά γύρισε σὲν κρεβδῶτι του καὶ ξαναπλάγιασε.

Ὁ Ἀμερικανὸς τότε τράβηξε καὶ τὸ σπῆτι τοῦ Μπωνγκερό, ὁ ὁποῖος ἦταν τότε ζωγράφος τῆς μόδας, καὶ ἐκεῖ ἀγόρασε ἀντὶ εἰκοσι χιλιάδων δολλάρων ἕνα πίνακα πού παριστάει μὴ κόρη τὴν ὥρα πού βγαίνει ἀπ' τὸ μπάνιο τῆς...

Κάποτε ὁ Λαμαρτίνος ἔμαθε ὅτι ἕνας νέος ποιητὴς γνωστὸς του, ὁ Ἀρμάν Λεμπαιγύ, ἦταν φησικὸς σὲν νοσοκομεῖο τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου καὶ ὅτι βρισκόταν στίς τελευταῖες του ἡμέρας. Ὁ ποιητὴς τῆς Ἀλβινηρ

εὐαίσθητος καθὼς ἦταν γιὰ τίς δυ-στυχίες ὁσῶν τῶν ἀνθρώπων, ἔσπευσε ἀμέσως νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ.

Οἱ γιαιτοὶ τοῦ νοσοκομεῖου, μόλις εἶδαν τὸν Λαμαρτίνον, χάρηκαν ὑπερ-βολικὰ καὶ τοῦ εἶπαν :

— Ἡ ἐπίσκεψί σας θὰ κἀντὴ σὲν ἐτοιμθάνατον ποιητὴ περισσώτερον κα-λὸ ἀπ' ὅσο τοῦ ἔκταναν ἡ ἐπισκέψεις δέκα γιαιτοῦν.

Καὶ πράγματι ὁ Λεμπαιγύ, μόλις εἶδε τὸν ποιητὴ, σηκώθηκε ἀπ' τὸ κλῆμα, κοντὰ σὲν ὁποῖον καθόταν καί, φράγκων, τοῦ εἶπε :

— Φροντίστε νὰ δοθῇ αὐτὸ σὲν Λεμπαιγύ, χωρὶς ὅμως νὰ μῆλκε ὅτι προέρχεται ἀπὸ μέ-να...

Ἐδὼ ἀξίζει νὰ σημειωθῇ ὅ-τι τὴν ἴδια ἐκείνη ἡμέρα ἕνας ἀπὸ τοὺς δανειστὰς τοῦ Λα-μαρτίνου τοῦ εἶχε κἀντὴ ἀγο-γὴ γιὰ πέντε χιλιάδες φράγκα, τὰ ὁποῖα τοῦ χρωστοῦσε καὶ δὲν μπορούσε νὰ τοῦ τὰ ἔξο-φλήσῃ...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΕΤΣΙ τὰ πράγματα θροισκόντουσαν σ' αὐτὴ τὴν περίπλοκη κατάσταση κι' ἐγὼ μπλεγμένος ἀνάμεσα στὶς δύο αὐτὲς γυναῖκες, τὴ Μιλαΐδη καὶ τὴν καμαριέρα της.

Εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐπιστολῆς ποὺ εἶχε στείλει ἡ Μιλαΐδη στὸ δῆθεν μαρκήσιο ντὲ Βάρντ, ἔγραψα μιὰ ἀλλή ἐπιστολή, στὴν ὁποία ἄλλαξα τὸ χαραγ-ῆσά μου καὶ τὴν ὁποία ἔστειλα μετὰ τὴν καμαριέρα της. Μὰ εἰναι, ἀντὶ νὰ τῆς τὴ δώσω, τὴν κοίτησα καὶ τῆς εἶπε πὼς ὁ μαρκήσιος ντὲ Βάρντ εἶχε φύγει μετὰ τὴν αὐτὴ, ἡ ὁποία θροισκόνταν ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες στὶς Βενσόν.

Ἡ Μιλαΐδη ἔδωσε πίστιν στὰ λόγια της καὶ ὅταν ἐγὼ ἐπῆγα στὸ ραντεβού ποὺ μοῦ εἶχε δώσει γιὰ τὴν Τετάρτη, ἡ πονηρὴ καμαριέρα μοῦ εἶπε ὅτι ἡ κυρία της δὲν ὑπορούσε νὰ με δεχτῇ ἐκεῖνη τὴ νύχτα, γιατί' εἶχε κρατήσει μιὰ φίλη της νὰ κοιμηθῇ κοντὰ τῆς τὴ νύχτα. Ἡ εἰδήσις αὐτὴ μὲ δυσάρεστος ὑπερβολικὰ, ἀπ' ἐνός γιατί δὲν θὰ ἔβλεπα τὴ Μιλαΐδη κι' ἀπ' ἐτέρου γιατί ἤμουν ἀναγκασμένος νὰ μείνω ὅλη τὴ νύχτα ἐκεῖ, γιατί ἡ καμαριέρα δὲν ἐνόησε μὲ κανένα τρόπο νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ φύγω ἀπὸ κοντὰ τῆς.

Ὅσοι πέρασα μιὰ νύχτα ἀνιάρη, γεμάτη πλῆξι, κατὰ τὴν ὁποία ἔπαιζα ἀναγκαστικὰ τὸ ρόλο τοῦ ἐρωτευμένου...

Τὴν ἄλλη μέρα ἔλαβα τὴν παρακάτω ἐπιστολὴ τῆς Μιλαΐδης, ἡ ὁποία ἐννοεῖται—ἀπευθυνόταν στὸ μαρκήσιο ντὲ Βάρντ:

«Εἰμαι τόσο δυσάρεστημένη ποὺ δὲν ἤθελα στὸ ραντεβού μας, ὥστε, ἀν δὲν σὰς ἀγαποῦσα μὲ ὅλη τὴ φλόγα τῆς καρδιάς μου, δὲν θὰ ἤθελα περὶ στὸ ἐξῆς νὰ σὰς ἀντικριθῶ».

Ἀμέσως ἐγὼ κατάλαβα τὸ παιχνίδι ποὺ μὰς εἶχε σκαρώσει ἡ καμαριέρα, ἀλλὰ, ἐπειδὴ τὴ χρειαζόμου, δὲν εἶπα τίποτε. Συγχρόνως ὅμως ἀναλογίστηκα μὲ μιὰ ἐνδομυχὴ εὐχαρίστησιν τὴ μανία τῆς Μιλαΐδης καὶ τὴν ὁδὴν της, γιατί ἔβλεπε τὸν ἑρωτὰ της νὰ περιφρονῆται μ' ἕναν τέτοιο τρόπο. Ἐκλαιγε, ὥπως μὲ βεβαίως ἡ καμαριέρα της ἀπὸ λύσσα καὶ ὀργή... Δὲν κοιμόταν καθόλου τὴν νύχτα καὶ τὴν ἡμέρα ἔμενε κλεισμένη στὰ διαμερίσματά της, χωρὶς νὰ δέχεται κανένα.

Μιὰ ἀπ' τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες, πῆγα στὸ παλάτι μετὰ τὴν πραγματικὴ μου ὑπόστασιν καὶ τῆς παράγγειλα πὼς ἐπιθυμοῦσα νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ, γιατί ἤθελα νὰ δῶ μετὰ τὰ ἴδια τὰ μάτια τὴν ἀπόγονόσιν της.

Μὰ δὲν με δέχτηκε. Τὴν ἄλλη μέρα ἐναντιῆκα πάλι, μὰ καὶ πάλι δὲν με δέχτηκε... Ἦν τούτοις, τὸ θρόνυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, εἶπε στὴν καμαριέρα της, πὼς λυπόταν γιατί' εἶχε ἀναγκαστῇ νὰ μὴ με δεχτῇ καὶ τὴν διέταξε νὰ με ὀδηγήσῃ κοντὰ τῆς, ἂν ἐναντιῆγα, κλείνοντες συγχρόνως τὶς πόδες σὲ ὅλους πύους ἄλλους...

Ἡ καμαριέρα τῆς Μιλαΐδης ἤξερε βέβαια τὴν ἀφορμὴ τῆς ἀπογνώσεως τῆς κυρίας της, μὰ δὲν ἤξερε γιὰ ποῦ λόγῳ ἤθελε νὰ με

Ἡ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ «ΤΡΙΩΝ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ»

δεχτῇ κοντὰ τῆς; ἂν κι' ἔσπασε τὸ κεφάλι της γιὰ νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ.

Ὡστόσο, μὴ μπορώντας νὰ κινή κι' ἀλλοίως τὴν ἄλλη μέρα, μόλις παρουσιάστηκα στὸ ἀνάκτορο τῆς βασιλικῆς τῆς Ἀγγλίας, μοῦ ἀνακοίνωσε τὴν ἐντολὴ τῆς κυρίας της.

Κι' ἐγὼ ἐκφρονίστηκα πολὺ μετὰ τὴν ἀπόρριπτον αὐτῆς μεταβολῇ τῶν διαθέσεων τῆς Μιλαΐδης καὶ δὲν ἤξερα τί νὰ ὑποθέσω.

Τέλος, ἀφοῦ ἡ καμαριέρα τὴν εἰδοποίησε προηγουμένως γιὰ τὴν ἐπισκεψὴ μου, μπήκα στὸ δωμάτιο, ὅπου βρέθηκα τὴν ὥρα τῆς Ἀγγλίδας νὰ καθέται στὸ κρεβάτι της, καὶ νὰ περιμένῃ.

Μοῦ φάνηκε ὠραιότερη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ καὶ σκέφτηκα πὼς ἡ εὐτυχία μου θὰ ἦταν πλήρης, ἂν μπορούσα νὰ πολεμῶ τὴν ἀγάπην της, χωρὶς νὰ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ καταφύγω σὲ πλαστοπροσωπίες,

ὥστε ἔκανα ὡς τότε.

Μολοντὶ τὰ χαρακτηριστικὰ της δὲν εἶχαν ἀλλάξῃ: καθόλου, ἐν τούτοις παρετήρησα μιὰ βελτίαν μεταβολὴν ἐν τῇ ἐκφρασί τῆς. Εἶχε ἀσῆσει περὶ αὐτὸ τὸ σαρκαστικὸ τόνο, τὸν ὁποῖο χρὴ σιωποῦσε σὲ μένα καὶ μερῶντες με φωνὴν σαφὴ ἂν ἦσαν ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ τῆς ἐπαναλάμβαναν ὁλοένα, ὅτι δηλαδὴ τὴν ἀγαποῦσα μὲ ὅλη τὴ δύναμιν τῆς ψυχῆς μου.

Γονάτισα ἀμέσως κοντὰ στὸ κρεβάτι της καὶ, κλόνοντας τῆς ἕνα σωρὸ ὅρκους, τὴν ἐβεβαίωσα πὼς τὴν ἀγαποῦσα καὶ πὼς τὰ λόγια δὲν ἔφταναν γιὰ νὰ ἐκφράσουν τὸν ἀπέραντο ἑωσά μου πρὸς αὐτὴ.

— Ἀφοῦ εἶν' ἐτσι, μοῦ ἀπάντησε, ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θὰ σοῦ φέρωμαι καλύτερα ἀπὸ ὅτι σοῦ φερνόμεν στὸ παρελθόν. Μὰ θὰ γίνῃ αὐτὸ μετὰ ὅσο ὅτι δὲν θὰ πᾶψετε ποτὲ νὰ μ' ἀγαπᾶτε περισσότερο ἀπὸ καλὸς κι' ἀπὸ τὸν αὐτὸ σας τὸν ἴδιον... Προσέξτε, γιατί πλησιάζει ἡ στιγμή ποὺ

θὰ σὰς ζητήσω ἀποδείξεις τῆς ἀγάπης σας. Ἐλπίζω ὅμως πὼς θὰ μοῦ τὶς δώσετε μὲ ὅλη σας τὴν καρδιά...

Ἀφοῦ μίλησε ἐτσι, τόλμησα κι' ἔπιασα τὸ χέρι της κι' ἄρχισα νὰ τὴ φιλῶ με πραγματικὴ παραφορὰ. Συγχρόνως τῆς φώναξα ὅτι μπορούσε νὰ με διατάξῃ, ὅτι ἤθελε καὶ ὅτι ἤμουν πρόθυμος νὰ ὑπακούσω τυφλὰ στὶς διαταγὰς της.

Ἡ Μιλαΐδη μ' ἄφρισε νὰ κάνω ὅτι ὅλως, χωρὶς νὰ προβάλῃ τὴν παραμικρὴ ἀντίστασιν καὶ τὰ τρυφερὰ φιλήματα ποὺ τῆς ἔδινε τώρα μοῦ φαίνονταν ἐκατὸ φορές γλυκύτερα ἀπ' αὐτὰ ποὺ τῆς εἶχα πάρει κρυφά, ὡς μαρκήσιος ντὲ Βάρντ.

Ἐτσι περάσαμε τὴν πρώτη μέρα. Τὴν ξαναεἶδα καὶ τὴν ἐπομένη κι' ἀπὸ τότε τὴν ἔβλεπα κάθε ἀπόγευμα.

Ἐξέχοντες ἐκείνη μερῶντες πὼς ἔχουσα ἔτσι ἔξωφρα τὸ θάρρος μου, ἐνῶ προηγουμένως τῆς ἐκρίκομαι πὼς ὁ ἀψηφιστὰς τὰ πάντα γιὰ τὴν ἀγάπην της.

Ἀμέσως τῆς ἀπάντησα: — Ὅποια ἐκθάσι κι' ἂν ἔχῃ ἡ μονομαχία μου μετὰ τὸ μαρκήσιο, ἐμὲ ἔνας χαμένος ἄνθρωπος. Αὐτὸ δὲ μὲ κάνει νὰ διατάξω. Ἄν ἐγὼ νικήσω, ὥπως μοῦ εὐχέσθε, κανένας δὲν θὰ μοῦ δώσῃ χάρι καὶ θὰ δώσω λόγον γιὰ τὸ θάνατό ἐνός μεγάλου ἀρχόντος τοῦ παλατιοῦ, εὐνοουμένου καλίστα τῆς βασιλομήτορος. Τὸ καλύτερο ποὺ θὰ εἶχα νὰ κάνω σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι, θὰ ἦταν νὰ φύγω ἀπὸ τὴ Γαλλία. Μὰ αὐτὸ θὰ μὲ χῶριζε ἀπὸ σὰς γιὰ πάντα...

Τότε ἡ Μιλαΐδη μοῦ ἀπάντησε ὅτι μπορούσα νὰ καταφύγω στὴν Ἀγγλία, ὅπου θάκοταν κι' αὐτὴ νὰ με συναντήσῃ. Ἐγὼ μολοντὶ δὲν πίστευα στὰ λόγια της, προσποιήθηκα πὼς τὴν πίστευα καὶ τῆς εἶπα ὅτι γιὰ χάρι της θὰ ἤμουν πρόθυμος νὰ μονομαχήσω ὅχι μονάχα μετὰ τὸ μαρκήσιο ντὲ Βάρντ, ἀλλὰ καὶ μ' ἄλλους δέκα, ἂν τὸ ἤθελ' ἐκεῖνη.

Ὅστόσο, ἐπρόσθεσα, ἂν βεβαίως πὼς κρατήσατε τὸ λόγο σας, τότε μόνο θὰ θάρρος νὰ μονομαχήσω... Χωρὶς νὰ σὰς προσβάλω, θὰ σὰς μονομαχήσω ὅτι τὴ στιγμή ποὺ θὰ μονομαχῶ, ἡ ἀριεθλία θὰ μοῦ σπῖγγῃ τὴν καρδιά κι' ἔτσι ὁ ἀντίπαλός μου θὰ μὴ μπορέσῃ νὰ νικήσῃ.

Ἡ Μιλαΐδη κατὰλαβε ἀπ' τὰ λόγια μου ὅτι τῆς ζήτοῦσα προκαταβολικῶς τὴν ἀμοιβὴν μου γιὰ τὴν ὑπακοήν της πρὸς τὴν ἀνταρσία ποὺ θὰ τῆς προσέφερα καὶ μοῦ ἀπάντησε ὅτι δὲν ἔλπιζε ποτὲ νὰ μὴν ἔχω ἐμπιστοσύνην

στὰ λόγια της.

(Ἀκολουθεῖ)

της μετὰ τὸ μαρκήσιο ντὲ Βάρντ, εἶχε καταφύγει σὲ μένα.

Μὰ εἶχα ἀπαρτῆθαι ἐντελῶς. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὅμως, διαφωτιστικὰ σχετικῶς.

Καθὼς, ἕνα ἀπόγευμα θροισκόντου μὲ τῆς καὶ τῆς ἐπεδαψίλευσα τὶς διανοήσεις μου, μοῦ εἶπε πὼς εἶχε φτάσει ἡ ὥρα νὰ τῆς ἀποδείξω τὴν ἀγάπην μου. Ἐβίσταξε ὅμως νὰ μοῦ πῇ τί ἤθελε, γιατί φοβόταν μήπως τῆς ἀρνήθῃ.

Αὐτὸ ἔφτασε γιὰ νὰ τῆς πῶ ὅτι καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸ θάνατό θὰ τὸν ἀψηφιστὰ, προκειμένου νὰ τὴν εὐχαριστήσω.

— Ὁχι, μοῦ ἀπάντησε. Δὲν θέλω τὴ ζωὴν σας. Θέλω καὶ ἄλλο ἀποσας. Ἄν μοῦ κάνετε ὅτι θὰ σὰς ζητήσω, τότε δὲν θὰ σὰς ἀρνήθω πειναι τιποτέ.

Καὶ ἀμέσως ἄρχισα νὰ μοῦ διηγῆται τὴν περιπέτειά της μετὰ τὸ μαρκήσιο ντὲ Βάρντ, ἐκφράζοντας ἐναντίον του τὸ ἀγριότερο μίσος.

Ἐγὼ ἔκανα πὼς δὲν ἤξερα τίποτε καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἐκφράζονταν ἐναντίον τοῦ μαρκήσιου, ἐπεδοκίμαζα τὰ λεγόμενά της.

Ἐτσι ἡ Μιλαΐδη ἔλαβε τὴν εὐκαιρία καὶ μοῦ εἶπε ὅτι τὴν ἡμέρα ποὺ νὰ τὴν ἐκδικούμην, δὲν θὰ μοῦ ἀρνιόταν περὶ τίποτος καὶ τότε μοῦ ἀπεκάλυψε πὼς ἤθελε τὸ αἷμα τοῦ μαρκήσιου...

Ἐγὼ ἔκανα τότε τὸν κατάπληκτο καὶ ἐκείνη μερῶντες πὼς ἔχουσα ἔτσι ἔξωφρα τὸ θάρρος μου, ἐνῶ προηγουμένως τῆς ἐκρίκομαι πὼς ὁ ἀψηφιστὰς τὰ πάντα γιὰ τὴν ἀγάπην της.

Ἀμέσως τῆς ἀπάντησα:

— Ὅποια ἐκθάσι κι' ἂν ἔχῃ ἡ μονομαχία μου μετὰ τὸ μαρκήσιο, ἐμὲ ἔνας χαμένος ἄνθρωπος. Αὐτὸ δὲ μὲ κάνει νὰ διατάξω. Ἄν ἐγὼ νικήσω, ὥπως μοῦ εὐχέσθε, κανένας δὲν θὰ μοῦ δώσῃ χάρι καὶ θὰ δώσω λόγον γιὰ τὸ θάνατό ἐνός μεγάλου ἀρχόντος τοῦ παλατιοῦ, εὐνοουμένου καλίστα τῆς βασιλομήτορος. Τὸ καλύτερο ποὺ θὰ εἶχα νὰ κάνω σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι, θὰ ἦταν νὰ φύγω ἀπὸ τὴ Γαλλία. Μὰ αὐτὸ θὰ μὲ χῶριζε ἀπὸ σὰς γιὰ πάντα...

Τότε ἡ Μιλαΐδη μοῦ ἀπάντησε ὅτι μπορούσα νὰ καταφύγω στὴν Ἀγγλία, ὅπου θάκοταν κι' αὐτὴ νὰ με συναντήσῃ. Ἐγὼ μολοντὶ δὲν πίστευα στὰ λόγια της, προσποιήθηκα πὼς τὴν πίστευα καὶ τῆς εἶπα ὅτι γιὰ χάρι της θὰ ἤμουν πρόθυμος νὰ μονομαχήσω ὅχι μονάχα μετὰ τὸ μαρκήσιο ντὲ Βάρντ, ἀλλὰ καὶ μ' ἄλλους δέκα, ἂν τὸ ἤθελ' ἐκεῖνη.

Ὅστόσο, ἐπρόσθεσα, ἂν βεβαίως πὼς κρατήσατε τὸ λόγο σας, τότε μόνο θὰ θάρρος νὰ μονομαχήσω... Χωρὶς νὰ σὰς προσβάλω, θὰ σὰς μονομαχήσω ὅτι τὴ στιγμή ποὺ θὰ μονομαχῶ, ἡ ἀριεθλία θὰ μοῦ σπῖγγῃ τὴν καρδιά κι' ἔτσι ὁ ἀντίπαλός μου θὰ μὴ μπορέσῃ νὰ νικήσῃ.

Ἡ Μιλαΐδη κατὰλαβε ἀπ' τὰ λόγια μου ὅτι τῆς ζήτοῦσα προκαταβολικῶς τὴν ἀμοιβὴν μου γιὰ τὴν ὑπακοήν της πρὸς τὴν ἀνταρσία ποὺ θὰ τῆς προσέφερα καὶ μοῦ ἀπάντησε ὅτι δὲν ἔλπιζε ποτὲ νὰ μὴν ἔχω ἐμπιστοσύνην

στὰ λόγια της.

(Ἀκολουθεῖ)

στὰ λόγια της.

(Ἀκολουθεῖ)

(Ἀκολουθεῖ)

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ Ὀνορίνα εἶνε μιὰ γοργὰ ποὺ δὲν θυμᾶται περὶ τὴν ἡλικία της. Κι' ἐπειδὴ τὴν ρωτοῦσαν πολλὴ συχνὰ γι' αὐτὸ, τὰ μπερδεύει στὸ τέλος καὶ τώρα περὶ δὲν ἔχει πᾶσαν χρονὴν εἶνε. Ὅσοσο οἱ καλύτερα πληροφορημένοι βεβαιώνουν πὼς ἔχει πατήσῃ στὰ ὀγδονταπέντε.

Ἡ Ὀνορίνα εἶχε πολλὰ παιδιά. Μ' ἄλλοιμονο!... Ἀλλὰ πλακώθηκαν ἀπὸ χῶματα σὲ μεταλλεῖα, ἄλλα πνιγίανε στὴ θάλασσα, ἄλλα πέθαναν ξαφνικὰ ἀπὸ κακοήθεις πυρετοὺς στὴν ξενιτειά. Ἐνας ἀκόμα γνιὸς τῆς σκοτώθηκε στὸν πόλεμο—δὲν θυμᾶται περὶ σὲ ποῖον ἀπ' ὅλους.

Κι' ἡ ἴδια ἡ Ὀνορίνα ἀρρώστησε κάποτε κι' ἔπεσε στὸ κρεβάτι τοῦ θανάτου, χωρὶς νὰ ἔξῃ τί ἔχει. Νόμιζε πὼς ὅλα τελείωναν γι' αὐτὴ. Ζήτησε καὶ τὸν πατᾶ γιὰ νὰ τὴ μεταλάβῃ. Καὶ ὅμως δὲν πέθανε.

Σηκώθηκε ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρό, ἀλλὰ ἔμενε περὶ χωρὶς δουλειά, γιατί τὰ σπῖασιον τοῦ ἔπλενε δοῖχαν ἀφορμὴ τὴν ἀρρώστειά της κι' ἄλλαξαν πλῆθος.

Ἦταν ἐπὶ τέλους καιρὸς νὰ ζήσῃ μετὰ τὰ εἰσοδήματά της. Μὰ τὸ κακὸ ἦταν ποὺ δὲν εἶχε βάλει παράμικρον οὔτε μιὰ πεντάρα, ἀν καὶ εἶχε δουλέψει ὅσο κανένας ἄλλος στὸν κόσμον. Ἐμεινε, ὅπως λέει κι' ἡ ἴδια, στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Τώρα παῖς κάθε μέρα καὶ μαζεύει ξύλα στὸ δάσος, ἀρκεῖ νὰ κινή ὠραῖον καιρὸ. Τὰ ξύλα αὐτὰ τὴν φυλάει γιὰ τὸ χειμῶνα ποὺ θάχῃ πολλὸ κρύο καὶ δὲν θὰ μπορῇ νὰ θωπῇ ἑξῶς.

Δὲν τῆς λείπει τίποτ' ἄλλο περὶ τῆς θεῖας Ὀνορίνας, παρὰ τὸ φτωχὸ. Καὶ γιὰ νὰ τὰ ποῖνε ἔσπερα, πρέπει νὰ ζήσαν ἐν γαλήνῃ γιὰ νὰ ζήσῃ. Αὐτὸ εἶνε τὸ δυσκολότερο ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα. Τὶ νὰ γίνῃ ὁμιος; Ἀφοῦ δὲ θέλει ἡ περιστασι...

Συντὰ καθόλου κοντὰ της καὶ μιλάω μαζί της. Μ' ἀποκρίνεται ὑπομονητικὰ σ' ὅτι τὴ ρωτῶ, καὶ μόλις πάφω νὰ τῆς μιλῶ σιωπᾶν κι' αὐτὴ. Γιὰ νὰ ἀποτελειώσῃ μιὰ φράση, περνάει ὁλόκληρη ὥρα. Γοργὰ γυναικὰ ὀλέπεις...

Καμμιά φορὰ ἔρχεται τὸ φύλο της, σημάδι κι' αὐτὸ τὸν γερατειῶν της. Δὲν θυμᾶται πὼς εἶνε γυναικὰ καὶ λέει:

— Στὰ νεῖατά μου δὲν ἦμουν... χοιρὸς, ἦμουν... μικροκαμωμένος! Εἶχα ὅμως δύναμιν μεγάλη καὶ δὲν ἀρρώστησα ποτέ, δόξα νάχῃ ὁ Θεός!...

— Πῶσον χρονὴν παντρευτήκης, Ὀνορίνα; τὴ ρωτῶ.

— Εἰκοστέσσαρον. Μποροῦσα ὅμως νὰ παντρευθῶ καὶ γρηγορότερα. Δὲν ἦμουν ὁμορφῇ, ἀλλὰ οὔτε καὶ πολλὴ ἀσχημ. Μὲ ζητοῦσαν πολλοί, μὰ ἐγὼ ἤθελα νὰ περμένω...

— Γιὰτί;

— Νά, ἔτσι. Ἰδέα μου, βλέπεις...

— Ἐκείνες ἀμέσως παιδιά;

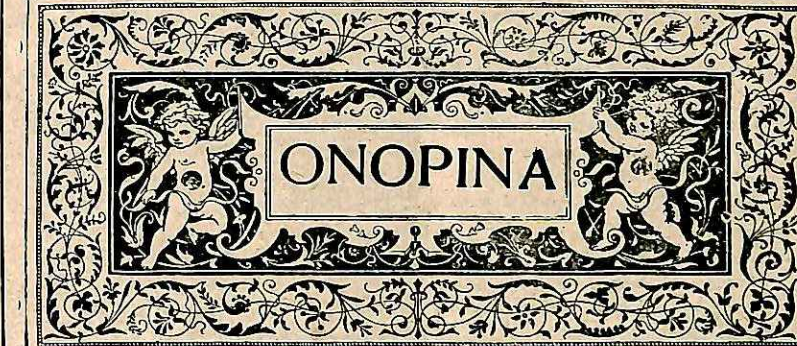
— Ὁχι, ὕστερ' ἀπὸ δύο χρόνια. Μόλις ὅμως ἔκανα τὸ πρῶτό μου ἀγόρει...

— Καλὰ, καλὰ, ἔξέρω..., τὴ διακόπτω.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ πρέπει νὰ τὴ σταματήσω, γιατί γέννησε ἕνα σωρὸ παιδιά κι' ἐπειδὴ τῆς ἔχουν πεθάνει διακομὴν νὰ τ' ἀνασταίνῃ τὸνα ὕστερ' ἀπὸ τ' ἄλλο, μετὰ τῆς ἱστορίας ποὺ λέει γι' αὐτὰ. Μπερδεύει ἔτσι τὰ δονατά της, καὶ μετράει, τὰ κλαίει καὶ σὲ ξαλίζει...

— Ἐμεινες πιστὴ στὸν ἄντρα σου,

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ἡ Ὀνορίνα, τὴ ρωτῶ.

— Ὁ, βέβαια!

— Τότε ποὺ ἦσουν παντρεμένη ἢ ὕστερα;

— Καὶ τότε καὶ ὕστερα.

— Μὰ ὅταν χίρηνες δὲν εἶχες καμμιά περὶ ὑποχρέωσι;

— Ὁ γάμος βαστάει γιὰ πάντα, σὲ ὅλη τὴ ζωὴ, ἀποκρίνεται ἀποφθεγματικὰ ἡ Ὀνορίνα.

— Μισοὶς κανέναν, Ὀνορίνα;

— Ποὺν νὰ μισῶ, κῆριε;

— Νά, τοὺς ἐχθρούς σου... Ἐκείνους ποὺ σ' ἔβλαψαν, ποὺ σοῦ ἔκαναν κακό...

— Κανένας δὲν μοῦχει κάνει κακό.

— Καὶ σὺ δὲν ἔκανες κακό σὲ κανέναν;

— Ὁχι, δόξα σοι ὁ Θεός. Αὐτὸ μὰς ἔλειψε...

γιὰ νὰ τοὺς πειράξω.

Ἀνοίγονταί ἀδιάκοπα τὰ μάτια της κι' ἡ ἀκανόνιστος κινήσεις τῶν σκευῶν τῆς τὴν κάνουν νὰ φαίνεται πὼς μασάει.

— Ἐ, ἔξυπνα, Ὀνορίνα! Κοιμήθηκες;...

— Ὁχι, γυνὴ μου, ξυπνητὴ εἶμαι, μ' ἀποκρίνεται καὶ χαχανίζει.

— Γιατί γελᾷς, Ὀνορίνα; Τὶ θυμῆθηκες;

— Τὶ νὰ θυμῆθῃ, γυνὴ μου; Νά, τὰ περασμένα θυμᾶμαι. Ὅταν ἦμουν νέα ὄλο καὶ γελοῖα. Γελοῖσα γιατί ἦμουν εὐχαριστημένη καὶ μοῦ ἄρεσε νὰ τραγουδῶ καὶ νὰ χορεύω.

— Μπορεῖς ἀκόμα νὰ χορεύῃς;

— Ἄν δὲν πέθανε τ' ἀγγονάκι μου ὁ Πέτρος καὶ παντρευόταν αὐριο, θάμπαυα πρώτη στὸ χορὸ.

— Ὅταν ἦμουν νέα ὄλο καὶ γελοῖα... γελοῖσα...

Κάποια ὅμως ὑποψία περνάει ἀπ' τὸ νοῦ της καὶ προσθέτει ἀμέσως:

— Μονάχα φοβάμαι μήπως γίνω κακὰ στὰ γεράματα...

— Μπᾶ, μὴν ἔχεις τέτοιο φόβο.

— Καλὰ λές...

— Πέρασαν ἀρκετὲς δυστυχίες, Ὀνορίνα;

— Ἀ, νά, πάφω πολλές.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΔΕΝ θα λησμονήσω ποτέ στη ζωή μου—εξακολούθησε ο Μπλάβιτς—αυτό που αντίκρισαν τα μάτια μου, καθώς μπήκα στο δωμάτιο της κόρης μου.

Είδα... Ναι, τον είδα, όπως σάς βλέπω αυτή τη στιγμή, καλοί μου κύριοι, έναν άνθρωπο σκυμμένο πάνω απ' την Βάνκα, ή οποία κοιτόταν σωριασμένη στο πάτωμα, ενώ η γυναίκα μου θροισόταν άληλητη, άπλωτο στο κρεβάτι...

Ο τρόμος, η φρίκη, η αγωνία που ένοιωσα τότε ήταν τόσο, ώστε έμεινα καρφωμένος στο κατώφλι, ασάλευτος, άμυλητος...

Μά την ίδια στιγμή, ο άνθρωπος αυτός—μά όχι δεν ήταν άνθρωπος—γύρισε και κάρφωσε τα μάτια του άπλωτο μου, δυο μάτια που πετούσαν φλόγες κι έπειτα ξέσπασε σ' ένα δυνατό γέλιο...

Παρ' όλο τον τρόμο μου βρήκα τότε έναντιό του...

Μά, καθώς άπλωσα τα χέρια μου για να τον πιάσω και να τον πνίξω, τον είδα να χάνεται από μπροστά μου σαν να ήταν καπνός που διαλύθηκε. Έτσι, αντί να τον πιάσω, έπεσα άπλωτο στο σώμα της αναστήτης κόρης μου, ανίσθητος κι εγώ...

Οι βοοί που μπήκαν σε λίγο κι αυτοί μέσα με συνέφεραν με τις περιποιήσεις τους.

Δεν τούς είπα τίποτε απ' ό,τι είχα δει, γιατί φοβόμουν πως δεν θα με πιστέψουν και γιατί δεν ήθελα να τους προμώλω ακόμα περισσότερο. Η κόρη μου ήταν πάλι στην ίδια κατάσταση: που θροισόταν και την περασμένη νύχτα, ενώ η γυναίκα μου είχε βυθιστεί σ' ένα βαθύ λήθαργο απ' τον οποίο μόλις έπειτα από τρεις ώρες ξύπνησε. Όταν ξύπνησε και τη ρώτησα αν είχε δει τίποτε, μου άπάντησε ότι μόλις έπεσε στο κρεβάτι, ενώ είχε την άποψή να περπάτη όλη τη νύχτα άγρυπνη κοντά στη Βάνκα, ένοιωσε κι' άκατανίκητη νύστα να της κλείνει τα μάτια κι' έπειτα από λίγα δευτερόλεπτα άποκοιμήθηκε βαθειά και βαρειά κι' έτσι ούτε είδε, ούτε ένοιωσε τίποτε...

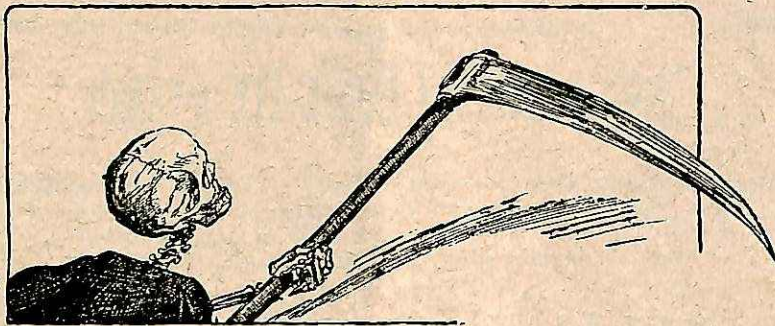
Αυτά είχα να σας πω, καλοί μου κύριοι... Αυτά ήταν τα τρομερά κι' άπιστευτα περιστατικά που συνέβησαν τις δυο τελευταίες νύχτες στο σπίτι μου... Ο Θεός κι' η Παναγία να μας ευσπλαχνιστούν να μην πάθουμε τίποτε χειρότερο απόψε... Άλλοι όμως... Φοβάμαι... φοβάμαι πολύ την άποψήν νύχτα!... Νά, κυττάγετε στο βουνό... Ο ήλιος κρύφτηκε πίσω απ' τις κορυφές του... Τη σκοτάδια απλώνονται... Η νύχτα, η τρομερή νύχτα έρχεται!...

Πρόγματι ο ήλιος έδωε εκείνη τη στιγμή πίσω απ' τις μακρές βουνοσειρές που έφραζαν τον ορίζοντα... Το σκοτάδι, πένθιμο και βαρύ, σκέπαζε την έσχατη... Χωρίς να το θέλω, ένοιωσα την καρδιά μου να σφίγγεται με αγωνία...

Έπειτα γύρισα και κύτταξα τον άδελφό 'Ιάκωβο. Αυτός διατηρούσε γαλήνια την έκφρασή του. Μά δυο κάθεται ρυτίδες που είχαν σχηματιστεί άνωθεν από βλιναρά του επόδιδαν πως είχε βυθιστεί σε βαθιές σκέψεις. Δεν πρόλαβα να τον πιάσω, αν και θά ήθελα να τον μιλήσω.

Στεκόταν δρόμην, ντυμένη στα λευκά και κρατώντας στα χέρια της λουλούδια...

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΩΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ ΤΟΛΣΤΟΗ

να τον ρωτήσω τί σκέπτεται για όλα αυτά και τί σκόπευε να κάνει ή μάλλον να κάνουμε...

Μείναμε κι' οι τρεις άμυλητοι επί άρκαστη ώρα.

Τέλος ο άδελφός 'Ιάκωβος σήκωσε λίγο το κεφάλι του και με φωνή ήρεμη, μου είπε:

—Θά μείνουμε έδω απόψε...

Άκούοντας τα λόγια του αυτά, ο χωρικός άνασταναζε βαθειά με άνακούφισι, σαν να έφραγε ένα μεγάλο βάρος απ' την καρδιά του.

—Ω! είπε. Άφορ θά μείνετε σεις έδω, δεν φοβάμαι!... Ναι, δεν φοβάμαι...

Και, παίρνοντας το χέρι του μοναχού με μι' αδόκητη έμπιστοσύνη, το έφερε με σεβασμό στη χείλη του.

Έπειτα γύρισε έξω για να δώσει οδηγίες στους ανθρώπους του για το δείπνο και την έγκατάστασι μας στην άγροικία.

Σαν έμειναμε μόνοι, ενώ είχε την άποψή να περπάτη όλη τη νύχτα άγρυπνη κοντά στη Βάνκα, ένοιωσε κι' άκατανίκητη νύστα να της κλείνει τα μάτια κι' έπειτα από λίγα δευτερόλεπτα άποκοιμήθηκε βαθειά και βαρειά κι' έτσι ούτε είδε, ούτε ένοιωσε τίποτε...

Αυτά είχα να σας πω, καλοί μου κύριοι... Αυτά ήταν τα τρομερά κι' άπιστευτα περιστατικά που συνέβησαν τις δυο τελευταίες νύχτες στο σπίτι μου... Ο Θεός κι' η Παναγία να μας ευσπλαχνιστούν να μην πάθουμε τίποτε χειρότερο απόψε... Άλλοι όμως... Φοβάμαι... φοβάμαι πολύ την άποψήν νύχτα!... Νά, κυττάγετε στο βουνό... Ο ήλιος κρύφτηκε πίσω απ' τις κορυφές του... Τη σκοτάδια απλώνονται... Η νύχτα, η τρομερή νύχτα έρχεται!...

Πρόγματι ο ήλιος έδωε εκείνη τη στιγμή πίσω απ' τις μακρές βουνοσειρές που έφραζαν τον ορίζοντα... Το σκοτάδι, πένθιμο και βαρύ, σκέπαζε την έσχατη... Χωρίς να το θέλω, ένοιωσα την καρδιά μου να σφίγγεται με αγωνία...

Έπειτα γύρισα και κύτταξα τον άδελφό 'Ιάκωβο. Αυτός διατηρούσε γαλήνια την έκφρασή του. Μά δυο κάθεται ρυτίδες που είχαν σχηματιστεί άνωθεν από βλιναρά του επόδιδαν πως είχε βυθιστεί σε βαθιές σκέψεις. Δεν πρόλαβα να τον πιάσω, αν και θά ήθελα να τον μιλήσω.

Στεκόταν δρόμην, ντυμένη στα λευκά και κρατώντας στα χέρια της λουλούδια...

να τον ρωτήσω τί σκέπτεται για όλα αυτά και τί σκόπευε να κάνει ή μάλλον να κάνουμε...

Μείναμε κι' οι τρεις άμυλητοι επί άρκαστη ώρα.

Τέλος ο άδελφός 'Ιάκωβος σήκωσε λίγο το κεφάλι του και με φωνή ήρεμη, μου είπε:

—Θά μείνουμε έδω απόψε...

Άκούοντας τα λόγια του αυτά, ο χωρικός άνασταναζε βαθειά με άνακούφισι, σαν να έφραγε ένα μεγάλο βάρος απ' την καρδιά του.

—Ω! είπε. Άφορ θά μείνετε σεις έδω, δεν φοβάμαι!... Ναι, δεν φοβάμαι...

Και, παίρνοντας το χέρι του μοναχού με μι' αδόκητη έμπιστοσύνη, το έφερε με σεβασμό στη χείλη του.

Έπειτα γύρισε έξω για να δώσει οδηγίες στους ανθρώπους του για το δείπνο και την έγκατάστασι μας στην άγροικία.

Σαν έμειναμε μόνοι, ενώ είχε την άποψή να περπάτη όλη τη νύχτα άγρυπνη κοντά στη Βάνκα, ένοιωσε κι' άκατανίκητη νύστα να της κλείνει τα μάτια κι' έπειτα από λίγα δευτερόλεπτα άποκοιμήθηκε βαθειά και βαρειά κι' έτσι ούτε είδε, ούτε ένοιωσε τίποτε...

Αυτά είχα να σας πω, καλοί μου κύριοι... Αυτά ήταν τα τρομερά κι' άπιστευτα περιστατικά που συνέβησαν τις δυο τελευταίες νύχτες στο σπίτι μου... Ο Θεός κι' η Παναγία να μας ευσπλαχνιστούν να μην πάθουμε τίποτε χειρότερο απόψε... Άλλοι όμως... Φοβάμαι... φοβάμαι πολύ την άποψήν νύχτα!... Νά, κυττάγετε στο βουνό... Ο ήλιος κρύφτηκε πίσω απ' τις κορυφές του... Τη σκοτάδια απλώνονται... Η νύχτα, η τρομερή νύχτα έρχεται!...

Πρόγματι ο ήλιος έδωε εκείνη τη στιγμή πίσω απ' τις μακρές βουνοσειρές που έφραζαν τον ορίζοντα... Το σκοτάδι, πένθιμο και βαρύ, σκέπαζε την έσχατη... Χωρίς να το θέλω, ένοιωσα την καρδιά μου να σφίγγεται με αγωνία...

Έπειτα γύρισα και κύτταξα τον άδελφό 'Ιάκωβο. Αυτός διατηρούσε γαλήνια την έκφρασή του. Μά δυο κάθεται ρυτίδες που είχαν σχηματιστεί άνωθεν από βλιναρά του επόδιδαν πως είχε βυθιστεί σε βαθιές σκέψεις. Δεν πρόλαβα να τον πιάσω, αν και θά ήθελα να τον μιλήσω.

Στεκόταν δρόμην, ντυμένη στα λευκά και κρατώντας στα χέρια της λουλούδια...

νομία επέβαλε στους χωρικούς να μην κινηθούν από τις θέσεις τους διευκολυνθήκα κι' εγώ προς το παρόν, πατώντας στις μύτες των παπουτσιών μου.

Είδα τότε τη Τζένκα να στέκεται όλορθια, ντυμένη στα λευκά και κρατώντας στα χέρια της λουλούδια που ποιος ξέρει από ποιους τάφους τ' είχε κόψει... Νυχτερίδες φτερούγιζαν γύρω της.

Μόλις με είδε άπλωσε τα χέρια της προς έμένα και μου φώναξε με φωνή γλυκειά και γεμάτη πάθος:

—Έλα, καλέ μου... Έλα μαζί μου.

Ήταν ώραία, εξαιρετικά ώραία, βίωσι την έδωεπα εκείνη τη στιγμή, ή φτωχή μου Τζένκα, που τόσο την είχα αγαπήσει. Είχε κάτι το αθέητο, κάτι το διάφανο στην όμορφιά της, κάτι που την έκανε άκόμια πιο γοητευτική απ' τον καιρό που ήταν ζωντανή.

Καθώς την κύτταξα, θαμνωμένος, σαστισμένος ένοιωθα ένα άκατανίκητο θέλητρο ν' αναδίνεται απ' έλλο της το σώμα και να με τραβήξει άκαταμάχητα κοντά.

—Έλα!... Έλα, αγαπημένε μου!... μου επανέλαθε όλοένα με μι' αδόκητη έμπιστοσύνη και μεθυστική.

Τού κάκου εγώ αγωνιζόμουν ν' άντισταθώ στην έλξη της.

Την ένοιωθα να με τραβήξει σαν μαγνήτης. "Ηθελα να πάω να πέσω στην άγκαλιά της για να με πάρει μαζί της και να χαθώμε...

Όυτε συλλογιζόμουν καθόλου εκείνη τη στιγμή πως είχα να κάνω με μι' άγνωστη βουκολοκλασμένη. Νόμιζα πως ένα εξαίσιο πλάσμα του ήλλου κόσμου είχε εδοχάσει να ρθ' στη γη για την άγάπη μου...

Σε μι' αστιγμή την είδα ν' ανοίγει τα χέρια της και την άκουσα πάλι να μου φωνάζει:

Μά γιατί δεν έρχεσαι, αγαπημένε μου; Γιατί δεν έρχεσαι σε μένα, που τόσο σ' αγαπώ!... Άν δεν έρθης, φεύγω...

Και την είδα πράγματι ν' απομακρύνεται, έχοντας πάντα το πρόσωπό της γυρισμένο προς έμένα και τα μάτια της κάρφωμένα άπάνω μου.

Τότε δεν εκρατήθηκα πειά κι' έβαλλος, τρελλάς, έτρεξα έξω, χωρίς να πω σε κανένα τίποτε, χωρίς να έδοποιήσω κανένα...

Σε λίγες στιγμές βρισκόμουν κοντά στην Τζένκα, ή οποία με τύλιξε άμέσως με τα χέρια της και με παρέσυρε μαζί της.

Με πήρανε γρήγορα, αφάνταστα γρήγορα... Έν τούτοις δεν ένοιωθα τα πόδια μου, ούτε τα δικά της να πατούν κάτω στη γη...

Διασχίζαμε το δάσος που άπλωνόταν μπρος απ' το σπίτι του Μπλάβιτς με μι' ήλιγγιωδη ταχύτητα, σαν να είχαμε κι' οι δυο φτερά. Δεν σκεφτόμουν πειά τίποτε... Είχα χάσει κάθε έπιβολή στον έαυτό μου.

(Άκολουθεί)

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΑΙΓΙΝΑ.—Την Κυριακήν 26ην 'Ιουλίου ο «Παναγινητικός» συνητήθη με τον «Πετροπόλεως» και τον ένίκησε με 8 τέρματα έναντι μηδενός!

Η ομάδα του «Παναγινητικού» είχε την έφεσην και στα δυο ήμιχρόνια και έσημείωσαν άλλεπάλληλα σούτ. Από τους κυνηγούς του «Παναγινητικού» διεκρίθησαν οι κ. κ. Σακκιάτης, Σπαρής, Γιαννούλης, Άγγελόπουλος και ο τερματοφύλαξ Πανταζής.

Τα τέσσερα τέρματα έπέτυχαν οι Σακκιάτης, Σπαρής και Γιαννούλης. Χ. Θ. Σ., Π. Ε. Π.

ΑΙΟΛΟΠΟΛΙΣ.—Την 29ν Αυγούστου συνητήθησαν εν τω γηπέδω της πόλεως μας εις φιλικόν αγώνα αϊ ομάδες «ΠΑΟΑ» Αΐονιπόλεως μετ' της «Αναγενήσεως» Κιλκισίου. Κατόπιν τεχνικού αγώνος, νικήτρια άνετρίχθη ή πρώτη διά τερμάτων 3—2. ΦΙΛΑΘΛΟΣ

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ.—Την 12ην 'Ιουλίου συνητήθησαν εις φιλικόν αγώνα αϊ ομάδες «Αετός» και «Παιπεριωικός». Κατόπιν τεχνικού παιχνιδίου, νικήτρια άνεδείχθη ή ομάδα του «Αετού» διά τέρματος ενός έναντι μηδενός της αντίπαλου ομάδος. Από τον «Αετόν» διεκρίθησαν οι κ. κ. Γκούμας, Σταματοπούλος, Βεργόπουλος και Καντινιώτης.

ΚΟΖΑΝΗ.—Την Κυριακήν 2αν Αυγούστου συνητήθησαν εις φιλικόν αγώνα αϊ β' ομάδες «Ολυμπιακού» και «Μακεδονικού» υπό την διατηρίαν του κ. Δέτα.

Νικήτρια άνεδείχθη ή β' ομάδα του «Μακεδονικού» με τέρματα 5—2, κερδίσας και το επί τούτφ άθλοθετηθέν έπαθλον.

Ε. Μ. ΜΑΝΟΣ

ΑΓΡΙΝΙΟΝ.—Την Κυριακήν 19ην 'Ιουλίου συνητήθησαν εις τώ γηπέδον του «Πανατωλικού» ή όμώνυμος ομάδα μετ' της «Ενώσεως» Ζακύνθου. Ο αγών έληξεν υπό του «Πανατωλικού» διά του καταπληρτικού άποτελέσματος 11—0.

Έκ της νικήτριας ομάδος διεκρίθησαν οι κ. κ. Άλεξανδρής, Καραθανάσης, Καρανάσος και ο άριστος τερματοφύλαξ.

ΑΜΑΖΟΝ

ΒΕΡΡΟΙΑ.—Την Κυριακήν 9ην Αυγούστου συνητήθησαν εις φιλικόν αγώνα εν τώ στρατιωτικώ γηπέδω αϊ ομάδες «Ερμής» Βερροίας και «Νέα Γενεά» Έδέσσης.

Κατόπιν ώραιον και τεχνικού αγώνος αϊ δύο ομάδες άνεδείχθησαν ισόπαλοι με τέρματα 0—0.

Έκ της ομάδος του «Ερμού» διεκρίθησαν οι Τσιακροπούλου, Κολίτσας, Μήσιος και Χριστοδούλου.

Π. ΒΑΡΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΡΙΠΟΛΙΣ.—Την προεπαρασμένη

Κυριακή 2 Αυγούστου στο γήπεδο του "Ατλαντος ή όμώνυμος ομάς συνητήθη εις αγώνα πρωταθλήματος με την ομάδα του «Αρεως». Ο «Ατλας» ύστερα από ένα άρκετά καλό παιχνίδι νίκησε τον «Αρη» με τέρματα 3—0.

Διατητής ο κ. Οικονομίδης της Ε. Π. Ο.

—Προχθές Κυριακήν 9ην Αυγούστου έδόθη στο γήπεδο του «Αρεως» ο δεύτερος αγών μεταξύ των ίδιων ομάδων. Κατά την νέαν αυτήν συνάντησιν νικήτης άνεδείχθη ο «Αρη» με τέρματα 2—0.

COST.

νητήθησαν εις φιλικόν αγώνα αϊ ομάδες Α. Σ. Μακροχωρίου και Α. Σ. Κοντοσκαλίου. Το πρώτον τέρμα έσημείωθη κατά το 2ον λεπτόν από τον Τζωρτζήν με κεφαλήν εις βάρος του Α. Σ. Μακροχωρίου.

Εις το 38ον λεπτόν σημειούται δεύτερον τέρμα, την φοράν αυτήν υπέρ της ομάδος Α. Σ. Μακροχωρίου από τον καλόν παικτην Θεόδωρον, και ούτω το 1ον ήμιχρόνιον έληξε με ισόπαλιαν.

Το 2ον ήμιχρόνιον δεν είχε και τόνσον ενδιαφέρον. Μόνον κατά το τέλος του ήμιχρόνιου ή Α. Σ. Κοντοσκαλίου

'Η Ποδοσφαιρική 'Ομάς Πειραιώς «Αετός».

ΚΑΒΑΛΛΑ.—Την Κυριακήν 9 τρέχοντος μηνός συνητήθησαν εις αγώνα πρωταθλήματος αϊ ομάδες «Αόξας» Δράμας μετ' της ομάδος Καβάλλας «Α. Ε. Κ.». Η ήλιξ εις τον αγώνος ήτο ή νίκη της «Αόξης» διά τερμάτων 6—1.

Πρό του ανωτέρω αγώνος συνητήθησαν αϊ β' και γ' ομάδες της Α. Ε. Κ. Κατόπιν τεχνικού και θεαματικού αγώνος αϊ δύο ομάδες άνεδείχθησαν ισόπαλοι, έπιτυχούσα ανά 4 τέρματα έκαστη. Σ. ΚΑΚΟΥΛΙΔΗΣ

ΚΩΝ) ΠΟΛΙΣ.—Στάς 7-8-931 συ-

έπεντυεν εν τέρμα άκόμια εις βάρος της αντίπαλου ομάδος και ούτως έξηγάσθη την νίκην διά 2—1.

Διεκρίθησαν ο Τζαννής (τερματοφύλαξ), Δελεκάτοπουλος και Δαδακίλης (δισσοφύλακες) και οί κληροί Πετροπουλιάδης και Θεόδωρος, από τον Α. Σ. Μακροχωρίου, από την ομάδα δε του Κοντοσκαλίου ο Τζωρτζής, Κάρλος και Μεθόδιος.

Α. ΘΕΟΦΥΛΑΚΤΙΔΗΣ

Την παρελθούσαν Κυριακήν εις το

'Η Πρωταθλήτρια Βόλου και Θεσσαλίας «Κένταυρος» μετά του προπονητού της.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

Σ. Π. Ν. Ι. Κ. Ο. Λ. Α. Ο. Υ. Ένταυθα. "Η φωτογραφία έλήθη από θά δημοσιεύθη σάς ευχαριστούμεν θερμώς. Κ. Μ. η τ. ρ. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Καί οί στίχοι και το περσινόν τραγούδι καλά. "Ιδού π.χ. μερικόν στίχοι από το ποίημα «Θείκη Κατάρω»:

Ο ήλιος έθαύριζε σκοτάδι γύρω χυθή ή φύσιν έπαύρισε ή φύσιν έκοιμήθη. Ο γκλώνης μόν' ο δυστυχής δεν θέλει να σνχάση γιατ' ο Θεός τον τιμωρεί τον έχει καταράσει!...

Α. Ρ. Ι. Μεσολόγγι. Τα δυο πεζογραφήματα σας δυο πετυχημένα. Καί αυτή ή διατύπωση των σκέψεων σας έλαττωματική, καθόλου λογοτεχνική. Δεκάτοτε "Ελληνας πεζογράφος. Έξο διάκαθητε πολλά. Ι. Χ. Κ. Ένταυθα. Το μυθιστόρημα του Άλέξη Τολστόη δεν έχει έκδοθει δυστυχώς σε διέλλο. Π. ρ. ο. π. ε. ι. ρ. ο. ν. Αρχαίος. Το διήγημά σας δυο καλό. Καί να ή άρχή του: «'Η Μάρθα ή γρηά μαία έκοιμήτο βαθειά. Πλάι της εδράσκετο ή κασενίνα της, με τα άλλα εργαλεία της μαγειρικής, έτοιμη να σηκοθή εις περιπτώσιν τοκετού». Ξέρετε τώρα τί θα ήη αυτό; Θά ήη ότι ή κασενίνα που θροισόταν πλάι στη γρηά Μάρθα, ήταν έτοιμη να... σηκοθή στα πόδια της, όταν θα παρουσιάζονταν καμιά γέννα!... Καί σάς ρωτάμε: Είδετε σεις ποτέ κασενίνας να περπατάνε; Όχι βέβαια! Συνεπώς, πάμτε να γράφετε διήγηματα. Διαδέξτε μόνον. Κ. Β. α. σ. ι. λ. α. κ. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Τρίπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά λόγια σας. Η άνταπόκρισις σας θα δημοσιευθ. Ν. ε. λ. η. ν. Άλεξανδρούπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά ενδιαφέροντα σας. Δυστυχώς, πάμτε να γράφετε διήγηματα. Διαδέξτε μόνον. Κ. Β. α. σ. ι. λ. α. κ. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Τρίπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά λόγια σας. Η άνταπόκρισις σας θα δημοσιευθ. Ν. ε. λ. η. ν. Άλεξανδρούπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά ενδιαφέροντα σας. Δυστυχώς, πάμτε να γράφετε διήγηματα. Διαδέξτε μόνον. Κ. Β. α. σ. ι. λ. α. κ. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Τρίπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά λόγια σας. Η άνταπόκρισις σας θα δημοσιευθ. Ν. ε. λ. η. ν. Άλεξανδρούπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά ενδιαφέροντα σας. Δυστυχώς, πάμτε να γράφετε διήγηματα. Διαδέξτε μόνον. Κ. Β. α. σ. ι. λ. α. κ. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Τρίπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά λόγια σας. Η άνταπόκρισις σας θα δημοσιευθ. Ν. ε. λ. η. ν. Άλεξανδρούπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά ενδιαφέροντα σας. Δυστυχώς, πάμτε να γράφετε διήγηματα. Διαδέξτε μόνον. Κ. Β. α. σ. ι. λ. α. κ. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Τρίπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά λόγια σας. Η άνταπόκρισις σας θα δημοσιευθ. Ν. ε. λ. η. ν. Άλεξανδρούπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά ενδιαφέροντα σας. Δυστυχώς, πάμτε να γράφετε διήγηματα. Διαδέξτε μόνον. Κ. Β. α. σ. ι. λ. α. κ. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Τρίπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά λόγια σας. Η άνταπόκρισις σας θα δημοσιευθ. Ν. ε. λ. η. ν. Άλεξανδρούπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά ενδιαφέροντα σας. Δυστυχώς, πάμτε να γράφετε διήγηματα. Διαδέξτε μόνον. Κ. Β. α. σ. ι. λ. α. κ. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Τρίπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά λόγια σας. Η άνταπόκρισις σας θα δημοσιευθ. Ν. ε. λ. η. ν. Άλεξανδρούπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά ενδιαφέροντα σας. Δυστυχώς, πάμτε να γράφετε διήγηματα. Διαδέξτε μόνον. Κ. Β. α. σ. ι. λ. α. κ. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Τρίπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά λόγια σας. Η άνταπόκρισις σας θα δημοσιευθ. Ν. ε. λ. η. ν. Άλεξανδρούπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά ενδιαφέροντα σας. Δυστυχώς, πάμτε να γράφετε διήγηματα. Διαδέξτε μόνον. Κ. Β. α. σ. ι. λ. α. κ. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Τρίπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά λόγια σας. Η άνταπόκρισις σας θα δημοσιευθ. Ν. ε. λ. η. ν. Άλεξανδρούπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά ενδιαφέροντα σας. Δυστυχώς, πάμτε να γράφετε διήγηματα. Διαδέξτε μόνον. Κ. Β. α. σ. ι. λ. α. κ. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Τρίπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά λόγια σας. Η άνταπόκρισις σας θα δημοσιευθ. Ν. ε. λ. η. ν. Άλεξανδρούπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά ενδιαφέροντα σας. Δυστυχώς, πάμτε να γράφετε διήγηματα. Διαδέξτε μόνον. Κ. Β. α. σ. ι. λ. α. κ. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Τρίπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά λόγια σας. Η άνταπόκρισις σας θα δημοσιευθ. Ν. ε. λ. η. ν. Άλεξανδρούπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά ενδιαφέροντα σας. Δυστυχώς, πάμτε να γράφετε διήγηματα. Διαδέξτε μόνον. Κ. Β. α. σ. ι. λ. α. κ. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Τρίπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά λόγια σας. Η άνταπόκρισις σας θα δημοσιευθ. Ν. ε. λ. η. ν. Άλεξανδρούπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά ενδιαφέροντα σας. Δυστυχώς, πάμτε να γράφετε διήγηματα. Διαδέξτε μόνον. Κ. Β. α. σ. ι. λ. α. κ. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Τρίπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά λόγια σας. Η άνταπόκρισις σας θα δημοσιευθ. Ν. ε. λ. η. ν. Άλεξανδρούπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά ενδιαφέροντα σας. Δυστυχώς, πάμτε να γράφετε διήγηματα. Διαδέξτε μόνον. Κ. Β. α. σ. ι. λ. α. κ. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Τρίπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά λόγια σας. Η άνταπόκρισις σας θα δημοσιευθ. Ν. ε. λ. η. ν. Άλεξανδρούπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά ενδιαφέροντα σας. Δυστυχώς, πάμτε να γράφετε διήγηματα. Διαδέξτε μόνον. Κ. Β. α. σ. ι. λ. α. κ. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Τρίπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά λόγια σας. Η άνταπόκρισις σας θα δημοσιευθ. Ν. ε. λ. η. ν. Άλεξανδρούπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά ενδιαφέροντα σας. Δυστυχώς, πάμτε να γράφετε διήγηματα. Διαδέξτε μόνον. Κ. Β. α. σ. ι. λ. α. κ. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Τρίπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά λόγια σας. Η άνταπόκρισις σας θα δημοσιευθ. Ν. ε. λ. η. ν. Άλεξανδρούπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά ενδιαφέροντα σας. Δυστυχώς, πάμτε να γράφετε διήγηματα. Διαδέξτε μόνον. Κ. Β. α. σ. ι. λ. α. κ. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Τρίπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά λόγια σας. Η άνταπόκρισις σας θα δημοσιευθ. Ν. ε. λ. η. ν. Άλεξανδρούπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά ενδιαφέροντα σας. Δυστυχώς, πάμτε να γράφετε διήγηματα. Διαδέξτε μόνον. Κ. Β. α. σ. ι. λ. α. κ. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Τρίπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά λόγια σας. Η άνταπόκρισις σας θα δημοσιευθ. Ν. ε. λ. η. ν. Άλεξανδρούπολις. Ευχαριστούμεν θερμώς για τα ευγενικά ενδιαφέροντα σας. Δυστυχώς, πάμτε να γράφετε διήγηματα. Διαδέξτε μόνον. Κ. Β. α. σ. ι. λ. α. κ. ο.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ
ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ

Καθώς μās πληρο-φορούν τὰ τελευταία Παρισινὰ περιοδικὰ Μόδας, ἀρχίσε νὰ λήγῃ ἡ βασιλεία τῶν μικρῶν καὶ μεγάλων καπέλλων, τὰ ὁποῖα φορέμε τώρα ὅσο τὸ δυνατόν πρὸς τὰ πῖσω τοῦ κεφαλιοῦ.

— Ἡ κομψὴ Παρισινὴ ἀρχίσαν ἤδη ν' ἀντικαθιστοῦν τὰ μπουνέ, αἱ τίς καπελὶν μὲ τὰ μικρὰ καπελλάκια, τὰ ὁποῖα ἦσαν τῆς μόδας ἐπὶ τῆς Δευτέρας Αὐτοκρατορίας καὶ φοροῦνται πάλι εὐπρόσ πρὸς τὰ δεξιά, ἀφίνοντα ἀνοιχτὸ τὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ κεφαλιοῦ.

— Πάντως, τὰ νέα καπέλλα, καὶ ἂν δὲν εἶνε ἐντελῶς φέρονται τῆς ἐποχῆς τοῦ 1860, δὲν φοροῦνται πια τόσο πολὺ πρὸς τὰ πίσω τοῦ κεφα-λίου καὶ σιγά-σιγά ἀρχίζουν νὰ οκε-λάρουν τὸ μέτωπο.

— Ἦταν καιρὸς πιά νὰ περῇ αὐτὴ ἡ μόδα, ἡ ὁποία ἐπέβαλε ν' ἀφίνουμε ἀνοιχτὰ τὰ μέτωπα. Εἶνε τόσα λίγα, ἄλλωστε, τὰ τέλεια μέτωπα!

Μαζὺ μὲ τίς φόρμες τοῦ παλαιοῦ, ξαναγίνονται τῆς μόδας καὶ ἡ παλιὰ γαντιοφόρος. Ἡ γ. φτερά σκληρὰ καὶ φτερά μαλακά, ἀντὶ κορδέλλας καὶ ἀγκυράς διαφόρες.

— Τίς γαντιοφόρες αὐτὰς θὰ τίς ἰδοῦμε πρὸ πάντων στὰ καπελλάκια φόρμες «Μερκὺρ», γιὰ τὰ ὁποῖα μι-λήσαμε ἤδη, καὶ στὰ τρίκωφα, μὲ τίς στρογγυλὰς μύτες, τὰ ὁποῖα καὶ αὐ-τὰ θὰ εἶνε πολὺ τῆς μόδας ἐφέτος.

— Θὰ ἰδοῦμε ἀκόμα στὴ νέα, κα-πέλλα, μικροὺς φιδίους, αἰχρετές καὶ φτερά στρουθοκαμήλου, τὰ ὁποῖα θὰ μās φανοῦν ἐντελῶς καινούργια, γιὰτὶ ἔχουμε πολὺ καιρὸ νὰ τὰ ἰδοῦ-με καὶ τὰ ξεγίσσουμε.

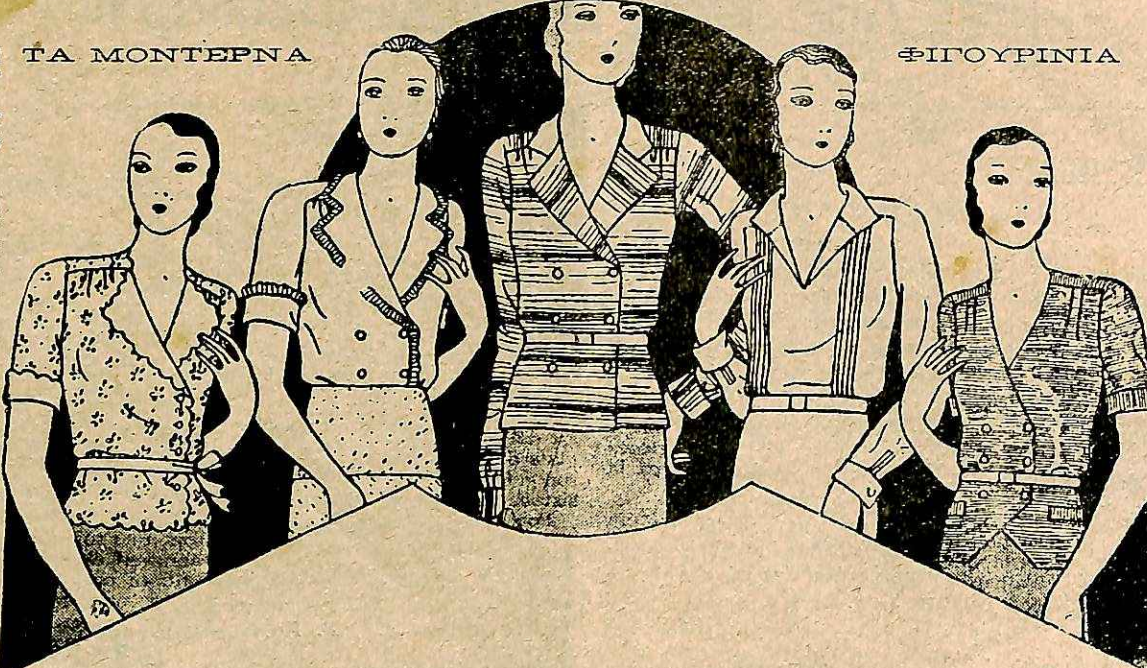
— Τὰ φτερά ὅμως τοῦ θὰ γαντι-ροῦν τὰ νέα καπέλλα, ὅθι εἶνε μικρὰ καὶ ὅχι τόσο μεγάλα, ὥπως ἄλλωστε. Σὲ καπέλλα ὅμως λουστὰ θὰ ἰδοῦμε καὶ μεγάλα μακρὰ φτερά, τὰ ὁποῖα θὰ φτάνουν ἕως τὸ λαιμὸ.

— Τὰ φτερά στρουθοκαμήλου, πη-γαίνουν σὲ μικρὰς φόρμες. Ἡ μικρὰ αἰχρετέα περναίνουν γύρω στὴ με-γάλη μύτη.

— Δὲν θὰ εἶνε ἐφέτος τῆς μόδας ὁλόκληρο τὰ καπέλλα τῆς ἐποχῆς τοῦ 1860. Ἐπίσης καὶ πολλὰ φορέματα θὰ μās θυμίζουν τίς τουαλέτες πού βλέπουμε στὶς παλαιὰς εἰκόνες, νὰ φοροῦν ἡ κυρίες ἐκείνης τῆς ἐποχῆς.

— Ἐπὶ θὰ ἰδοῦμε ἀπαισιμαστικὰ καὶ βραδυὰ φορέματα μὲ φούστες πλατειές, μὲ βολὰν, μὲ ὑψιστες, μὲ φουσὸ, μὲ ὑψιστες, μὲ στρογγυλὰ ντεκολτέ καὶ μὲ μικρὰ φουσάκια μν-νικία.

— Ἐπίσης, ἐκτός ἀπὸ τὰ σχέδια

ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ

- 1) Μπλούζα ἀπὸ κρέπ ἐμπριμέ, γαντιοφόρη μὲ λινό κεντημένο. 2) Μπλούζα ἀπὸ λευκὸ κρέπ, γαντιοφόρη μὲ στενὸ πλισέ καὶ μὲ κουμπιά. 3) Ζακέτα ἀπὸ τρίκωμο τζέρσεϋ, μὲ ζώνη στενὴ δερμάτινη. 4) Μπλούζα ἀπὸ μεταξωτὸ κρέπ, γαντιοφόρη μὲ πιέτες. 5) Μπλούζα ἀπὸ τζέρσεϋ, γαντιοφόρη μὲ κουμπιά.

τῶν φορεμάτων αὐτῶν, καὶ τὰ ὑψι-στικά τους θὰ μās θυμίζουν τὰ φο-ρέματα τοῦ περασμένου αἰῶνος.

— Θὰ εἶνε πολὺ τῆς μόδας ἐφέτος τὸ ἀπλὸ ὄργαντ, τὸ «πλυμεντ», ἡ δαντέλλα καὶ τὰ ἰνδικὰ ὑφάσματα τὰ ἐμπριμέ μὲ λουλούδια.

— Ἐπανωφόρια γυναι-κόνας θὰ συμπληρῶνουν τὴν τουαλέττα. Θὰ εἶνε μὲ μαβίλια ἢ γυναι-κόνας— ὅπως προτιμᾶτε—καὶ ἰνδικὰς τῆς τουαλέττας. Ἐπειδὴ τὰ ἐπανωφόρια αὐτὰ δὲν θὰ ἔχουν φίδι, πρὸς τὴν ἰατρικὴν ἀπὸ μέρους νὰ εἶνε πολὺ ἐπιμελημένες, μὲ μὴ ἀπορροῦν ἀπὸ τὸ ἔξτρα-φόρ, ἢ μὴ εἶναι κομμάτι ἀπὸ τὸ ἴδιον ὑφάσμα τοῦ ἐπικειμένου.

— Ἐνα κοντὸ ἐπανωφόρι κάνει πάντα πρὸς ἑλᾶφρὰ καὶ πρὸς νεανικὴ τὴν πλουτέτα. Μποροῦμε, π.χ., νὰ διαλέξουμε γιὰ τὸ ἐπανωφόρι μὰς ἓνα ὑφάσμα ἐντελῶς ἀντιθετὸ ἀπὸ τὸ ὑφάσμα τοῦ φορέματος, ὡς καὶ νὰ ἐπιτύχουμε ἓνα πρὸς αὐτὸ καὶ τὸ διόρθωμα ἀντιπρὸς. Μποροῦμε ἐπίσης νὰ συνδυάσουμε ὑφάσμα γυναικιστὲρ καὶ ὑφάσμα ὁμοιωτὸ, ἀνοιχτὸ καὶ σκού-ρο, μάλλινο καὶ μεταξωτὸ, ἐμπριμέ καὶ ἀπλὸ, ἀνελόντες τοῦ νούστου μὰς.

— Θὰ εἶνε ἐπίσης πολὺ τῆς μόδας καὶ τὰ κοσμήματα τῆς ἐποχῆς τῆς Δευτέρας Αὐτοκρατορίας. Ὡστόσο τὰ νοντὰ δαντέλλα ἢ μεγάλης γυναι-κόνας, τὰ περὶ τῆς ἀπὸ κορδέλλας, καὶ διαφόρες ἄλλες χρωματιστὲς πέ-τρες, ὅχι πολὺ μεγάλης ἀξίας.

— Θὰ ἰδοῦμε ἐφέτος νὰ φοροῦνται τόσο τὰ γυναι-κόνας καὶ τὰ ἀνδρῶν κοσμήματα. Τὰ κοσμήματα αὐτὰ θὰ εἶνε μεγάλα καὶ σκαλισμένα μὲ τέ-χνη.

— Ἐπίσης θὰ εἶνε τῆς μόδας καὶ τὰ κοσμήματα ἀπὸ κόκκινα ἢ ὀξ-κόκκινα πού περναίνουν τόσο στὸ χρῶ-μα τῆς ἐπιδερμίδος, ὥς καὶ οἱ ἀν-δρῶν καὶ ἡ χίτρινα καὶ μπλε πέ-

τρες, καὶ τὰ περὶ τῆς ἀπὸ σιρὲς μικροσκοπικῶν μαργαριταρῶν, πλε-γμένες σὲ «τορσάντες».

— Καθὼς σὰς εἶπαμε καὶ σὲ προη-γούμενα ἀρθρα μὰς, τὰ φορέματα πού εἶνε περισσότερα «ἀν-δρῶν» αὐτὴ τὴν ἐποχὴν εἶνε τὰ κατωμένα ἀπὸ ὑφά-σμα κεντημένο. Τόσο στὶς ἐξοχὰς ὅ-σο καὶ μέσα στὴν πόλιν. Ἡ κομψὴ Παρισινὴ φοροῦν χαριτωμένες τουα-λέτες ἀπὸ ὑφάσμα κεντημένο. Εἶνε τόσο τῆς μόδας ὁλόκληρα φορέματα κεντημένα, ὥς καὶ μπλουζὲς, καζά-κες, ζακέτες, βέστες κλπ.

— Κεντημένα ὑφάσματα δὲν θοί-σκονται μόνο ἀπὸρα καὶ ἐλαφρὰ, ἀλ-λὰ καὶ χρωματιστὰ, καὶ σκούρα, καὶ καθε ποίητος, λινὰ, μάλλινα, δαμ-βακέρ, μεταξωτά.

— Μὲ τὰ ἐλαφρὰ καλοκαιρινὰ φο-ρέματα, ἡ Παρισινὴ φοροῦν παπού-σια πολὺ ἀνοιχτὰ καὶ πολὺ ἐλαφρά. Εἶνε ἐπίσης τελευταῖα τῆς μόδας καὶ τὰ σανδάλια.

— Ἐπὶ βλέπει κανεὶς στὸ Παρί-σι πολλὰς κομψὲς κυρίες νὰ φοροῦν ἀντὶ γυναικιστικῶν, μὴ σόλα μὲ τα-κοῦν, ἢ ὁποῖα συγκρατεῖται στὸ πό-δι, μὲ μαρκεὶς δερμάτινες λωρίδες.

— Ἡ ὁμορφίαις ἐφέτος ἔχουν πολ-λὴ ποικιλία.

— Ἡ Παρισινὴ ἐφέτος προσφύλα-σσεται ἀπὸ τὸν ἥλιο, μὲ χαριτωμένες ὁμπρόλλες ἀπὸ μουσελίνα, ἐμπριμέ, ἀπὸ κρέπ μεταξωτὸ, ἀπὸ δαντέλλα, ἀπὸ κορδέλλα κλπ.

— Ἡ ὁμπρόλλες ἀπὸ δαντέλλα ἀπο-τελοῦνται ἀπὸ ἀλμπόλληλα βολὰν. Ἡ ὁμπρόλλες ἀπὸ κορδέλλα ἀποτε-λοῦνται ἀπὸ σιρὲς κορδέλλας, ἐργα-

σμένες μεσοφθοφωλῆς. Γιὰ τὴν ἐξοχὴ εἶνε πρὸς κατὰλλῆλας ἢ ὁμπρόλλες ἀπὸ στερεὸ ὑφάσμα ρεγέ ἢ καντογιέ, ἀπὸ κρε-τὸν ἐμπριμέ ἢ ἀπὸ τυ-σσοῦ.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ
Η ΕΞΥΠΝΑΔΑ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΛΟΥ

Ὁ Πολωνὸς εὐγενὴς κύριος Ὁλίνσκι εἶχε ἓ-ναν περιφραγμένον σκουρό-καλλὸ σκύλλο, ὁ ὁποῖος τὸν ἐξουδένευε παντοῦ. Μία μέρα ὁ κύριος ἦταν προσκαλεσμένος στὴν ἐ-σπερίαν κάποιου στρατη-γοῦ. Φτάνοντας ὅμως στὸ μέγαρό του πληρο-φορήθηκε ὅτι ἀπαγορευ-ἐταν ἀπολύτως ἡ εἰσο-δος τῶν ζώων καὶ ἔτσι, ὑποχρεώθηκε ν' ἀφήσῃ τὸν ἀχώριστο σκύλλο του στὸ θυρωρεῖο.

Ὅταν ὅμως ἔφτασε στὴν αἴθουσα τῆς ἐσπερίας, ἀντελήθη ὅτι τοῦ εἶ-χαν κλέψει τὸ ρολοὶ τοῦ στοῦ συνω-στισμῶ καὶ ἀρχίσε νὰ διαμαρτυρεῖται μεγαλοφώνως.

Ὁ οἰκοδεσπότης ἐσπευσε νὰ τὸν καθησυχάσῃ, λέγοντάς του ὅτι θὰ προσπαθοῦσε νὰ τὸ βρῇ, ἀλλὰ ὁ κύριος ἀνέλαβε νὰ τὸν βγάλῃ ἀπ' αὐτὸν τὸν κόπο, καὶ τοῦ ζήτησε τὴν ἀδεία νὰ φέρῃ μέσα τὸ σκύλλο του.

Ὁ στρατηγός, χινούνησας ἀπὸ πε-ριέργειαν, ἀφῆσε νὰ μῇ μέσα στὴν αἴθουσα ὁ σκύλλος, ὁ ὁποῖος ἀρχίσε νὰ περιφέρεται καὶ νὰ μυρίζει τοὺς προσκαλεσμένους, ὥς ὅπου στάθηκε ἀπρὸς σ' ἓναν κύριο πολὺ καλοντυ-μένο, ἀπ' τὸν ὁποῖο δὲν ἐννοοῦσε νὰ ξεκολλήσῃ.

Τότε ὁ κύριος εἶπε κατηγορηματι-κῶς ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ κλέφτης τοῦ καὶ ὅτι ἀνελάμβανε ὁ ἴδιος τὴν εὐ-θύνη σὲ περίπτωσιν πού θὰ τὸν εἶχε γελᾶσει ὁ σκύλλος του.

Κατόπιν τῆς βεβαιώσεως αὐτῆς ὁ καλοντυμένος κύριος ὑπεβλήθη σὲ ἔ-ρευνα, ἀνευρέθη δὲ πρᾶγματι ἀπάνω του τὸ χαμένο ρολοῖ.

ΑΝΕΜΟΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Ὅποιος δὲν ξέρει τί θέλει, ὑπο-χρεώνεται νὰ κἀνῃ ὅτι θέλουν οἱ ἄλλοι.

Ἀπὸ τὰ μεταχειριζόμενα εἶδη μόνον ἡ πλοῦσιος χρεῖς μεταπωλοῦν-ται στὴν ἀρχικὴ τους τιμῇ.

Φοβεῖται μόνον ὅσους ἀγαπᾷ, γιὰτὶ αὐτοὶ μποροῦν νὰ μὲ λυπήσουν. Ἐνδεχόμενα ξεγελιέται ἡ ἀγάπη παρὰ τὸ μῦθος.

Μάθετε σωτὰ νὰ
ἡλιοθεραπευεσθε! Δηλαδή:
Τρῖβετε καλὰ τὸ δέρμα σας
πρὸ τῆς ἡλιοθεραπείας μὲ

NIVEA KREMAN

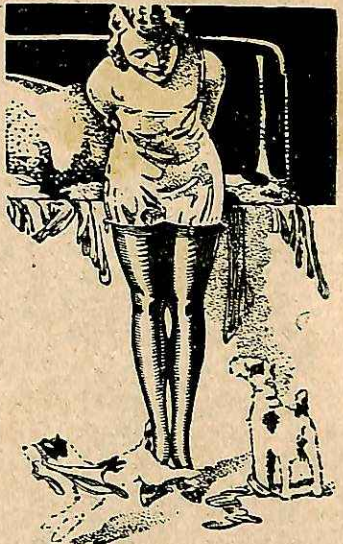
Ἡ Κρέμα «Νίβια» εἶνε μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος τῆς διότι περιέχει Eucerit, συστατικὸν ἀπαραίτητον διὰ τὴν προφύλαξιν τοῦ δέρματος. Ἡ Eucerit ἐμποδίζει τὰ ἐγκαύματα, τὰ ὁποῖα προκαλοῦν τὸς πό-νους, καὶ διατηρεῖ τὴν ἐπιδερμίδα ὑγιεινὴν καὶ μὲ ἐλαφρὰν ἀνα-βάσειν ἀπόχρωσιν.

Ἡ Κρέμα «Νίβια» εἶνε ἄριστον ὑποβοηθητικὸν μέσον διὰ τὴν τελείαν χρησιμοποίησιν τῆς τοῦδρας. Ἐμποδίζει τὸ κλείσιμον τῶν πόρων καὶ συντελεῖ εἰς τὴν εὐκόλιν ἀπομάκρυνσίν της.

Ἐπολείρετε λοιπὸν πάντοτε τὸ σῶμα σας πρὸ τῆς ἡλιοθεραπείας μὲ «Νίβια» Κρέμαν, διότι μόνον ἔτσι ἐξασφαλίζετε τὰ πλέον εὐχά-ριστα ἀποτελέσματα.

Γενικοὶ Ἀντιπρόσωποι διὰ τὴν Ἑλλάδα:
ΕΤΑΙΡΙΑ «ΔΑΦΝΗ», Βερανζέρου 44 - ΑΘΗΝΑΙ
Ἀντιπρόσωποι ἐν ΚΥΠΡῳ
Κ. Μ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ, ΝΙΚΩΣΙΑ, Ρ. Ο. Β. 187.

Τιμαί: Δρχ. 8.- 16.- 22.- 30.-

LAS Cil

Ἡ καθε chic γυναῖκα προσέχει νὰ μὴ γυαλίξῃ ἢ κάλτσας της, γιὰτὶ αὐτὸ προδίδει πὺς εἶνε ἀπὸ χέρτο (μετάξιν τεχνιτῆ).

Τὸ φυσικὸν μετάξιν, ἐκτὸς τῆς ἐγ-γυήσεως ἀντοχής, δίδει φινέτσα καὶ ὥρα γυναικὶ στὸ πόδι.

Maison de Bas
8807 ΕΤΑΙΡΙΩΝ-ΜΕΓΑΡΩΝ ΜΕΤΕΩΡΙΩΝ ΤΑΜΕΙΟΥ

ΙΔΡΩΛΙΝΗ ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΔΩΝ ΚΑΙ ΜΑΣΧΑΛΗΣ

Ἀπλοῦν καὶ φθνὸν μέσον μετ' ὁ-σφαλοῦς καὶ ἐπιτυχούς ἐνεργείας, τε-λειῶς ἀβλαβές.

Ἡ ΙΔΡΩΛΙΝΗ σὰς ἀπαλλάσσει τε-λειῶς τῆς ἐνοχλήσεως τοῦ ἰδρώτος καὶ τῆς δυσσμίας του. Προφυλά-τει τὴν δερμίδα φθορὰν τῶν πο-δαίων σας καὶ ὑποδημάτων σας. Πωλεῖται εἰς τὰ κυριώτερα φαρμα-κεία καὶ μυροπωλεῖα.

Τιμὴ Δοξαμ. 19

Δ. Ι. ΣΤΕΡΓΙΟΥ

Γενικὴ Ἀποθήκη:

Ὁδὸς Ἀγίου Κωνσταντίνου 9.
(Γραφεῖον ἀρ. 6).

ΓΕΩΡ. Η. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρός δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαε-ξαστίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηνῆτος κ. Γεωργ. Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑκάστην ὁ-δὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας 1.
Ὁρα 9-11 π. μ. καὶ 4-7 μ. μ.
Αἰφ. τηλεφ. : 7-62.

ΚΥΝΗΓΟΙ!

ΣΤΟ ΠΙΚΕΡΜΙ θὰ εὕρητε κά-θε ἄνθρωπον καὶ τιμὰς λίαν προσιτάς διὰ καθε βαλάντιον στὸ ξενοδο-χεῖον ΠΑΝΑΓ. ΣΑΡΙΚΑΚΗ, πρῶ-ην Διαγγελᾶν. Μία ἐπισκεψὶς ἀρκεῖ διὰ νὰ πεισθῇτε.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΣΑΣ

SCARLO

Τὸ ὄνειρό σας, ὅπως τὸ ὄνειρο κάθε χρηστοῦ πολίτου, εἶνε νὰ βρῆτε τὴν ἄνεσι πού σας πρέπει, μέσα στὸ γαλήνιο περιβάλλον τοῦ σπιτιοῦ σας, μέλις γλυτώσετε ἀπὸ τὴ σκληρὴ καθημερινὴ βιοπάλη.

Αὐτὸ τὸ ὄνειρο μπορεῖτε νὰ τὸ πραγματοποιήσετε ἂν ἐγκαταστήσετε στὸ σπίτι σας ἓνα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ.

Ὑπὸ τὴν ἐξευγενιστικὴν ἐπίδρασιν τῆς τελείας μουσικῆς πού θὰ ἀναδίδεται ἀπὸ τὸ γραμμόφωνον Στάρρ, μὲ τοὺς σημερινούς ἀπαραμίλλους ἠλεκτρικοὺς δίσκους, θὰ ζῆτε εὐτυχισμένες εἰρηνικὰς στιγμὰς, ξεχνώντας τὸν θόρυβο καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ σκληροῦ ἀγῶνος γιὰ τὴ ζωὴ.

Ἀλλὰ τὸ πὶδ σπενδαῖο ἀπὸ ὅλα εἶνε τὸ ἑξῆς: Ἡ πραγματοποίησις τοῦ ὀραίου τούτου ὄνειρου σας δὲν θὰ φέρῃ καμμίαν ἀνωμαλίαν στὰ οἰκονομικά σας, γιατί μπορεῖτε μὲ πολὺ λογικὰς τιμὰς, καὶ μὲ πολὺ μικρὰς δόσεις κατὰ μῆνα, νὰ ἀποκτήσετε ἓνα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ ἀπὸ τὴν

ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

Ἀθῆναι: Στοὰ Ἀρσακείου 12

Παρασιεύς: Ὁδὸς Φίλωνος 43

Πάτραι: Ὁδὸς Ρήγα Φερραίου 81

Καὶ ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος.

Θεσσαλονίκη: Ὁδὸς Βενιζέλου 22

Βόλος: Ὁδὸς Ἑρμοῦ 111